

mgyc.com

SAMPLE BOOK

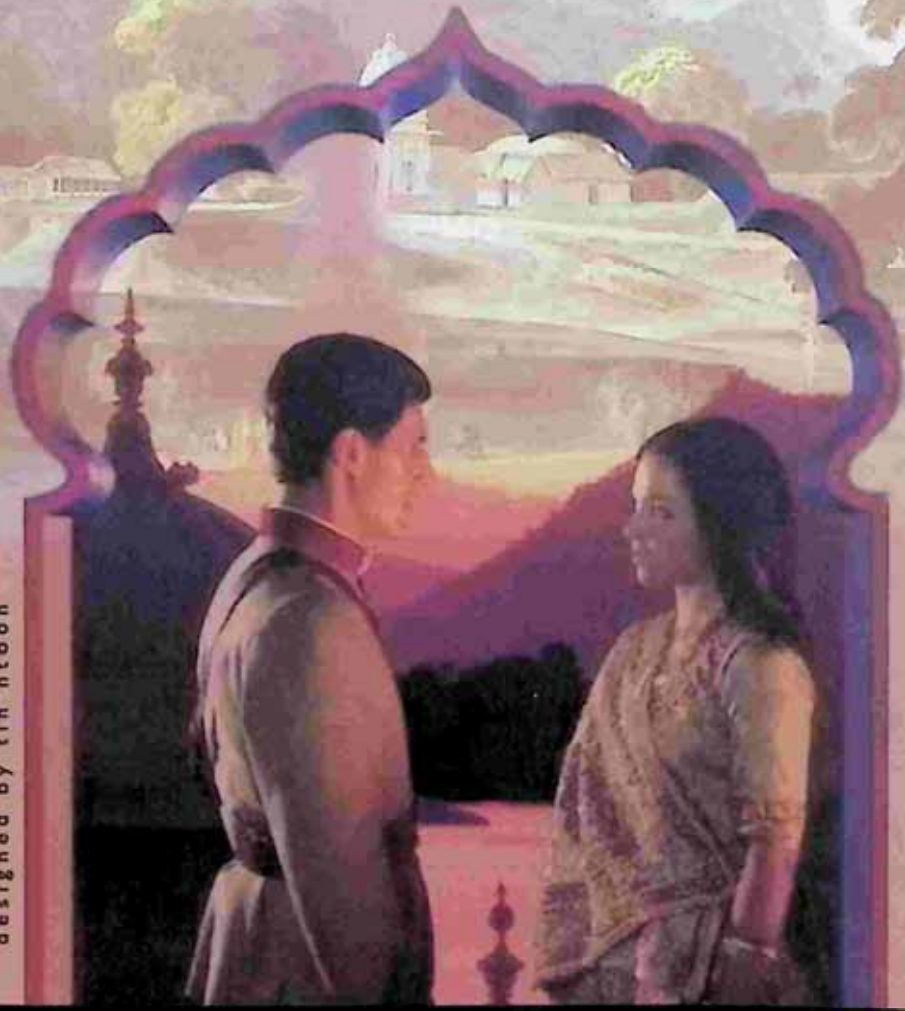
မြသန်းတင့်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး

ဒုတိယတွဲ

THE FAR PAVILIONS

M. M. KAYE

designed by tin htoon

mgyc.com

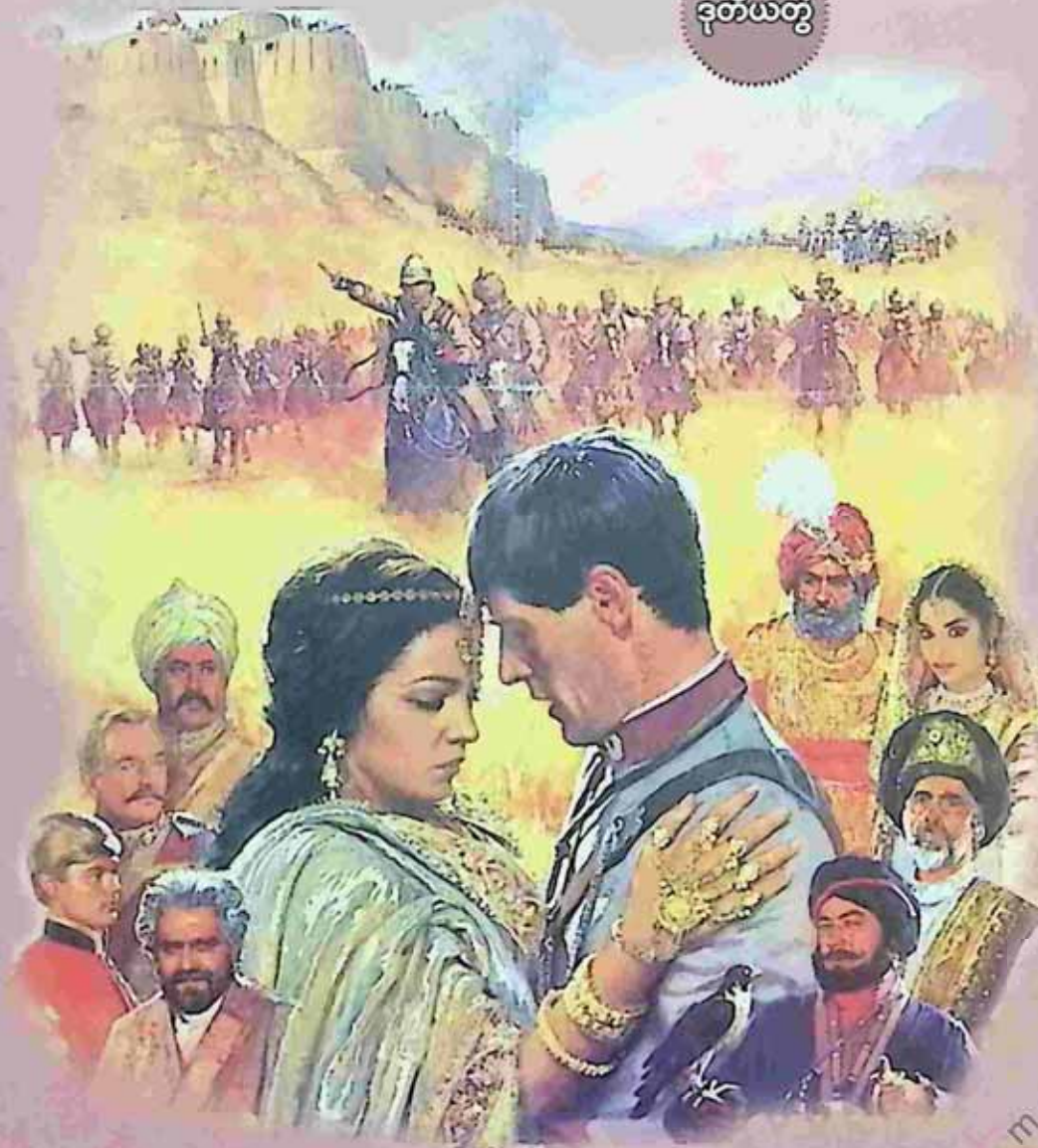
THE FAR PAVILIONS

M. M. KAYE

မြသန်းတင့်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး

ဒုတိယတွဲ

ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ ဒီဇင်ဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၆၊ စက်တင်ဘာ-အောက်တိုဘာ၊ ရှစ်တွဲ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:
 တန်ဖိုး: ၁၆၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စီ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်
ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး
(ဒုတိယတွဲ)

THE FAR PAVILIONS

M. M. KAYE

အခန်း ၃၂

‘အင်း၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ အိမ် ပြန်ရောက်ကြတော့မှာပါ။ ဘုရား သိကြားများ မှိုင်းမတော် မူကြရင်ပေါ့လေ’

မူးလ်ရတ်က ပြောသည်။ ဂျီတီက

‘နှစ်ရက်တည်း လိုတော့တယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆိုရင် ကာရီကုတ်ကို ပြန်ရောက် ပြီပေါ့၊ လူတွေက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုလို့၊ နောက် ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မဟာရာဇာ လုပ်ရတော့မယ် ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ကိုယ်တော်လေး၊ ခုလည်း မဟာရာဇာပါပဲ ကိုယ်တော်လေးရာ၊ နောင်တော် ကွယ်လွန်ပြီ ဆိုကတည်း က မဟာရာဇာ ဖြစ်ပြီပေါ့’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ မဟာ ရာဇာလို့လည်း မထင်မိဘူးဗျ၊ ကိုယ့်ပြည်နယ် ပြန် ရောက်ရင်တော့ မဟာရာဇာလို နေမှာပေါ့၊ ဘယ်တတ် နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောင်တော်ထက် သာအောင်တော့ လုပ်ရ မှာပေါ့’

‘ကိုယ့် လက်အောက်ငယ်သားတွေ အပေါ်မှာ လည်း မရက်စက်ရဘူးနော်’

သူတို့ တစ်သိုက်သည် ချောချောမောမောဖြင့် မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ နေ့လယ်တွင် အပူ ရှိန် ပြင်းသည့် အတွက် ညအချိန်တွင်သာ ခရီးသွားခဲ့ ကြကာ နေ့လယ် အချိန်ရခိုက်ကလေးကို လု၍ နားခဲ့ ကြသည့်တိုင် သူတို့ ထင်သည်ထက် မြောက်ပိုင်းသို့ စော၍ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

မာဒူးမှာ အသက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် အတွက် မလိုက်ဘဲ နေခဲ့ရန် ပြောသည့်တိုင် အတင်း လိုက်လာ ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခြားသူများ နည်းတူ အပင်ပန်း ခံနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် အပျော်ဆုံးသူမှာ ဂျီတီ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ငဲ့ညှာသည့် အတွက် နေ့လယ်တွင် ခရီးမသွားဘဲ ညတွင် အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ကြသည့် တိုင် ဂျီတီသည် အပူရှိန်ကိုလည်း မကြောက်၊ အိပ်ရေး ပျက်သည်ကိုလည်း ကောင်းစွာခံနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဂျီတီသည် ကာရီကုတ်မှ ပြေးလာခဲ့စဉ်က ၀၀ ဖိုင်ဖိုင်၊ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သည့်တိုင် မြင်း စီးကျင့်ခဲ့ခြင်း၊ ခရီးရှည် သွားခဲ့ခြင်း၊ အကြမ်းပတမ်း ခံခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့လေပြီ။ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သား များသည် ဤသို့သော အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ကို ရသည်မှာ ကံကောင်းလေစွဟုပင် အက်ရှ် ထင်မိသေး သည်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီသည် တစ်လမ်းလုံး ကာ ရီကုတ် ရောက်မည့် ရက်နှင့် မိမိအား ဆီးကြိုမည့် အခမ်းအနားများ အကြောင်းကို တစ်လျှောက်လုံး ပြော လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုအချိန် အထိ ဝူးလ်ကုတ်ဟု ခေါ် နေသော မြို့တော်သို့ ရောက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ နန်း တက်ပွဲ ကျင်းပမည့် အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောဆို လျက် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ကာရီကုတ်နှင့် နီးလာသည့် အခါ တွင်မူ အက်ရှ်သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ ပြန်မသွားချင်တော့။

အက်ရှ်သည် ဝူးလ်ကုတ်ရှိ ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်သို့ ပြန်သွားချင်စိတ် တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့။ ကချေသည် မဟာဒေဝီ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြန်၍လည်း မဖြစ်။ ထို့ပြင် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ရှိစဉ်က သူ့ဘဝသည်လည်း လှပ တင့်တယ် လွမ်းချင့် စဖွယ် မဟုတ်။

ဂူးလ်ကုတ်တွင် ရောက်စတုန်းကမူ ပျော်မိသည် မှာ အမှန်။ သို့ရာတွင် ထိုပျော်စရာ ဘဝ အကွေ့ကလေး သည် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်တွင် ဆင်း ဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရခြင်း၊ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် နေခဲ့ရခြင်း၊ အနိမ့်နိမ့် အကျကျ နေခဲ့ရခြင်း စသည်တို့ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရသည့် အတွက် နှစ်သက်စရာတွေ ရှိသည့်တိုင် တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့် လျှင် လေညင်းသာ ဟော်နန်းတွင် နေရခြင်းသည် သူ့ အဖို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ ဂူးလ်ကုတ် မြို့ကြီးသည်လည်း သူနှင့် အမေ သီတာတို့ အသက်ဘေး ကြောင့် ထွက်ပြေး စွန့်ခွာခဲ့ရသည့် နေရာကြီး တစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်။

ဂူးလ်ကုတ် ခေါ် ကာရီကုတ်တွင် အက်ရှ်အဖို့ လွမ်းလောက်စရာ ဘာမျှ မကျန်တော့။ ယခင် အခါ များကမူ နှင်းခဲတွေ ဆောင်းထားသော တောင်ထွတ်ကြီး များနှင့် မိမိ မွေးထားသည့် မြေပါကလေး အစား နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသော သူငယ်မ လေး တစ်ယောက် အတွက် လွမ်းခဲ့ရသည်။ ယခုမူ လွမ်းစရာ ဘာမျှ မရှိတော့။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မလိုက်လိုဟု ငြင်း၍ မဖြစ်။ လိုက်ရတော့မည်။

ယခု အချိန်၌ သူတို့ အဖွဲ့သည် မြေဩဇာ ကောင်းသည့် နယ်မြေများကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြကာ တောတောင် ထူထပ်သည့် ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ လေပြီ။ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ၊ လျှိုမြောင်ကြီးတွေ၊ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးတွေ ပေါသည့် ဒေသ ဖြစ်၍ လမ်းက ကြမ်းသည်။ အပင် ဆို၍လည်း ကြီးကြီးမားမား မရှိ။ ကုလားအုတ်ဆူးပင်များနှင့် ကိုင်းပင်များလောက် သာ ရှိသည်။

ရှေ့တွင်မူ တောင်တန်းကြီးတွေကို မြင်နေရပြီ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ရေးရေးမျှသာ ပေါ်နေသည့် တောင် တန်းကြီးများ မဟုတ်။ မိမိတို့ အပေါ်တွင် အုပ်မိုးလျက် ရှိ၍ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရသည့် တောင်တန်း ပြာကြီးများ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြောက်သွေ့၍ ဖုန်ထနေသော လေထဲတွင် ထင်းရှူးနဲ့သင်းသင်းကို ရတတ်၏။

မနက် ဆည်းဆာချိန်နှင့် ညနေ ဆည်းဆာချိန် များတွင်မူ ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်း ကြီးကို မြင်ရတတ်သည်။

တပ်တွင်း သူပုန်ကြီး ပြီးစက အမေ သီတာနှင့် အတူ ဒေလီမှ ထွက်ပြေးခဲ့စဉ် သည်နေရာသို့ ရောက် ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သည်နေရာတွင် ပေတစ်ရာ လမ်းမ ကြီးတွေ မရှိသေး။ ဒီနာဂွန်သည်ပင်လျှင် မြို့မဖြစ်သေး။ ရွဲ့တဲကလေးတွေ စုနေသည့် တဲသိုက်ကလေးမျှသာ ဖြစ် ၏။

သို့ရာတွင် လာလာဂျီ၏ ခမည်းတော် လက်ထက် ကာရီဒြာနယ်နှင့် ဂူးလ်ကုတ်နယ်တို့ကို ပေါင်းလိုက်သည့် အခါ၌ ထိုနယ်မှ စော်ဘွားကို နိုင်ငံရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေး ကိစ္စများတွင် အကြံပေးရန် အတွက် မိမိ၏ သံကိုယ် စားလှယ် တစ်ဦးကို ခန့်အပ်ရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဆုံး ဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူ ပေတစ်ရာ လမ်းမ ကြီး ဖောက်လုပ်ကာ မြစ်ကူးသည့် တံတားများ ဆောက် လုပ်ခဲ့သည်တွင် ဒီနာဂွန်သည် တရိပ်ရိပ် တက်နေသည့် မြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူတို့ တစ်သိုက်သည် ခါတိုင်းလို နေ့တွင် စခန်းချ ရပ်နားခြင်း မပြုတော့။ ညတွင်သာ စခန်းချ ရပ်နားပြီး မနက် လင်းအားကြီးတွင် ခရီး ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ နေ့တွင် ခရီးထွက်ခြင်းမှာ ဘိသောမှ ထွက်ပြီး နောက် ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ အပူရှိန်က တစ်ရာနှစ် ဒီဂရီ ရှိသည့်တိုင် မနေ့ညက တော်တော် အေးသဖြင့် အခြေအနေ သိပ် မဆိုးလှ။

ဒီနာဂွန်မြို့ကို မြင်နေရလေပြီ။ ဆက်၍ စီးသွား လျှင် သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရောက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး၏ ဆန္ဒအတိုင်း သူတို့သည် ခရီး မဆက်တော့ဘဲ မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် စခန်းချကာ ပထမဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ကြယ်ရောင်အောက် ကွင်းပြင်များထဲတွင် အိပ် ကြသည်။

မနက် အရုဏ်တက်တွင် သူတို့သည် အိပ်ရာမှ ထကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်ကြသည်။ ဘုရား ဝတ်ပြု ကြသည်။ ထို့နောက် မနက်စာကို ဖြစ်သလို ချက်ပြုတ် စားသောက်ကာ သူတို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့ပြေး တမန်တော် တစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ပြော ခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့သည် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြကာ မဟာရာဇာ တစ် ယောက်၏ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားဖြင့် မြို့တွင်း သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြို့တွင် သူတို့အား မြို့ပိုင် အရာရှိ

များနှင့် တကွ မြို့သူမြို့သားများက သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြ၏။

သူတို့ကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသည့် ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ထဲတွင် မျက်နှာသိတွေ အများကြီး။ အသွားတုန်းက အက်ရှ်ထံ လာရောက်၍ ကျွဲစာ မြင်းစာများကို အကြွေးတောင်းခဲ့သူများ လူဟောင်းများကို တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အရေးပိုင် မစ္စတာ ကာတားကိုမူ မတွေ့ရ။ မစ္စတာ ကာတားသည် နောက်ထပ် ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ယူထားရသည်။ သူ့နေရာတွင် မိုးကွန်ဗီ ဆိုသည့် လူတစ်ဦး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူက ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်နှင့် ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ အရာရှိ ငါးဆယ်ခန့်တို့သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း လှေတံတားများ ထိပ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ကြိုဆိုလျက် ရှိကြောင်း၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီသည် ထိုမဏ္ဍပ်တွင် တည်းခိုနေရန် စီစဉ်ထားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။ ထို့နောက်တွင် ကာရီကုတ် မြို့ထဲသို့ အခမ်းအနား အဆောင်အယောင်ဖြင့် ဝင်ရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီး အက်ရှ်မှာ ထိုအခမ်းအနားကို မြင်ခွင့် မကြိုတော့။ ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် အမိန့် ရထားသည့် အတွက် ချက်ချင်း ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။

အရေးပိုင် မစ္စတာ ကွန်ဗီထံတွင် နောက်ထပ် အမိန့်စာ တစ်စောင် ရောက်သဖြင့် ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ယခင် အမိန့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ရန် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့ပိုင်မှာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် 'ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးတော့ ကံဆိုးတာပေါ့နော်၊ ဒီမှာ မဟာရာဇာ ကြိုတဲ့ ပွဲကို မမြင်ရဘူးပေါ့' ဟု ပြောသည်။

အက်ရှ်ကမူ ကျေနပ်နေလေပြီ။ ထိုစာ မြန်မြန် ရောက်လာသည့် အတွက် ကျေးဇူး တင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရိုင်းမည် စိုးသဖြင့် ကြိုဆိုပွဲကို မခွဲရသည့် အတွက် စိတ်ပျက်ချင်ယောင် ပြုရသည်။ ဂျီတီကလည်း မပြန်သေးဘဲ အခမ်းအနား ပြီးအောင် နေရန် တိုက်တွန်းပြန်သည်။

'နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေးက မဟာရာဇာ တစ်ပါး၊ ကျုပ်က စစ်သားတစ်ယောက်၊ စစ်သား ဆိုတာ ကိုယ့် အထက်အရာရှိရဲ့

အမိန့်ကို မနာခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခု ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်က ပြန်လာဖို့ အမိန့်ပေးနေပြီ၊ ဒီတော့ အမိန့်ကို ဖိဆန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုယ်တော်လေးရဲ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုယ်တော်လေး ကျုပ်ဆီကို စာရေးပါ၊ ကျုပ်လည်း မကြာခဏ စာရေးပါ့မယ်'

'အလည်တို့ ဘာတို့လည်း လာခဲ့ဗျာ' ဟု ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီက ပြောသည်။

'လာတာပေါ့ ကိုယ်တော်လေးရာ' ဟု အက်ရှ်က အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ကုတ်နှင့် ဟဝါးမဟာ ခေါ် လေညင်းသာ ဟော်နန်းသို့ ရောက်စရာ အကြောင်း မမြင်တော့။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၏။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့် တကွ ကာကာဂျီ၊ မူးလ်ရတ်၊ ဂိုဗင်တို့ကို အမှတ်ရနေမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

မူးလ်ရတ်က

'နောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲဗျာ၊ သခင်လေးလည်း ခွင့်တို့ ဘာတို့ရရင် ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့မှ သခင်လေးကို သိမ်းတိုက်နည်းတွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်း သင်ပေးရမယ်၊ ကျွန်တော်က အဘိုးကြီး ဖြစ်ပြီး သခင်လေးကလည်း စစ်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အနေနှင့်ကတော့ သွားတော့လို့ နှုတ်မဆက်ချင်သေးဘူး၊ နောင်တစ်ခါ လာလည်ပါဦးလို့ပဲ နှုတ်ဆက်ချင်တယ်'

မူးလ်ရတ်တို့ တစ်သိုက်သည် အက်ရှ်ကို ပေတစ်ရာ လမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်လောက် အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက် လက်ငှေ့ယမ်းပြရင်း ပေတစ်ရာလမ်းအတိုင်း စီးသွားသည့် အက်ရှ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တကယ် ဂူးလ်ကုတ်သို့ လာလိုသေးသည် ဆိုလျှင် အက်ရှ် ပြန်လှည့်နိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ပြန်လှည့်မလာတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းကွေ့တွင် ပျောက်သွားသည်။ မူးလ်ရတ်ကမူ တစ်နေ့တွင် သူတို့ ဆုံကြရဦးမည်ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ မထင်တော့။ ကာကာဂျီက အတိတ်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ဖို့ ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။

m.g.v.o.c.com SAMPLE BOOK

ဟုတ်သည်။ ကာကာဂျီ ပြောသည့် စကားသည် မှန်သည်။ မိမိသည် အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့ရ တော့မည်။ မေပျောက် ပစ်ခဲ့ရတော့မည်။ ဇူလီကိုလည်း မေပစ်လိုက်ရတော့မည်။ ဂူးလ်ကုတ်သို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာခြင်းသည် အတိတ်ကို ပြန်၍ တူးဆွသလိုသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ဂူးလ်ကုတ်သို့ မသွားတော့။ ယခုလည်း မသွား။ နောင် ဘယ်တော့မှလည်း သွား ဖြစ်မည် မထင်တော့။ ဂူးလ်ကုတ်သို့သာ သွားခဲ့လျှင် မိမိနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ တစ်တွေ ကြားထဲတွင် ရှိခဲ့သည့် ရဲဘော်စိတ်၊ ခင်မင်စိတ်တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားကြ တော့မည်။

စခန်းထဲတွင် မိမိသည် တစ်ဦးတည်းသော ဥရောပ တိုက်သား။ အင်္ဂလိပ် စကားကို ပြောသူ ဆို၍ သူတစ် ယောက်သာ ရှိသည့် အတွက် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အက်ရှ် သည် သူ့ကိုယ်သူ (ဖာရင်ဂီ) နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကို မေ့၍ သွားတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ကာရီကုတ်တွင်မူ ထိုအချက်ကို မေ့၍ မဖြစ်။ ကာရီကုတ်တွင် ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး ရှိနေရုံမျှမက ဗြိတိသျှ စစ်သားများနှင့် အခြား ဥရောပ တိုက်သားများလည်း ရှိနေကြသည်။

ထို့ပြင် ကာရီကုတ်တွင် အယူသီးသည့် ဟိန္ဒူ များလည်း အများအပြား ရှိရာ မိမိကဲ့သို့သော ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်က ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီတို့၊ မူးလ်ရတ် တို့နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်စွာ နေသည်ကို ကြည့်ဖြူနိုင် ကြမည် မထင်။ စခန်းထဲမှာတုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေ၍ မရတော့။ စည်းကမ်း ကလနားတွေနှင့် နေရ တော့မည်။

သည်လို ဘဝမျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကာရီကုတ်သို့ မသွားသည်က ကောင်းမည် ထင်သည်။ ယခုလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဝေးမှ လွမ်း နေရသည်က ကောင်းမည် ထင်သည်။ သူတို့အားလုံး အိုသည့် အခါတွင်မူ ထိုအရာများသည် အရေးမကြီးတော့။ သူတို့ ဘဝသည်လည်း အိုမင်းတွင်းဆုံးသို့ ကျလုနီး နေကြပြီ။ ထိုအခါတွင် အားလုံးကို မေ့လိုက်ကြတော့ မည်။

ထိုအခါကျလျှင်မူ သူ့ကို အမှတ်ရသေးသည့် လူတစ်ယောက် ဟူ၍ ရှိခဲ့သေးလျှင် ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်တွေကို ပြောရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့် မည်။ ဒူးရဲခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို

နောက်ဆုံး ဝတ်ပြုရန် သွားဖြစ်ကောင်း သွားဖြစ်လိမ့် မည်။

စိမ်းပြာပြာ ဆည်းဆာထဲတွင် မြင်းဇက်ကို သတ် လိုက်ပြီးနောက် ဗေဒါပွင့်ရောင် ကောင်းကင် နောက်ခံ တွင် ခပ်ရေးရေး ပေါ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ငေးကြည့်မိသည်။ တောင်ထွတ်များ တစ်နေရာတွင် ထိုးကျနေသည့် နောက်ဆုံး နေခြည် ဖျော့ဖျော့ကလေး ကို မြင်ရသေး၏။

ဟုတ်သည်။ ထိုတောင်ထွတ်သည် ဆည်းဆာ ထဲတွင် နှင်းဆီနုရောင် သန်းလျက်။ ထိုတောင်ထွတ် သည် ဒူးရဲခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာတောင်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့သည် တောင်ထွတ်ပေါ်တွင် မှိန်၍ မှိန်၍ လာလေပြီ။ နှင်းဆီ နုရောင်မှ နှင်းဆီအိုရောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တာရာကလ ခေါ် ကြယ်ပြာသာဒ် တောင်ထွတ်ဖျားကလေးကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ ထို နောက်တွင် ထိုတောင်ထွတ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွား လေပြီ။ ထိုနောက် တောင်ရိပ်များသည် ကြယ်ရောင်တို့ ဖြင့် လင်းနေသော ညရိပ်ဖြင့် ရောသွားကြသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အတိတ်မှ အဖြစ်အပျက်များသည် တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ် မှ ဆင်းကာ ဒူးရဲခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်း ကြီးကို ဦးချမိ၏။ ဧကရီ ဘုံဆောင်ပျက်ကလေးပေါ် တုန်းက သူ ရွတ်ခဲ့သည့် ဆုတောင်းကလေးကို ရွတ်မိ သည်။

‘ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးကို အမြဲ ဝတ်ပြုပါ၏။ ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီးသည် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုဖွယ် မလိုသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ အတိုင်းမသိ သော ဂုဏ်သတင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်ဟု ထင် ပါ၏...’

ည လေပြည်ကလေး တိုက်စပြုလာသည်။ ဆူး ချုံတွေ ကြားထဲမှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာခြင်း ဖြစ် သည့်တိုင် သူ့နှာခေါင်းထဲတွင်မူ ထင်းရှူးနံ့နှင့် ထင်းမီး နံ့တို့ကို ရသည်။

အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ရှေ့မှ စီး သွားနှင့်ကြသော မာဒူး၊ ဂူးလ်ဘတ်နှင့် ကူလူရန်းတို့ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ရှေ့မှ သွားနှင့်သူ သုံးယောက်

သည် သူတို့အတွက် ညစခန်းချရန် နေရာကို ရွေးပြီး နေကြလေပြီ။

ဘိသောသို့ အသွား ခရီးတုန်းကလို ခပ်သွက်သွက် ကလေး ခရီး နှင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် သူတို့တစ်သိုက်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာပင် ရောက် သွားကြမည်။ သို့ရာတွင် သည်မျှ အရေးတကြီး သွား စရာ မလို။ နေ့လယ်တွင် အပူရှိန်က ပြင်းသည်။ မာဒူး ကလည်း အသက်ကြီးပြီ။ ထိုအထဲတွင် ကုန်းပေါက် သဖြင့် အနာတွေ ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် မနက် နှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် အိပ် ရာမှ ထကာ နေထွက်သည် အထိ စီးကြသည်။ နေထွက် လျှင် ရောက်ရာ နေရာတွင် တစ်နေကုန် စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက် နှစ်နာရီကျမှ ပြန်ထွက်ကြပြန် သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ ခရီးသည် တစ်နေ့မှ ပျမ်းမျှ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်သာ ပေါက်၏။ မေလ နောက် ဆုံးရက် အရက်တက်တွင်မူ သူတို့သည် ရဝါလ်ပင်ဒီကို လှမ်းမြင်ရလေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်ရက်လုံးလုံး လာ၍ စောင့်ခဲ့သည့် နည်းတူ ရဝါလ်ပင်ဒီ ဂျေလွန် ပေတစ်ရာကြီးပေါ်ရှိ တတိယ မိုင်တိုင် အနီးတွင် စောင့်နေသည့် ဝေါလီကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ရဝါလ်ပင်ဒီ စစ်ဌာနချုပ်မှ အက်ရှ် ထွက်လာ ခဲ့သည်မှာ ရှစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း တွင် အက်ရှ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောခဲ့ရသည့် အကြိမ် ဆို၍ ဒါဇင်ဝက်ထက် ပိုမည် မထင်။ တစ်လျှောက်လုံး သူ မွေးစား အမေ သီတာ ပြောခဲ့သည့် ပန်ချာပီ စကား ကိုသာ ပြောခဲ့ရသည်။

ဇွန်လတွင် ဆိုလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီသည် နည်းနည်းမျှ နေ ဖို့ကောင်းသည့် အရပ် မဟုတ်။ အပူရှိန်နှင့် ဖုန်တွေ ကြောင့် ငရဲပြည် တမျှ။ တာဝန်ဖြင့် ရုံးတွင် နေခဲ့ရသူ၊ စစ်တန်းလျားများတွင် နေခဲ့ရသူ၊ စစ်ရေးပြ ကွင်းဆင်း ရသူတို့မှာ ထိုအချိန် ရောက်လျှင် ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုး တော့ တွေ့ရသည်ချည်း။ အပူရှုပ် ဖျားခြင်း၊ အနာစိမ်း ထွက်ခြင်း။

ဝေါလီ နေသည့် ဘန်ဂလိုထဲမှ ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဖုန်တွေ လိမ်းကျထားသဖြင့် အရောင်အဆင်းပင် မရှိ

တော့။ လေပူကြီး တိုက်လိုက်သည့် အခါတွင် ညောင် ရွက်တို့သည် တရဲရဲ မြည်ခြင်း မရှိ။ ခွက်ထဲတွင် ခေါက် သည့် အန်စာတုံးများ သဖွယ်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အရိုးတွေကို ခေါက်နေသည့်နှယ်။ တောင်တန်းကြီးများ ကိုလည်း မမြင်ရ။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ဖုံးနေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း တံလှုပ်တွေ ထသဖြင့် အပူငွေ့ တွေ ဖုံးနေတတ်သည်။

‘အင်း သွားတုန်းကတော့ တကယ့် ဗိုလ်ကြီး ပေါ့လေ၊ ပြန်လာလို့ ဗိုလ်လေး ပြန်ဖြစ်တော့ ဘယ်နှယ် နေသလဲ အစ်ကို’

ဝေါလီက စပ်စုသည်။

‘ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ၊ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး တော့ နေရတာပေါ့၊ နေပါဦးကွ၊ ခြေအိတ် ဘယ်နှစုံ လောက် ယူခဲ့ရမှာလဲ’

အက်ရှ် ပြန်ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်နီးပါးခန့် ရှိသွားပြီ။ ယခု အက်ရှ်သည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်နေပြန် ပြီ။ ယခု တစ်ခေါက်မှာ ခွင့်ရက်ရသဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရှ်သည် စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး ဒေါ်တန်ထံသို့ အားလုံး အစီ ရင်ခံသည်။ ဘိသော စော်ဘွား မချေမငံ လုပ်ပုံတို့ကို တင်ပြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အက်ရှ် အစီရင်ခံနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားရင်း နားထောင် လျက် ရှိ၏။

အက်ရှ် အစီရင်ခံပြီး၍ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာ အသံတိတ်သွားသည့် အခါတွင်မူ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မျက် လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကာ ဗိုလ်ကလေး အက်ရှ်သည် မိမိထံတွင် လာရောက် အစီရင်ခံဖို့ မလိုကြောင်း၊ တပ် ရေးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးဗိုင်းထံတွင် အစီရင်ခံသင့်ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးက သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန် တစ်ခုသို့ ချပေး လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

အမှန်အားဖြင့် အက်ရှ်ကို ပြန်ခေါ်ခြင်းမှာ အရေး တကြီး ကိစ္စ ရှိ၍ မဟုတ်။ တပ်ရေး ဗိုလ်မှူးဗိုင်းသည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေ၏။ ကျန်သည့် အရာရှိများမှာ အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့် တစ်စုံ တစ်ရာ ထုတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ အက်ရှ်၏ အမည်ကိုပင် လျှင် ကြားဖူးကြသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့်

ပတ်သက်၍ မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ကို မည်သူမျှ ကောင်းကောင်း မသိကြ။

ထိုစဉ် အက်ရိုက တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဌာနချုပ်မှ ထိုကိစ္စမှာ နယ်ခြားစောင့် တပ်မှူးနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ဆိုကာ နယ်ခြားစောင့် တပ်သို့ လွှဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သည်တစ်ခေါက် တပ်ရင်း ပြန်ရသည်မှာ ပျော်စရာ မကောင်းလှ။ ဝေါလီကို သံယောဇဉ် တွယ်လွန်း၍သာ တပ်သို့ ပြန်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် တပ်မှ ချက်ချင်း နုတ်ထွက်ကာ တိဘက်စသည့် နယ်များသို့ လှည့်လည်မိလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားကာ ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက်သွားမိပေလိမ့်မည်။ တပ်နယ်မြေထဲတွင် နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့လှပြီ။

ဘိသော စော်ဘွား၏ ဟော်နန်းတွင် ဇူလီကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်တွင် သူ့စိတ်များသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြပြီ။ ရာဇပုတ်နယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်နှင့် ဒီနာဂွန်တို့ကို ဖြတ်သန်းကာ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသည့် အတွက် လမ်းတွင် နေသာထိုင်သာ သလို ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ ဘာမျှ မည်မည်ရရ လုပ်စရာလည်း မရှိ။ သို့ဖြင့် ထိုစိတ်သည် သူ့ကို တရီရီ နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခြင်း ပြုပြန်သည်။

ဝေါလီ တစ်ယောက် ရှိပြီး သူ့ စွန့်စားခန်းများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည့် အတွက်ကြောင့် သာလျှင် အက်ရို နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ရိုသည် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ဝေါလီအား ပြောပြ၏။ သို့ရာတွင် ဇူလီ၏ အကြောင်းနှင့် ကာရိုကုတ် ပြည်နယ် ဆိုသည်မှာ သူ ငယ်ငယ်က နေခဲ့သည့် ဂူးလ်ကုတ် ပြည်နယ် ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုမူ မပြောဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ကြားရလျှင် ဝေါလီသည် ရပ်သပ်ရှုမော တအံ့တဩ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ။ အက်ရိုသည် ထိုအကြောင်းများကို မပြောမိ။

ဝေါလီက အက်ရို၏ စွန့်စားခန်းနှင့် စာလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေခဲ့ရသည်မှာ ပျင်းစရာကောင်းကြောင်း၊ အာဖဂန်နီစတန်မှာ မကောင်းကြောင်း၊ ကောင်မလေးများနှင့် ကြုံကြုံ ချစ်ကြုံကြောင်း၊ ကဗျာတွေ ရေးကြောင်း၊ ပြီးပြီးနောက် ငြိမ်းပေါ်က လိမ့်ကျသဖြင့် ညှပ်

ရိုး ကျိုးသွားကြောင်း၊ ပိုကာ ရုံးသဖြင့် တစ်လစာ လစာ ပြောင်သွားကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင် အရေးကြီးဆုံး သတင်းကို တော်တော် နှင့် မပြော။ နောက်ဆုံးကျမှ ပြောသည်။

ဝေါလီမှာ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းကို အောင်မြင်ပြီး၍ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အလုပ်လျှောက်ရာ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဝင်ခွင့်ရသည့် အတွက် ဩဂုတ်လတွင် တပ်သို့ ပြောင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

သို့ရာတွင် အက်ရို ပြန်လာလျှင် နှစ်ယောက် သား လျှောက်လည်ချင်သေးသည့် အတွက် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

‘အစ်ကိုလည်း အေးအေးဆေးဆေး မနားရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ မနှစ် နွေတုန်းကတည်းက မနားခဲ့ရတာ၊ ဒီတော့ နှစ်လလောက် ခွင့်တောင်းရင် ရမှာပါ’

အက်ရိုမှာ ခွင့်ယူဖို့ပင် စိတ်မကူးမိ။ စင်စစ် မိမိသည် ကာရိုကုတ် ပြည်နယ်ထဲတွင် တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်တိုင် ခွင့်ဖြင့် အပျော် ထွက်လာသည်နှင့် အတူတူ မဟုတ်လော။ နောက်ထပ် ခွင့်တောင်းသည် ဆိုလျှင် အခွင့်အရေး ပိုယူရာ မရောက်ပါလော။

သို့ရာတွင် ယခု ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ တပ်ရေးရုံးတွင် မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့် အမိန့်မျှ မရှိ။ ဗိုလ်မှူး ဗိုင်းမှာလည်း ဆေးရုံမှ မဆင်းသေးသည့် အတွက် နောက်ထပ် ခွင့်တောင်းလျှင် ဘာမျှ မရနိုင်စရာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် အက်ရိုသည် တစ်လခွဲ ခွင့်တင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရာမှ ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်ပေးလိုက်ရုံမျှမက အပို အဖြစ် နောက်ထပ် နှစ်ပတ် ပိုပေးလိုက်သေးသည်။

အက်ရိုသည် ခွင့်နှစ်လ ရသည့်တိုင် သူ့ကို အနောက်မြောက် နယ်စပ်ဒေသသို့ ပြန်ခွင့် မပေးသေးသည့် အတွက် ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေး။

စင်စစ် အက်ရိုသည် မဒန်းသို့ ပြန်ချင်လှပြီ။ ဇာရင်တို့ တစ်တွေနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။ ဇာရင် ခွင့်ရ၍ ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့မှသာ တွေ့နိုင်တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် ဇာရင်ကို တော်တော်နှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

အက်ရိုသည် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာကာ ဝေါလီအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ စာရေးစရာ ရှိသည့် စာသုံးစောင်ကို ရေးသည်။

တစ်စောင်မှာ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းထံ သို့ ပေးစာ ဖြစ်ပြီး တပ်သို့ ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းသည့်စာ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်စောင်မှာ ဗိုလ်ကြီး ဝိုက်ဂရမ်ထံသို့ ပေးသည့်စာ ဖြစ်ကာ တပ်သို့ ပြန်လာခွင့် ရရန် ထောက်ခံပေးပါမည့် အကြောင်း ရေးထား၏။ နောက်တစ်စောင်မှာ ဇာရင်ထံသို့ ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျန်ကင်းမှာ ခွင့်သွားနေသဖြင့် သူထံ အကျိုးအကြောင်း စာမပြန်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူးထံမှ စာတစ်စောင် ရသည်။ ထိုစာထဲတွင် အက်ရ်၏ တောင်းပန်ချက်ကို မှတ်သားထားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တပ်မှူး ခွင့်မှ ပြန်ရောက်လာလျှင် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပါရှိသည်။

ဝိုက်ဂရမ်၏ စာထဲတွင်မူ တပ်ရင်းမှ သတင်းများကို ရေးသားထားပြီးနောက် မဒန်းသို့ ပြန်ရောက်လာရေး အတွက် သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။

ဇာရင်ထံမှမူ စာပြန်မလာ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် သိသည့် မြင်းကုန်သည် တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် အက်တော့ မြို့စွန့်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

‘ဗိုလ်လေး ဇာရင် (ဇာရင်မှာ ရာထူး တိုးနေလေပြီ။) လည်း ခွင့်မရဘူး သခင်ဆပ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့ ထွက်ခွင့်ရပါတယ်၊ လာမယ့် သောကြာနေ့ကျရင် ထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ရောက်မယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင် ထွက်မလာနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါတဲ့’

အက်ရ်ထံ သတင်း လာပို့သူသည် ဆလမ် ပေးပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည့် အတွက် ပြန်လှည့်လာကာ

‘ဪ တစ်ခု မေ့နေတယ် ခင်ဗျ၊ တကယ်လို့ သခင်ဆပ်ဟာ အရှေ့ကို ခေါ်လာချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ခေါ်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ သူ စီစဉ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ အရှေ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သခင်ဆပ်၊ သခင်ဆပ် မြင်းထိန်းလား၊ မြေပြန့်က လူတွေဟာ မြင်းကောင်းကောင်း ထိန်းတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်တော့် မြင်းထိန်းဆိုရင်...’

သူသည် မြင်းထိန်းများ၏ အရည်အချင်းများကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသည့် အတွက် အက်ရ်မှာလည်း သူ့အမေးကို ဖြေစရာ မလိုတော့ဘဲ အလိုလို ရှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ် သူ့အမေးကို ဖြေရမည် ဆိုလျှင်လည်း ခပ်ခက်ခက်။ ဇာရင်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရှင်းရှင်းကလေးမျှသာ။

အက်တော့ မြို့ကလေးသည် ဣန္ဒြေမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရှိသည်။ အနောက်မြောက် နယ်စပ်သို့ ဝင်ချင်သည် ဆိုလျှင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ အက်ရ်သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားလျှင် အမိန့်ကို ဖိဆန်သည့်နှယ် ဖြစ်နေမည်။ တစ်ဖန် ဇာရင်က ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ လာတွေ့သည် ဆိုလျှင် အချိန်ကုန်ကာ တွေ့ချိန် နည်းပြီး စကားပြောချိန် မရဘဲ ဖြစ်နေမည်။

ထို့ကြောင့် ဇာရင်သည် အက်ရ်ကို အက်တော့ မြို့ကလေးတွင် ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရ်၏ ခွင့်စာကျလာလျှင် ဝေါလီကလည်း ခွင့်တင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရ်၏ ခွင့်မှာ ချက်ချင်းရပြီး ဝေါလီ၏ ခွင့်မှာ နောက်ဆယ်ရက် ကြာမှ ရမည် ဖြစ်၏။

‘တစ်ရက်တည်း အတူရအောင် ကြိုးစားတာပဲ အစ်ကိုရာ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက တော်တော် ခွကျတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခုလောလောဆယ် ခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူးတဲ့’

သို့ဖြင့် အက်ရ်သည် ဝေါလီ ခွင့်ရသည် အထိ စောင့်နေရသည်။ ထိုအတောအတွင်း အက်ရ်သည် အက်တော့သို့ သွားရန် ပြင်သည်။ အက်တော့မှနေပြီး မာရီးသို့ ပြန်လာကာ ဝေါလီနှင့် တွေ့ရန် ချိန်းပစ်ခဲ့သည်။

မာရီးမှ ကသွီယ ပြည်နယ်သို့ ခြေကျင်သွားကြရန်၊ သို့သွားရာတွင် ဝေါလီ၏ အစေခံ ဘက်ရီး တစ်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ခဲ့ရန်၊ အခြား လိုအပ်သော အစေခံများကိုမူ ငှားသွားရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ အက်ရ်နှင့်အတူ ဘိသောသို့ လိုက်ခဲ့ကြရသည့် အစေခံများကို ခွင့်ပေးရဦးမည်။

ဝူးလ်ဘတ်နှင့် မာဒူးတို့သည် သူတို့ ခွင့်မယူလိုကြောင်း အကျောက်အကန် ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတွင် အက်ရ် အတင်း တိုက်တွန်းသည့် အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ခွင့်ယူကြရ၏။

အက်ရှ်သည် အဗိဗတ်သို့ ထွက်မည့် စာပို့ မြင်းရထားပေါ်တွင် မာဒူး အတွက် နေရာ တစ်နေရာ စီစဉ်ပေးသည်။ ရထား ထွက်ကာနီးတွင် အက်ရှ်က မာဒူးအား

‘ခင်ဗျား ခွင့်က ပြန်လာရင် ခင်ဗျား အတွက် အကူ တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးရဦးမယ်ဗျာ၊ သူ့ကို အချက်အပြုတ် တတ်အောင် သင်ပေးထားပေါ့၊ သူ့ကို ကြည့်စိမ့်ရုံလောက်ပဲ လုပ်တော့ပေါ့၊ တကယ်ကတော့ အဘိုးကြီး အေးအေးလူလူ အနားယူဖို့ ကောင်းပါပြီ’

‘မလိုပါဘူး ဆပ်သခင်လေးရာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့် လုပ်စာ ကိုယ် ရှာမစားနိုင်လောက်အောင် မအို သေးပါဘူး၊ ဘာလဲ ဆပ်သခင်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ် သဘော မကျတော့လို့လား’

အက်ရှ်က ရယ်မောကာ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် စကားများကို မပြောသင့်ကြောင်း၊ မိမိအဖို့ မာဒူး မရှိ လျှင် မဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နေ့တွင် ဂူးလ်ဘတ်၊ ကူလူရန်းနှင့် အခြား သူများလည်း ခွင့်ရကြသဖြင့် မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန်သွား ကြသည်။ ညနေ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် အက်ရှ်သည် ဈေး ဘက်သို့ ထွက်လာကာ မြင်းလှည်း တစ်စီးကို လှမ်းခေါ် ၍ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားပြီး ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။

မနက်တွင် ဝေါလီနှင့် အတူ မနက်စာ စားပြီး နောက် သင့်တင့်သည့် ဝန်စည်စလယ်များကို ယူကာ မြင်းလှည်း တစ်စီးဖြင့် မာရီးသို့ ထွက်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာရီးသို့ သွားသည့် ပေ တစ်ရာ တစ်လျှောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာတွေ အများ အပြား။ အက်ရှ် ရထားခကို ရှင်းပေးလိုက်ကာ တည်းခို ရိပ်သာ တစ်ခုတွင် အခန်းယူ၍ အားရပါးရ အိပ်ပစ် လိုက်၏။ ညနေစောင်းလောက်တွင် တည်းခိုရိပ်သာသို့ ဝင်လာသည့် မြင်းခွာသံများကြောင့် အက်ရှ် အိပ်ရာမှ ဖိုးလာခဲ့သည်။ အက်ရှ်သည် သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ကာဆင် အလီကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကာဆင် အလီ၏ ဖခင်မှာ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် အထည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထား၏။

အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကာဆင် အလီကို စောင့်နေပုံ ရသည်။ အက်ရှ်နှင့် ကာဆင် အလီတို့သည် အတူတူကြားမျှ စကား ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ဒုတိယလူ တစ်ယောက်မှာ ငြင်းပေါ်ခဲ့ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် မိမိ တည်းခိုရိပ်သာသို့ လေးငါးရက်ခန့် ပြန်လာဦးမည် မဟုတ် ကြောင်း၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို ယခု မိတ်ဆွေ၏ အစေ ခံက စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို အစား အသောက်နှင့် အိပ်ရာ နေရာတို့ စီမံပေးစေလိုကြောင်း ဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာမှ ခန့်တမာကို မှာပစ်ခဲ့သည်။

မြင်းကုန်းနီး နောက်ပိုင်းတွင် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ပါလာခဲ့သည်။ တည်းခိုရိပ်သာမှ ခပ်လှမ်း လှမ်းသို့ ရောက်လျှင် အက်ရှ်သည် တောအုပ်ကလေး တစ်ခုထဲတွင် မြင်းကို ရပ်လိုက်လျက် အထုပ်ကလေး ထဲတွင် ပါလာသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကား အက်ရှ်သည် ကသ္မိယ နယ်သား တစ် ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

နေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်တွင် အက်ရှ်သည် ဟာဆန် အက်ဘဒါးလ် အမည်ရှိ ရွာကလေးသို့ ရောက် ၏။ လမ်းဘေး ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်မှ စားစရာ ဝယ် ခဲ့ပြီးလျှင် မြက်ထူထူ ကုန်းစောင်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင် ၍ စားရင်းဖြင့် ထိုမြင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျောင်း ထားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်လောက် သွားရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဇာရင်သည် နေမဝင်မချင်း မဒန်းမှ ထွက်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် သည် လောက် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်စရာ မလို။

အက်ရှ်သည် ကုန်းစောင်းတွင် လှဲကာ သူ့မြင်း ကြီး မြက် တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသံကို နားထောင်ရင်း အဝေးရှိ တောင်တန်းများပေါ်မှ နေရောင်တို့ ရုပ်သိမ်း သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင်မူ ကြယ်ပွင့်တို့ ဝင်းလက်စ ပြုလာလေပြီ။ ခဏကြာလျှင် အိုက်စပ်၍ ဖုန်နံ့ နံနေသည့် အမှောင်ထုထဲတွင် လ ထွက်လာသည်။ သည်အလင်း ရောင်လောက် ဆိုလျှင် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် စီး၍ ရပြီ။ ညပိုင်း ရောက်လာသည့် အခါတွင် အပူရှိန် လျော့ ကာ အေးစပြုလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြင်းကလည်း ခြေသွက် နေသည်။ အက်ရှ်သည် အက်တော့ မြို့စွန်ရှိ အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးသို့ သူ မှန်းသည်ထက် စော၍ ရောက်လာသည်။

အိမ်အိုကြီးမှာ အုတ်တံတိုင်းတို့ ကာရံထားသည့် ခြံကြီး တစ်ခုထဲတွင် ရှိ၏။ အိမ်ရှင်မှာ ကိုဒါဒတ်၏ အစ်မတော်သူ ဖာတမာ ဘီဂမ်း ဖြစ်သည်။ ဖာတမာ ဘီ ဂမ်းသည် မုဆိုးမ ဖြစ်၍ အသက် တော်တော် ကြီးလေ ပြီ။ သူ့အိမ်တွင် သူ့တူများနှင့် မိတ်ဆွေများ မကြာခဏ

လာရောက် စားသောက်နေကျ ဖြစ်ရာ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ လာရောက် တွေ့ဆုံခြင်းမှာလည်း သူ့အဖို့ အဆန်း မဟုတ်တော့။ ထိုနေ့ည သူတို့ ရောက်သည့် အချိန်တွင် အတော် ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ဖာတမာ ဘီဂမ်းမှာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေပြီ။ အစောင့်ကို မေးသည့် အခါတွင် (ရာဆီလ်ဒါ) ဗိုလ်လေး ဇာရင်ခန် ရောက်မလာသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

အက်ရှ်သည် မြင်းကို အပ်ပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် အက္ကဘာ ဘုရင်ကြီး၏ ရှေးခံတပ်ကြီး အနီးမှ ဖြတ်လာကာ ကူးတို့ ဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ တစ်ခါတုန်းက ကူးတို့သမားများ၏ သားစဉ်မြေးဆက်တို့သည် ထိုကူးတို့ဆိပ်တွင် ကူးတို့ ပို့သည့် အလုပ်ကို ဆက်ခံ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လှေတံတားများ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် ကူးတို့သမားများမှာ ယခင်ကလောက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မကောင်းကြတော့။

အက်ရှ်သည် လမ်းဘေး သစ်ပင် မှောင်ရိပ်ထဲ တွင် ရပ်လိုက်ကာ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးနေသည့် တံတား ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တံတားထိပ်တွင် အစောင့် ကျနေသည့် စန္ဒရီ တစ်ယောက်မှ အပ လူသူ အရိပ် အယောင် ဆို၍ မမြင်ရ။ အက်တော့ ကမ်းပါးစောက် ကြားမှ စီးနေသည့် ဣန္ဒြေဖြစ်၏ တဝေါဝေါ ရေစီးသံမှ အပ အခြား ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ လောက အလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် နားကို စွင့်ကာ တံတားဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ် တဝေါဝေါ မြည်သော ရေသံ များ ကြားမှနေ၍ မြင်းခွာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

နီးလာသည့် အခါတွင်မူ တံတားပေါ်သို့ ကျလာသော မြင်းခွာသံများသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာကြ၏။ မြင်းစီးလာသူမှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်မှာ ဇာရင်။ သူ့ခေါင်းနှင့် ပခုံးကျပ်ကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ဇာရင်မှန်း သိနိုင်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သူ့အဖော် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဇာရင်သည် မည်သူ့ကိုများ ခေါ်လာခဲ့လေသနည်း။

လရောင် ထိန်ထိန် သာနေသည့် တိုင်အောင် သဲကွဲခြင်း မရှိသေး။ အက်ရှ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ဆီသို့ အပြေး

သွားကာ တစ်ယောက်သောသူ စီးလာသည့် ခြေနင်းကွင်းကို ပြေးကာ ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့် ထိလိုက်၏။ ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကိုဒါဒတ်။

ကိုဒါဒတ်က မြင်းပေါ်မှနေ၍ သူ့ကို လှမ်းဖက် လိုက်သည်။

‘လူလေး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာဗျ’

ဇာရင်က ပြုံးလိုက်ရင်း

‘တစ်ခါက ဝူးလ်ကုတ်လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့အကြောင်း ကိုလည်း သိချင်လို့လို့ ပြောပါ အဘရာ’

‘ဒါလည်း ပါတော့ ပါတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ လူလေး အတွက်ပါ။ လူလေး လိုက်ပို့ရတဲ့ လူတွေက သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဝူးလ်ကုတ်က လူတွေ၊ လူလေးကို မှတ်မိသွားရင် အန္တရာယ် ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ စိုးရိမ်တာနှင့် လိုက်လာခဲ့တာ’

တစ်ဖက်တွင် ကိုဒါဒတ်၊ တစ်ဖက်တွင် ဇာရင်တို့က ခြံရံလျက် လရောင်ဆမ်းထားသည့် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စကား တပြောပြောဖြင့် မြင်းစီး လာရသည်မှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နှယ်။

ခြောက်သွေ့သည့် ရာပေပတ် ပြည်နယ်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး ယခုကဲ့သို့ မြစ်သံ ရေသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်မှာ ခွန်အားတွေ ပြည့်ဖြိုးလာသည် ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုမျှမက မိမိ၏ ကလေး ဘဝ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကာ ဝူးလ်ကုတ် အကြောင်းကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည့် သူတို့တစ်တွေနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက်လည်း အက်ရှ် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ဇူလီနှင့် ပတ်သက်သည့် အချို့ အကြောင်းများမှ လွဲလျှင် လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်လ အတွင်း သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို သူတို့ နှစ်ယောက်အား မပြောနိုင်စရာ မရှိ။ ထိုအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင်လျှင် အက်ရှ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ။ မိမိ အကြောင်းကို နားလည်နိုင်မည့် လူတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟ ပြောချင်သည့် စကားတွေကို မျိုသိပ် ထားခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။

ယခုမူ သူပြောချင်သည့် စကားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်လေပြီ။

အခန်း ၃၃

ထိုညက စကား မပြောဖြစ်ကြ။ သူတို့ သုံးယောက် စလုံး မောမောဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အက်ရှ် မှာ သည်လို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်ရသည်မှာ ကြာခဲ့ လေပြီ။

အပူရှိန် သက်သာစေရန် အတွက် အက်ရှ်၏ အိပ်ရာကို ပြင်ညီ အမိုးပေါ်တွင် ပြင်ထားသည်။ မနက် လင်း၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဇာရင်မှာ အိမ်ရှေ့ ပန်း ခြံထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြုလျက် ရှိလေပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ ဘုရားရှိခိုး ပြီးချိန်လောက်တွင် အောက်သို့ ဆင်း လာခဲ့သည်။ အောက်ခြံထဲရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက် တို့က မြည်ကျူးလျက်။ မနက်ခင်းကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက် နေကြသည့်နယ်။

သူတို့ပြောသည့် စကားများမှာ အများအားဖြင့် တပ်ရင်း အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဝူးလ်ကုတ် အကြောင်း ကိုမူ ကိုဒါဒတ် ရောက်လာမှ ပြောရမည်။

ဇာရင်က လျှောက်လွှာ စာရေးထံ သွားအရေး ခိုင်းရသည့် အတွက် အချို့ အကြောင်းများကို စာထဲသို့ ထည့် မရေးဖြစ်ခဲ့။ ယခုမှပင် အားရပါးရ ပြောရတော့ သည်။

အများအားဖြင့် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ၊ တပ် ထဲမှ အက်ရှ်၏ မိတ်ဆွေများ အကြောင်း၊ ကိုင်ဗာ တောင်ကြားလမ်းတွင် လှည်းလမ်းဖောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဂိုဝါကီ အာဖရိဒီ လူမျိုးစုများနှင့် မပြေ မလည် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စ၊ လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီက ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ သားတော် ဝေလ မင်းသား လာဟိုသို့ ကြွရောက် လည်ပတ်စဉ် လိုက်ပါသွားရ သည့် 'သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ကိုယ်ရံတော် တပ်ခွဲ အကြောင်း။

ဝေလ မင်းသားသည် နယ်ခြားစောင့် တပ်ခွဲကို များစွာ သဘောကျသွားကြောင်း၊ မယ်တော် ဘုရင်မကြီး

ထံသို့ စာရေးလိုက်သည့် အခါ၌ မယ်တော်က သူ့အား နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီး အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း၊ နောင်တွင် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းကိုလည်း 'ဧကရီ ဘုရင်မကြီး၏ နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်း' ဟု ခေါ်တွင်စေရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်ကြောင်း။

သူတို့ မနက်စာ စားပြီးသည့် အချိန်လောက် တွင်မူ နေလုံးသည် မြင့်တက် လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့ နှစ် ယောက်သည် အိမ်ရှင် အဘွားကြီး ဖြစ်သည့် ဖာတမာ ဘီဂမ်းကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကိုဒါဒတ် ထံသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ကား နေသည် အတော် မြင့်လာခဲ့ပြီ။ အပြင်တွင် ထိုင်၍ မရတော့သဖြင့် အိမ်ထဲတွင် အအေး ဆုံး အခန်းဖြစ်သည့် ကိုဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင် ၍ စကား ပြောနေကြသည်။ အခန်းက မြက်ဖျာ ယပ် ကြီးများ ကာရံထားကာ အောက် သမံတလင်းက အေး မြနေသည်။

အက်ရှ်က ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ သွားခဲ့ရပုံ ကို တတိယအကြိမ် ပြောပြသည်။ ဇူလီနှင့် ပြန်တွေ့ ခဲ့သည့် အကြောင်းမှအပ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံး ကို ပြောပြ၏။

သူ စကားပြောနေစဉ် ဇာရင်က ကြားဖြတ်၍ မကြာ မကြာ မေးတတ်သေးသည်။ ကိုဒါဒတ်ကား နဂို က စကားနည်းသူ ပီပီ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက် ရှိ၏။

ဟီရာလားလ်၏ ပုလဲနက် နားတောင်းကြီး အကြောင်းကို ကြားရသည့် အခါ၌ ကိုဒါဒတ်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

ဘီဂျူရန်း သေသည့် အကြောင်းကို ကြားရသည့် အခါတွင်မူ ကျေနပ်သည့်နယ် ခေါင်းကို ညိတ်လျက် ရှိ၏။

ဘိသော ဇော်ဘွားက အကျပ်ကိုင်သဖြင့် အက်ရီက ဘိသော ဇော်ဘွားအား ပြန်၍ တုံ့ပြန်ပုံကို ကြားရသည့် အခါတွင် ကိုဒါဒတ်သည် တပြုံးပြုံးဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချက်များမှ အပ ကိုဒါဒတ်သည် တစ်လုံးမျှ ထင်မြင်ချက် ပေးခြင်း၊ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ စကား ဆုံးသွားသည့် အခါတွင်မှ ကိုဒါဒတ်က

'အကျင့် ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို မဟာရာဇာ အရူးအမူး ဖြစ်တဲ့ နေ့က စပြီး ဝူးလ်ကုတ်ဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့တာပဲ။ မဟာရာဇာရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကြောင့် လူတွေမှာ အသက်တွေ ပေးခဲ့ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကွယ်လွန်သူ ဝူးလ်ကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းရှာပါတယ်။ ဇော်ဘွားကြီးကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ လူလေးရယ်။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ ကြားရတော့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး။ ကျုပ်ဟာ သူ့ အရိပ်အောက်မှာ သုံးဆယ့်သုံးနှစ် လုံးလုံး နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အတောအတွင်းမှာ ဇော်ဘွားကြီးဟာ ကျုပ်အဖို့ တကယ် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ဦးပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စတွေ့ကြတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိကြသေးတယ်။ လူငယ် ဆိုတော့ သန်တုန်း မြန်တုန်းပေါ့လေ။ လောကကြီးကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြဘူး'

ကိုဒါဒတ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ခဏမျှ ကြာ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ကိုဒါဒတ်မှာ အသက်ကြီးသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ထိုအခါကျမှပင် သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားကြသည့် အတောအတွင်းတွင် ကိုဒါဒတ် တစ်ယောက် မည်ရွှေမည်မျှ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို အက်ရီ သတိထားမိတော့သည်။ ပွရောင်းသည့် ပထန် ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် ကိုဒါဒတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးကွေး ကြုံလို့ခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်း တို့သည် ချုပ်ရိုးကြောင်းများသဖွယ် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိကြလေပြီ။ တစ်ခါက ညိုမှောင် ပြောင်ချောနေသည့် အသားအရေတို့သည် ရှုံ့တွကုန်ကြပြီ။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်တို့သည် ကျိုးတိုးကျဲတ် ဖြစ်ကာ ဖြူးဖွေးကုန်ကြပြီ။

အက်ရီသည် သူ့ အကြောင်းများကို ပြောနေရသဖြင့် ထိုပြောင်းလဲချက်များကို စောစောက သတိမပြုမိခဲ့။ ယခု သတိပြုမိလိုက်သည့် အခါတွင် အက်ရီသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မိ၏။

တိုတောင်းလှသည့် လူ့ဘဝနှင့် ကြောက်စရာ အရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသော အချိန်ကို မည်သူမျှ တားဆီး ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင် ဆိုသည့် အချက်ကို သတိပြုမိလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကာလ ကြာမြင့်စွာက ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော မှတ်တိုင်ကြီး တစ်ခုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသည့်နှယ် ရှိ၏။

ထိုသဘောသည် သူ့မျက်နှာတွင် မည်မျှ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်ကို သူ မသိ။ ဇာရင်ကမူ သူ့ကို ကြည့်၍ ကြင်နာစွာ ပြုံးလိုက်ကာ

'တစ်နေ့မှာတော့ လူတိုင်း တွေ့ကြရမှာပေါ့လေ။ အဖေဟာ ခုဆိုရင် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက် အသက်ရှည်တဲ့ လူတောင် သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ သခင်လေးရာ၊ အသက် ရှည်တော့လည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ။ အသက်လည်း ရှည်တယ်။ နေရသလောက်လည်း စိတ်အေး ချမ်းသာ ရှိသင့်သလောက် ရှိတယ် ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ အင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း သူ့လောက် အသက်ရှည်ပြီး သူ့လောက် စိတ်ဝမ်းချမ်းသာ နေရတယ် ဆိုရင် တော်ပါပြီ'

'အင်း ဒီလို နေရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ နေ... နေစမ်းပါဦးဗျာ။ အဘက နေလို့ ထိုင်လို့ ကော ကောင်းရဲ့လား'

'ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးတော့လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ချွတ်ယွင်းလာတာပေါ့လေ။ အသက်ကတော့ ရှည်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးစုတွေမှာတော့ အသက် ခုနစ်ဆယ် ဆိုရင် တော်တော် ကြီးလှပြီလေ'

သူ့စကားကို အက်ရီ လက်ခံသည်။ တောင်ပေါ်နယ်စပ်ဒေသက လူများမှာ ဆင်းရဲကြသည်။ ယောက်ျားဆိုလျှင် အသက် လေးဆယ်လောက် ရောက်လျှင် အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မိန်းမ ဆိုလျှင် အသက် သုံးဆယ်လောက် ရောက်လျှင်ပင် မြေးတွေ ရနေလေပြီ။

အလျင်တုန်းကမူ အက်ရီသည် လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာ ရှည်လျားလှသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးရှည်ကြီး

တွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရသည်ကို ငြီးငွေ့စရာ ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိဖူးသည်။ ယခုလို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ ဘဝသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက် အောင် တိုတောင်းပါပကော။

အက်ရှ်သည် ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဇာရင်က သူ့အတွေးများကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်

‘သခင်ဆပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး လေ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေနှင့် တပ်ရင်းက ရဲဘော်တွေ ရှိပါသေးတယ်’

အက်ရှ်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကို ညှိတ်ပြ၏။ ဟုတ်သည်။ ဇာရင် ရှိသေးသည်။ တပ်ရင်းကြီး ရှိသေး သည်။ မဒန်းသို့ ပြန်လျှင် ဝေါလီ ရှိသေးသည်။ မဒန်း နယ်စပ်အလွန် တစ်မိုင် နှစ်မိုင် အကွာတွင် ကိုဒါဒတ် ၏ ရွာ ရှိသေးသည်။

ဪ အဘ ကိုဒါဒတ်လည်း အိုရှာပြီကော။ အက်ရှ်သည် အိပ်ပျော်နေသည့် ပထန်ကြီး၏ မျက်နှာ ကို ကြည့်မိ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အချိန်၏ အရေးအကြောင်း တို့ ထင်သလို အကျင့်စရိုက်ကို ဖော်ပြသည့် အရေး အစင်းတို့ ထင်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ကြင်နာ တတ်ခြင်း၊ ဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိခြင်း၊ ခိုင်မာ ပြတ် သားခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ ဝေဒနာဉာဏ် ထက်သန်ခြင်း စသည်တို့သည် မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေ ကြသည်။

ကိုဒါဒတ်၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည် ကြံ့ခိုင်၍ ငြိမ်းချမ်းသည့် မျက်နှာ။ အတွေ့အကြုံ များစွာကို ဖြတ် သန်းခဲ့ပြီးနောက် လူ့ဘဝကြီး အကြောင်းကို နောကြေ ကာ လူ့ဘဝကြီးနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်အောင် နေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ အဆိုးကိုရော အကောင်း ကိုပါ လက်ခံခဲ့ပြီးနောက် ထိုအရာအားလုံးသည် လူ့ဘဝ ၏ အစိတ်အပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းနိုင်သော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

ရှည်လျား၍ အတွေ့အကြုံ များလှသော ကိုဒါဒတ် ၏ ဘဝနှင့် စာလျှင် သူ့အောင်မြင်မှု ဆိုသည်မှာ ဘာမျှ မဟုတ်သေး။ သနားစရာ ကောင်းသည့် ဆုံးရှုံးမှုများသာ။ ဗီလင်ဒါကို ချစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အစပြုကာ ဇူလီကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည့် လူ့အန္တ တစ်ယောက် ၏ ဘဝမျှသာ။

မိမိကြောင့် ဂျော့၏ အသက် တစ်ချောင်းနှင့် အာလယား၏ အသက်တို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ သေနတ်ပျောက် သည့် ကိစ္စတွင် မိမိ အတတ်ဆန်းခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် အာ လယားသည် ယခုအချိန်လောက်တွင် သေဦးမည် မဟုတ်။ ဘန်ဂလို ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ မာဒူးနှင့် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောနေကြလိမ့်မည်။

ထိုအရှုံး စာရင်းများ၏ တစ်ဖက် ဇယားတွင် အနိုင်စာရင်းတွေမူ ရှိသေးသည်။ ဥပမာ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ဟီရာလားလ်နှင့် လာလာဂျီတို့ အတွက် လက်စား ချေနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ကာရိုကုတ် ပြည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ကယ်တင် နိုင်ခဲ့ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအမြတ်များသည် အရှုံးနှင့် နှိုင်း စာလျှင် ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ မိမိနှင့် ဇူလီတို့ ၏ တိုတောင်း၍ အဆင်မပြေခဲ့သော အချစ်ရေးသည် ဇူလီ၏ ဘဝတွင် တသက်သက် တွေး၍ ဆွေးနေရမည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့မည်ဟု တွေးလိုက် မိသည့် အခါတွင် မိမိ ရရှိခဲ့သည့် အမြတ်များသည် ဘာမျှ မပြောပလောက်တော့။

သူ့ဘဝတွင် နောက်ပြန်ကြည့်၍လည်း ဘာမျှ မက်မောစရာ မမြင်။ ရှေ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် လည်း အားတက်စရာ မရှိ။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးလိုက် လျှင် ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ မာဒူးနှင့် ဝေါလီတို့သာ သူ တွင် တွယ်တာစရာ ရှိသည်။ ကိုဒါဒတ်ကမူ သူ့အဖို့ ဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့် နှစ်သိမ့်မှုကို ပေးရာ ကျောက် ဆောင်ကြီးနှင့် တူသည်။

လောကကြီးတွင် လူတွေ သိန်းသန်းကုဋေ။ ထို အထဲတွင် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ဆို၍ လူလေး ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရေးအကြီးဆုံး လူ လေးယောက်တို့ကိုပင် သူ ဆုံးရှုံး ရဦးတော့မည်။

မကြာမီတွင် ကိုဒါဒတ်နှင့် ဇာရင်တို့သည် ဣန္ဒြ မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ပြန်ကြတော့မည်။ ဝေါလီ ဆိုလျှင် လည်း မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိမိသည် သူတို့နှင့် မလိုက်နိုင်။ မိမိအား နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ပြန်မလာရ၊ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရမည်ဟု ‘နယ်နှင့်’ ထားကြသည် မဟုတ်လော။

နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ တွင်မှ ပြန်ရမည် မသိတတ်နိုင်။ ကိုဒါဒတ်ကို နေ့စဉ် ထပ် ပြန်မှ တွေ့ရပါဦးမည်လားဟုလည်း မဖြောနိုင်။

မာဒူးမှာ သူနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်တိုင် အို ဇာဒီး။ ကိုဒါဒတ်လို ကြံ့ခိုင်သည့် ပထန် အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်ပင်လျှင် သည်မျှ ပြောင်းလဲနိုင်သေးသည် ဆိုလျှင် သူ့လောက် ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိသည့် မာဒူးသည် သည်အရွယ်အထိပင် နေရပါမည်လော မသိ။

သူ့ဘဝသည် ဇူလီ မရှိတော့သည့် အတွက် မူလ ကပင်လျှင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်။ ထိုအိမ်ကြီးကို ကိုဒါဒတ်၊ ဇာရင်၊ ဝေါလီ၊ မာဒူး စသည့် တိုင်ကြီး လေးတိုင်ဖြင့် ကျားကန်ထားခဲ့ ၏။ ယင်းတို့အနက် တိုင် နှစ်တိုင်မှာမူ ပိုးထိုးလောက် ကိုက် ဖြစ်ကာ ဆေးမြည့်စ ပြုလေပြီ။ နောက်ထပ် ကြာ ကြာ ခံနိုင်ဖွယ် မမြင်တော့။

ကိစ္စ မရှိသေး။ သူတို့ နှစ်တိုင် လဲရုံမျှ ဆိုလျှင် နံရံကို ဖြစ်သည်ဆိုရုံ ထောင်၍ ထားနိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် တတိယတိုင် တစ်တိုင် လဲပြီ ဆိုလျှင်မူ အခြေအနေကို ထိန်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့။ အိမ် ကြီးသည် ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကျပေတော့မည်။

ကိုဒါဒတ်၏ ခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွား သဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူ အိပ်မပျော်သွားမိက စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်သည်။

'ဒါနှင့် ဂူးလ်ကုတ်က မဟာရာဇာ စော်ဘွား အသစ် နန်းတက်တယ် ဆိုပါတော့၊ အင်း သူတို့အမေ နှင့် မတူဘူး ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ အဖေ သွေး တူပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပေါ့၊ နို့နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ပြည်နယ် အသစ်ရဲ့ နာမည်က ဂူးလ်ကုတ် မဟုတ် တော့ဘူးဆို၊ ဘာဆိုလား၊ ကျုပ်တော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူး၊ ထားပါလေ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ဘာပဲ ပြောင်းပြောင်း ကျုပ်ကတော့ ဂူးလ်ကုတ်လို့ပဲ ခေါ်မှာပဲ၊ ပြန်တွေးလိုက်ရင် ကျုပ်စိတ် ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်က ဂူးလ်ကုတ်ကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတယ်၊ သူတို့ အမေကလည်း မဆုံးသေးဘူး၊ အဲဒီတုန်းကတော့ တယ်လည်း ပျော်စရာ ကောင်းပေ သကိုး၊ အလို တော်တော်တောင် မိုးချုပ်သွားပြီဗျ'

ထိုအချိန်၌ကား မေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် လျှောက်သွားခဲ့လေပြီ။ လေသည် အေးမြစ ပြုလာ၏။

အက်ရီနှင့် ဇာရင်တို့က ဖုန်ထူသည့် ညနေ မောင်းတိုင် မြင်းများကို အညောင်းပြေ အညာပြေ အစီး မောင်းနှင် တွင်းသွားကြသည်။ ပြန်လာသည့် အခါတွင်

ဖာတမာ ဘီဂမ်းသည် သူတို့နှင့် အတူ ညစာ စားရန် ကိုဒါဒတ်၏ မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ ၏။ ထိုနေ့ ညက သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြော ခွင့် မရတော့။

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်၏။ တနင်္လာ နေ့ မနက်တွင် စစ်ရေးပြ ဆင်းရမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ဇာရင်မှာ ဒမန်းသို့ အရောက် ပြန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သားအဖသည် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ မိုးချုပ်တွင် ပြန်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့ သုံးယောက်သည် ကို ဒါဒတ်၏ အခန်းထဲတွင် စကား ကောင်းနေကြ၏။ ထို နေ့ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူ ဖာတမာ ဘီ ဂမ်းသည် ဟိုတီမဒန်း အနီးတွင် မြေကွက် တစ်ကွက် ဝယ်လိုသဖြင့် မေးမြန်းရန် ဇာရင်ကို ခေါ်လွှတ်လိုက် သည်။

အက်ရီနှင့် ကိုဒါဒတ်တို့သည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် နေလုံး ကွယ်သွားပြီ ဖြစ် သည့် အတွက် ညနေ လေအေးအေးတွင် လေညင်းခံ ရန် အမိုးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ် သည် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသည့် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်နာရီလောက် ဆိုလျှင် ကိုဒါဒတ်သည် သူ့ရွာသို့ ပြန်တော့မည်။ နောင်တွင် ဘယ်တော့မျှ တွေ့ရတော့မည် မသိ။

အက်ရီသည် ငယ်ငယ် ဂူးလ်ကုတ်တွင် နေခဲ့ ရစဉ်နှင့် မဒန်းတွင် အလုပ်သင် ဗိုလ်လေး အဖြစ် နေခဲ့ ရစဉ်က ကိုဒါဒတ်ထံတွင် အကြံဉာဏ် တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ ဆုံးမ ဩဝါဒကို နာခံခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ကိုဒါ ဒတ်ထံတွင် သူ အကြံဉာဏ် တောင်းချင်သည်။ သို့ရာ တွင် သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖြစ်နေသည့် အတွက် မတောင်းရဲ။

ထို့ကြောင့် အက်ရီသည် စကားတွေ လျှောက် ပြောနေသည်။ ကသ္မိယ ပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်မည့် အကြောင်း၊ တောပစ်ထွက်မည့် အကြောင်း...၊ အက်ရီ သည် ထိုအကြောင်းများကို အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ခပ် ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသည်။ သူ့အသံသည် တစ်ရာလျှင် ကိုး ဆယ့်ကိုးယောက်ကို ညာ၍ ရကောင်းရလိမ့်မည်။ သို့ ရာတွင် ကိုဒါဒတ်ကိုမူ လိမ်ညာ၍ မရ။

ပထန် အဘိုးကြီး ကိုဒါဒတ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကာ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ စကား

တစ်ခွန်းမျှ မပြော။ နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်၍ ညနေခင်း လေပြည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသည့် အခါတွင်မူ အက်တော့မြို့ထဲရှိ ဗလီကြီးပေါ်မှ ဝတ်တက်သံကို ကြားရသည်။ ကိုဒါဒတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ လိပ်ယူလာသည့် ဖျာကလေးကို ခင်းလိုက်ပြီးလျှင် အနောက်ဘက် (မက္ကာ) သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုလျက် ရှိသည်။

အက်ရှ်သည် အမိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံဝင်းများထဲတွင် အလားတူ ဝတ်ပြုနေသူများကို မြင်ရ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အသက်ကြီးကြီး အစောင့်သည်လည်း အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ အားလုံးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့တစ်တွေက ဒူးထောက်လျက်။ မြေကြီးကို နဖူးဖြင့် ထိလျက်။ ညနေပိုင်း ရွတ်သည့် ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ရွတ်လျက်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ကို ကြည့်ပြီးနောက် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ အပူငွေ့နှင့် ဖုန်မှုန့်တွေ နောက်တွင် ဖုံးကွယ်နေသည့် ဒူးရံခိုင်မာ ခေါ် ရွှေပြည်သာ တောင်တန်းကြီး။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ ဘုရားရှိခိုးတို့ကို မရွတ်မိ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ရှိခိုးခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ နတ်သမီး၏ ပုံကို စိတ်တွင် မှန်းဆကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် နတ်သမီး၏ ရုပ်ပုံကို စိတ်မျက်စိထဲတွင် မမြင်။ သူ့စိတ်သည် ဇူလီထံသို့ ရောက်နေသည်။

သူသည် ဇူလီကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နာရီနှင့် အမျှ အမှတ်ရနေမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်တွေးမိအောင် ကြိုးစားခြင်း မပြု။ ဇူလီ၏ အကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်နာသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အတိတ်ကို ပြန်တွေးခြင်းသည် ဘာမျှ အကျိုး မရှိ ဆိုသည့် ကာကာဂျီ၏ စကားကို အမှတ်ရနေသည့် အတွက် ကြောင့် တစ်ကြောင်း သူ မတွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇူလီ အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိအောင် အားထုတ် ရသည်မှာ အပြင်ဘက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာသည့် ဒီရေကြီးကို အထဲ မဝင်နိုင်အောင် တံခါးကို အတင်း ပိတ်ထားရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ တံခါးပျဉ်ချုပ်ကြားမှ ယိုစိမ့် စီးဝင်လာသည့် စီးကြောင်းတို့ကိုမူ တား၍ မရ။

အက်ရှ်သည် အတွင်းမှနေ၍ တံခါးကို အတင်း ပိတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ တံခါးကြီး ပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ်သည် အချစ် ဒီရေကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။ သောက ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် နစ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။

ကိုဒါဒတ်က ဘုရား ဝတ်ပြုပြီးသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘက်သို့ ကျောပေး၍ ရပ်နေသည့် အက်ရှ်ကို တွေ့ရ၏။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် လဝန်း ပေါ်ထွက်စ ပြုလေပြီ။ ကျောကို တောင့်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုနေသည့် အက်ရှ်ကို လှမ်း မြင်လိုက်ရသည်။

‘လူလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

ကိုဒါဒတ်က တိုးတိတ် ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။ အက်ရှ်က ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ ခံစားချက်သည် မျက်နှာ အမူအရာတွင် အထင်းသား ပေါ်လျက်။

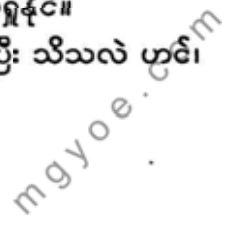
‘ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက် မနေပါနှင့် လူလေးရယ်၊ ဖြေမှပေါ့၊ အို အဘကို ဖုံးကွယ် မနေပါနှင့် ကွယ်၊ အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးကို ခုနစ်နှစ်သားကတည်းက အဘ သိခဲ့တာပါ၊ လူလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေး ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာကို အဘ သိပါတယ်၊ လူလေးရဲ့ အသံကို နားထောင်လိုက်ရုံနှင့် လူလေး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ အဘ ဒီလောက် မအသေးပါဘူး၊ အဘလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတော့ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ချင်းစာ တတ်ပါသေးတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်း၊ လူလေးရဲ့ ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟာ အဘကလည်း၊ ဘယ်က ဘယ်သူရမှာလဲ’
အက်ရှ်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

‘လူလေး မေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ လူလေး ဒီလို လှမ်းနေတာကို အဘ မြင်ခဲ့ဖူးပြီလေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ထားပါတော့ကွယ်၊ လူလေးက ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ဒီတော့ ကလေးချစ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုတော့ ကလေးချစ် မကတော့ဘူးဗျ၊ လူကြီးကျတော့ ဒဏ်ရာကလည်း ကြီးလာပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ ဘယ်သူလဲ၊ အန်ဇူလီဘိုင် မဟုတ်လား’

အက်ရှ်သည် အသက်ကိုမျှ မရှုနိုင်။

‘အဘ၊ အဘ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်ကမှ ဘာမှ...’

mgv.com

SAMPLE BOOK

ကိုဒါဒတ်က သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ လူလေးကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ လူလေး မပြောတဲ့ အတွက် အဘက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးယူကြည့်တာပေါ့၊ လူလေးက သတို့သမီးနှစ်ယောက် ပါတယ်လို့ ပြောသွားတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက သတို့သမီး အငယ်ရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောသွားခဲ့တယ်၊ သူ ဘာလုပ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ ဘာပြောတဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်လို အလုံးအရပ် ရှိတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။’

‘ဒါပေမဲ့ သတို့သမီး အကြီးကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်၊ မပြောရင် မဖြစ်လို့ ပြောတဲ့ အခါကျတော့လည်း လူလေးရဲ့ အသံဟာ ပြောင်းသွားပြီး ခံစားချက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်၊ လူလေး ပြောနေတာကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ချုပ်တည်း ပြောနေရသလိုပဲ။’

‘တကယ်ဆိုရင် ဇူလီ အကြောင်းကို လူလေး အများကြီး ပြောရမယ်၊ ဇူလီဘိုင်ဟာ လူလေးနှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ အဘတို့နှင့်လည်း သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို လေညင်းသာ ဟော်ကလည်း ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ကူညီခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်တောင် ရင်းနှီးပါလျက်နှင့် လူလေးဟာ သူ့အကြောင်းကို မပြောဘူး၊ ပြောပြန်တော့လည်း တကယ် သူ့စိမ်းပြင်ပြင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောသလို ပြောနေတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူလေးကို ကြည့်ရတာကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် လူလေး လွမ်းနေတဲ့သူဟာ အန်ဇူလီဘိုင်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ အဘ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။’

အက်ရ်က ပြုံးလိုက်၏။

‘အဘဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလောက်တောင် အကဲခတ်ရ လွယ်သလားဟင် အဘ၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့် အသံဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ သိသာသလား။’

‘ဒီလောက်တောင် မလွယ်ပါဘူး၊ အဘပဲ သိတာပါ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ အဘကတော့ လူလေး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းလည်း သိတယ်၊ လူလေးကိုလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေကို အဘ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ ထားပါလေ၊ လူလေး မပြောချင်တဲ့ အကြောင်း

ကို အဘ အတင်း မပြောခိုင်းပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ လူလေး ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေတာ မြင်တော့ အဘ စိတ်မကောင်းဘူးလေ၊ တကယ်လို့ အဘ ကူညီနိုင်တယ် ဆိုရင်...’

‘အဘဟာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ကူညီခဲ့တာပါ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အဘ အပေါ်မှာ မှီခိုခဲ့တယ်၊ အားထားခဲ့တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း မှီခိုခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို ရောက်လာခဲ့တော့လည်း အဘကိုပဲ မှီခိုအားထားခဲ့ရတယ်၊ အဘရဲ့ အကြံဉာဏ် အတိုင်းသာ လုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် ပူဆွေးသောက ရောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဘကို ပြောပြစမ်းပါဦး။’

ကိုဒါဒတ်က တရိုန်ရိုန် ပူနေသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ရင်း နားထောင်ရန် အဆင်သင့် ပြင်သည်။ အက်ရ်က ကျောက်တုံးတိုင်းကို မှီလိုက်လျက် ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခြံများကို လွန်သော် ဣန္ဒြေဖြစ်သည် ဝင်လုဆဲ နေခြည်အောက်တွင် နီဝါရွှေရောင် သန်းလျက်။

အက်ရ်က သဲမုန်တိုင်း တိုက်သည့် တစ်ညက လိုဏ်ဂူထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်လောက်ကို ချန်ကာ ကျန်အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပြောပြသည်။

အက်ရ်၏ စကား ဆုံးသည့် အခါတွင် ကိုဒါဒတ်က သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ကာ

‘အန်ဇူလီဘိုင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ တော်တော် သတ္တိ ကောင်းတယ် လူလေး၊ စိတ်ရင်း စေတနာလည်း ကောင်းတယ်၊ သူ့ပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း တရား မျှတတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အိမ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ညီညီမျှမျှ မရှိလှဘူး၊ အိမ်တွင်းရေးကျတော့ ဇော်ဘွားကြီးဟာ မျက်ရည်ခံထိုးတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့တယ်။’

ကိုဒါဒတ်သည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ အတိတ်ကို ပြန်တွေးနေဟန် ရှိသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကတိတော့ တည်ရှာပါပေတယ်၊ ရာဇပုတ် နယ်သားပီပီ ကတိ တစ်လုံးကို ပေးပြီးပြီ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မချိုးမပျက်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေး ပြောတဲ့အတိုင်း အန်ဇူလီဘိုင်ဟာလည်း ကတိ တစ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းတယ် ဆိုရင် အဖေတူ သမီးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။’

အေးလေး ဒါကတော့ လူလေးရဲ့ ကုသိုလ်ပဲ အောက်မေ့ရတော့မှာပေါ့၊ အဘ အမြင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အန်ဂုလီဘိုင်ဟာ ခုလို သူ့ကတိကို သူ ထိန်းသိမ်းသွားတာဟာ နှစ်ယောက်စလုံး အဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ လူလေးတို့ နှစ်ယောက် ညားခဲ့ကြရင်လည်း ပျော်ရွှင်မှုကို ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊’

အက်ရိုက မှောင်စပျိုးနေသော မြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးစိုက် ကြည့်နေရာမှ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ပြောတာလဲ’

ကိုဒါဒတ်က အကြော ပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကို တားလိုက်သည်။

‘ကလေးလေးလို့ မပြောနှင့်လေ လူလေး၊ အဘ အထင်ကတော့ လူလေးဟာ သူပျော်အောင် တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကြီး လောကသစ်ကြီးကို တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာကျတော့ လူလေး မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အချိန်ကာလကိုလည်း လူလေး နောက်ပြန်ဆွဲလို့ မရဘူး၊ ဒါတွေကို ဘုရားမှသာ လုပ်နိုင်မှာ၊ အဘလည်း ဝူးလ်ကုတ်ကသာ ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ လူလေးတို့လို သခင်ဆပ်တွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသင့်သလောက် ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီတော့ လူလေးတို့ အကြောင်းကို အဘ သိသင့်သလောက် သိနေပါတယ်၊ ဒီမှာ လူလေး၊ အဘ ပြောမယ်၊ နားထောင်’

အက်ရိုက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကိုဒါဒတ်ကို လှောင်သလိုလို အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။ ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်

‘နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး လူလေး၊ အဘ အတည်ပြောနေတာ၊ ဟိုတုန်းက အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ရောက်လာကာစတုန်းက အဘတို့နယ်မှာ အင်ဂရေစီဆပ်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ အင်ဂရေစီဆပ်တွေဟာ အဘတို့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို ယူခဲ့ကြတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောခဲ့ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီ တန်ခိုးကြီးလာတော့ ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောတွေနှင့် သခင်မတွေ ပါလာကြတယ်၊ သခင်မတွေက အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို ယူတဲ့ သခင်ဆပ်ကို အတိအလင်း ရှုတ်ချကြတယ်၊ သူတို့က မွေးလာတဲ့ ကပြားကလေးတွေကိုလည်း အထင်သေးခဲ့ကြတယ်။

‘ဒီတွင် အဘတို့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားတွေကလည်း အဲဒီလို အင်ဂရေစီကို ယူတဲ့ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသူတွေကို အထင်သေး လာခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလိုနှင့် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြန်အလှန် ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ် ဆန့်ကျင် လာခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် တကယ်လို့သာ လူလေးနှင့် အန်ဂုလီဘိုင်တို့ ယူခဲ့ကြရင် လူလေးဘက်ကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်ဂုလီဘိုင်ရဲ့ ဘက်ကလည်း ဒါမျိုးကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘မဆိုင်ပါဘူး အဘရယ်၊ သူတို့ လက်မခံတော့ ကော ဘာဖြစ်သလဲ’ အက်ရိုက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြော၏။

‘ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပဲ၊ တကယ်လို့ လူလေးက သူတို့ဖျက်တဲ့ ကြားထဲက အတင်း ယူခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း ဆပ်သခင်မတွေက အန်ဂုလီဘိုင်ကို သူတို့အိမ်တို့ ဧည့်ခံပွဲတို့ကို ဖိတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ သားသမီးတွေကိုလည်း အန်ဂုလီဘိုင်ရဲ့ အိမ်ကို သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်ဂုလီဘိုင်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘သူတို့ အမျိုးတွေကတောင် သူ့ကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမယ် မထင်ဘူး၊ ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို မကောင်း ပြောကြမှာပဲ၊ ကိုယ်က စော်ဘွားသမီး မဟာရာဇာသမီး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကိုယ် အနေမတတ်လို့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အင်ဂရေစီ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အပြောအဆိုကို ခံရတယ် ဆိုပြီး သူ့ကို မေးငေါ့ကြမှာပဲ၊ ခု ဘိသောရောက်တော့ ဘိသော မဟာရာဇာနှင့် သူ့မှူးမတ်တွေက သူ့ကို ကပြားသမီး ဆိုပြီး အထင်သေးကြသလို သူ့ဆွေမျိုးတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြီး အထင်သေးကြမှာပဲ လူလေး။

‘လူမျိုးဆိုတာ ဘယ်လူမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အမျိုးကိုမှ အဟုတ် ထင်ကြတာကလား၊ သွေးမနှောတဲ့ လူက သွေးနှောတဲ့လူကို အထင်သေးတယ်၊ အယုံအကြည် ကင်းတယ်၊ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဒါဟာ လူမျိုးတိုင်းရဲ့ အားနည်းချက်ပဲလို့ ထင်တာပဲလေ၊ ဒါကို ဘယ်လူမျိုးမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ အန်ဂုလီဘိုင်ကို လက်ထပ်ပြီး ဘိလပ်တို့ ဘယ်တို့ ခေါ်သွားရင် မကြာခင်မှာ လူလေး ဒီအကြောင်းတွေကို သိလာ တွေ့လာရမှာပဲ၊ သူ့ကို ယူရင် လူလေးကို နယ်ခြားစောင့်တပ်ကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား တပ်တွေကလည်း လက်ခံချင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်’

ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ အဘ ရာ၊ လူတွေနှင့် နေလို့မရရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တည်းပဲ နေမှာပေါ့’

‘တောကြီးမျက်မည်းထဲကို သွားနေရင်နေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာလောကကလေး တစ်ခု သတ်သတ် ဆောက်ချင်ဆောက်၊ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ လူလေးမှာ အိမ်နီးနားချင်းတို့ အပေါင်းအသင်းတို့ ဆိုတာ ရှိပေလိမ့်မယ်ဗျာ။ သူတို့နှင့် အတူ နေထိုင်ပြီး သူတို့ကို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ရလိမ့်မယ်။ သည်းခံခြင်း တရား ဆိုတာမျိုးဟာ အလွန် ရှားပါးတဲ့ ပန်းမျိုး ဖြစ်တယ်ဗျာ။ နေရာတကာမှာ မပေါက်ဘူး။ အင်မတန်လည်း ညှိုးနွမ်းလွယ်တယ်။’

‘ခု လူလေး လျှောက်ရတဲ့ လမ်းဟာ အင်မတန် ပင်ပန်း ခက်ခဲတဲ့ လမ်းဆိုတာ အဘ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီး လျှောက်ခဲ့ကြတာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် အကောင်းဆုံးလို့ အဘ ထင်တာပဲ။ ဒီတော့ အန်ဂုလီဘိုင်တောင် ဒီလမ်းကို သတ္တိရှိရှိနှင့် ရွေးသွား သေးရင် လူလေးကကော ဘာဖြစ်လို့ မရွေးနိုင်ရမှာလဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျွန်တော် ရွေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီပြင် ရွေးစရာလည်း ရှိမှ မရှိတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ပြီးပြီးသားကို ဘာဖြစ်လို့ တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတော့မလဲ၊ ပြီးခဲ့တာဟာ ပြီးခဲ့ပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ကောင်းတာတွေ ပါခဲ့ရင် ဒီအကောင်းတွေ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ဝမ်းသာရမယ်။ ကိုယ် မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အတွက် နောင်တရပြီး အချိန်တွေ ပြုန်းနေမယ့် အစား ကောင်းတာတွေကို ရှာကြံပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲတဲ့ စိတ်ကို မွေးနိုင်ရမယ်။’

‘ဒီမှာလူလေး၊ လောကမှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ အပြင် တခြား ကောင်းတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါကိုတော့ လူလေးလည်း သိမှာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြောင်း မဆုံခဲ့ကြလို့ မညားခဲ့ကြရတဲ့ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အသက် ရှင်နေကြပါ တော့မလဲ၊ သူတို့အဖို့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကန္တာရ

ကြီးလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ ဘယ်မှာ ပျော်စရာရယ်လို့ ရှိပါတော့မလဲ၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ ဒီပြင်လူတွေနှင့် စာရင် အများကြီး ကံကောင်းပါသေးတယ်။’

‘ကဲပါကွယ်၊ ဒါတွေကို မပြောပါနှင့်တော့၊ တခြား အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်ပါ။ အချိန် သိပ် မရှိ တော့ဘူး။ အဘမှာ ဒီအပြင် ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်’

ကိုဒါဒတ်သည် နယ်စပ် တောင်ပေါ်ရှိ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိကျွမ်းကြသော မိတ်ဆွေများ အကြောင်း ကို ပြောလိမ့်မည်ဟု အက်ရိုက ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က ကဗူးလ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေ များကို ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

ကဗူးလ်တွင် ဇာဘုရင်၏ ရုရှား သခင်ဆပ်များ တို့၏ သူလျှိုများ မည်မျှ ခြေရှုပ်နေကြသည့် အကြောင်း၊ လမ်းပေါ်တွင် လူငါးယောက် တွေ့လျှင် တစ်ယောက်မှာ ဇာဘုရင်၏ ကျေးတော်မျိုး ဖြစ်နေကြောင်း၊ ကျန်လေး ယောက် အနက် နှစ်ယောက်မှာ ထိုသူလျှိုထံမှ လာဘ် ယူနေသူများ ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်ယောက်မှာ ထိုသူ့ လာဘ်ယူရန် စဉ်းစားနေသူများ ဖြစ်သည်ဟု ရယ်စရာ ပြောနေကြကြောင်း။

အာဖဂန်ပြည်နယ် စော်ဘွားကြီး ရှားအလီသည် ဗြိတိသျှတို့ကို မုန်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာသေး မီက အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ် နော့သ်ဗရွတ်ထံတွင် သူ့ကို လုံခြုံရေး အတွက် ကာကွယ်ပေးရန် အကူအညီ တောင်းခဲ့ရာ ဘုရင်ခံချုပ်က ငြင်းပယ်လိုက်သည့် အတွက် ယခုအချိန်တွင် ရှားအလီသည် ဇာဘုရင် ရုရှားကို အား ကိုးလျက် ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ် အတွင်းတွင် ဗြိတိန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပျက်ပြားလာခဲ့ကြောင်း...။

‘ခု နောက်လာမယ့် ဘုရင်ခံချုပ် သခင်ဆပ်က တော့ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ပြေလည်တန်ကောင်းရဲ့လို့ ယူဆတာပဲ။ ဒီလိုမှ မပြေလည်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဗြိတိ သျှနှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ချိ လောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ် တုန်းကလည်း နှစ်ဖက်စလုံး ဘယ်သူမှ အကျိုး မရှိခဲ့ ကြဘူး’

အက်ရိုက ပြုံးလိုက်သည်။ လောကတွင် မည်သူ မျှ မိဘတို့၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာ မယူတတ်။ ဘိုးဘွား တို့၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာ ယူဖို့ ဆိုသည်မှာ ဝေးလွန်း

စွ။ ထို့ကြောင့် လူများသည် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အဟုတ် ထင်ကာ ဆက်၍ လုပ်ကြသည်တွင် ယခင်က အမှားမျိုး များဖြင့်သာ ပြန်တွေ့ကြရမိ။

အက်ရှ်သည် ကာကာဂျီ ပြောဖူးသော စကား များကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကာကာဂျီက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ် အဘ ရ၊ လူအိုကြီးတွေကတော့ မေ့တတ်တယ်တဲ့၊ လူငယ် တွေကျတော့လည်း သူတို့ မမွေးမီက ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ရှေးရာဇဝင်ပဲ ဆိုပြီး ပယ်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ ရှေးတုန်း က ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် မှား ကုန်ကြမှာပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ ဘာမှ နားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်တဲ့၊ တကယ် ကတော့ လူငယ်တွေဟာ သူတို့ မိဘတွေ၊ ဘိုးဘွားတွေ၊ ကြီးဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေ အားလုံးကို အထင်သေးနေ ကြတာတဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်’

ကိုဒါဒတ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်လျက်

‘မရယ်နှင့် လူလေး၊ အဘတို့ တစ်တွေကတော့ ပထမအကြိမ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အာဖဂန်နစ္စတန် စစ်ကြီးကို အမှတ် ရနေကြသေးတယ်၊ ဒီတော့ လူလေးတို့လို အဘ ရဲ့သား ဇာရင်တို့လို လူငယ်တွေကလည်း ဒီစစ်ပွဲကြီး အကြောင်းကို သိထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ အဘတို့တစ်တွေ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ထင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် အဘရာ၊ ရာဇဝင် စာ အုပ်တွေထဲမှာ ပါပြီးပါပြီ၊ အင်း စိတ်တော့ မချမ်းသာ စရာကြီးပေါ့လေ’

‘စိတ် မချမ်းသာစရာ ကောင်းရုံတင် မကဘူးဗျ၊ တော်တော် ကြေကွဲဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ အာဖဂန် လူမျိုးတွေနှင့် အင်ဂရေစီတွေတွင် သေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗြိတိသျှ သခင်ဆပ်တွေရဲ့ တပ် ထဲမှာ ဝင်အမှုထမ်းခဲ့ကြတဲ့ ဆစ်လူမျိုးတွေ၊ ပန်ချာပီတွေ၊ ဂျတ်လူမျိုးတွေ အားလုံး သေခဲ့ကြရတာ၊ ဗြိတိသျှ ဆပ် သခင်တွေက ခု ရှားအလီရဲ့ ခမည်းတော် ဒိုဇ်မိုဟာမက် ကို တိုက်ဖို့ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် လွှတ်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီ စစ်တပ်ကြီးဟာ အောင်ပွဲခံပြီး အာဖဂန် လူမျိုး တော်တော်များများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကမူးလ် ကို သိမ်းပြီး နှစ်နှစ်လောက် တပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။

‘သူတို့ ရည်ရွယ်တာကတော့ နှစ်နှစ်လောက် တင် မကဘူး၊ အကြာကြီး သိမ်းပိုက်ထားကြမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ ပြန်ဆုတ်သွားရပြီး

တောင်တွေ ကျော်ပြီး ဖရိုဖရဲနှင့် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတယ်၊ သူတို့ အင်ဂရေစီတွေ တစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်လောက် အနက် ဂျလာလာဗတ်ကို ပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက် ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ထင်သလဲ၊ တစ်ယောက်ပဲ ပြန် ရောက်တယ် ခင်ဗျ၊ သိရဲ့လား။

‘ကျန်တဲ့ လူတွေဟာ တောင်ကြားတွေထဲမှာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် သေခဲ့ကြရတယ်၊ သိုးအုပ်ကို ဝံပုလွေတွေ ဆွဲသလို လူမျိုးစုတွေက တောင်ကြားတွေက နေပြီး ထွက်တိုက်ကြတဲ့ အတွက် သေခဲ့ကြရတယ်၊ တချို့လည်း တောင်ကြားက နှင်းခဲတွေထဲမှာ နစ်ပြီး သေခဲ့ကြရတယ်၊ နောက်မကြာခင် အဘရဲ့ အဖေဟာ အဲဒီ တောင်ကြားကို ဖြတ်တော့ တောင်စောင်းတွေပေါ် မှာ အရိုးတွေ အရိုးတွေ တောင်လို ပုံနေလိုက်ကြတာ နည်းသလား၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ သွားသည့်တိုင် အရိုး တောင်ကြီးကို မြင်နေရတုန်းပဲတဲ့’

‘ကျွန်တော်လည်း မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားသည်အထိ အရိုးတွေကို မြင်နေရတုန်းပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ အဘရာ ဒါတွေက ကြာလှပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ပြန်ပြီး တွေးနေရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ခု အဘ ပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သိပ်တော့ မကြာသေး ဘူးနော်၊ အဘတို့ အဖေများနှင့် အတူ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူ တွေ ခုထိ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ လူသတ်ပွဲကြီးတွေထဲမှာ ပါခဲ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို သူတို့ သားတွေ သမီးတွေကို ပြောမယ့် လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိကြဦးမှာပဲ’

‘ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ အဘရာ၊ ဘာများ ဆန်းလို့လဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်ကြီး ပျက်စီးသွားတဲ့ အကြောင်း ကို အာဖဂန်နစ္စတန်က မြို့တွေ ရွာတွေမှာ ခုတလော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီး ပြောနေကြရတာလဲ၊ အဘကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေ အတွင်းမှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကြားခဲ့ရပြီ၊ ဒီလို ပြောလာတာဟာ ကောင်းတဲ့ နိမိတ် လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြော ပြီး လွဲမှားတဲ့ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်တွေကို ထကြွအောင် ဆွပေး၊ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ရဲ့ ခွန်အားနှင့် အရှိန်အဝါကို အထင်သေးအောင် လုပ်။

‘ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလို ပြောတဲ့ လူတွေကလည်း လူစိမ်းတွေဗျ၊ တစ်ခါ

တလေကျတော့ တရားဟောဆရာတွေ၊ တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း ကုန်သည်တွေ၊ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ တစ်ည လောက် အိပ်ပြီး လူစုစု ရှိရင် အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ပြောတော့တာပဲ။ ဟိုတုန်းက ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေ လေတော့ ရိုးတော့ ရိုးနေပြီပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သာသာထိုးထိုးကလေး ပြောကြတော့ လူတွေကလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး သွေးကြွ လာကြပြန်တယ်ဗျ။ ဒီလို လုပ် နေတာဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့နောက်မှာ ဘယ်သူ တွေ ရှိသလဲလို့တောင် အဘ တွေးချင်လာတယ်’

‘ရှားအလီလို့ လူမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဇာဘုရင် ရဲ့ ရှားတွေလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှားအလီ အဖို့တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိစရာ အကြောင်း မမြင်ပါဘူး’

‘ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ရှား ဆပ်က ကျေနပ်မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ကျေနပ်အောင် လုပ်ပြီး ရှားဆပ် ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းမှာပေါ့၊ တကယ် ရှားဆပ် သာ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ခြေကုပ်ရခဲ့ရင် အိန္ဒိယကို ရန် မရှာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ အဘကတော့ ရှား ဆပ်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဗြိတိသျှဆပ်ကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျရင်တော့ ဗြိတိသျှဆပ်လည်း အဘ တို့ တိုင်းပြည်က ပြန်ထွက်သွားပြီး ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား တွေ လက်ထဲကို ပြန်ပေးခဲ့တာကိုပဲ ကြိုက်တယ်’

‘ကိုယ့် တိုင်းရင်းသားတွေ ဆိုတာ ကျွန်တော့် လို့ လူမျိုးတွေ ဆိုပါတော့’

အက်ရှ်က ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူလေးကလည်း သိ လျက်သားနှင့် နောက်နေပြန်ပြီ၊ အဘ ဆိုလိုတဲ့ တိုင်းရင်း သားတွေ ဆိုတာက ဟောဒီ ဟင်းဒီ ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယ ပြည် ကြီးပေါ်မှာ မွေးဖွားလာပြီး အဲဒီ ပြည်ကြီးကို ပိုင်တဲ့လူ တွေကို ပြောတာဗျ။ သူတို့ ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက် ကတည်းက ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ နေလာတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ၊ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

ကိုဒါဒတ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ သည်။

‘ထားပါလေ၊ အဘ ပြောချင်တာက အာဖဂန် နစ္စတန်ပြည် အကြောင်းပါ၊ နယ်စပ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ဒီတော့ ဒီ

အကြောင်းကို လူလေးက အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောပြမယ် ဆိုရင်တော့...’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း

‘ကြံကြီးစည်ရာ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောလို့ ဘယ်သူက အရေးတယူ လုပ်ပြီး နားထောင်မှာလဲ’

‘ရဝါလ်ပင်ဒီက ဘရားဆပ်တွေ နားထောင်မှာ ပေါ့၊ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်တွေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆပ်တွေ ရှိသားပဲ၊ လူလေးနှင့် သိတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သူတို့ နားထောင်မှာပေါ့’

‘ကျွန်တော့်လို ပါမွား အရာရှိကလေးက ပြော လို့ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ အဘရဲ့၊ သက်သေ အထောက် အထား မရှိ ဘာမရှိနှင့်’

‘အဘ ကိုယ်တိုင်က ပြောထားတာပဲ လူလေးရဲ့’

‘နယ်စပ်က ရွာတွေမှာ တချို့လူတွေက ရှေး တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို လိုက်ပြောပြီး လူတွေကို သွေးထိုး ပေးနေကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန် တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောတယ် ဆိုတာလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဘူးလေ အဘရဲ့၊ သက်သေ အထောက်အထား ရှိရဦးမယ်၊ ကျွန် တော်က အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ပြနိုင်မှ သူတို့ ယုံမှာပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း ရယ်ကြမှာပေါ့၊ မရယ်ရင်လည်း ဈေးစကားတွေ ပြောပြီး သူတို့အချိန်ကို လာဖြုန်းရမလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူမှာပေါ့၊ ဒီကောင် တယ်ပြီး လူရာဝင်ချင်တဲ့ ကောင် လို့ ပြောမှာပေါ့’

ကိုဒါဒတ်သည် နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

‘မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ လူလေးကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေက ယုံကြည်လို့ အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် ခိုင်းလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ လူလေးကို အထင်မကြီးရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဘယ်မှာ ခိုင်းပါ့မလဲ ကွယ်’

အက်ရှ်က မျက်နှာထား တည်သွားကာ မကျေ မနပ်ဖြင့်

‘ဒါတော့ အဘ မှားသွားပြီဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စကို ခိုင်းလိုက်တာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေနှင့် ခွဲထား ချင်လို့၊ နယ်စပ်ဒေသမှာ မထားချင်လို့၊ ကျွန်တော်က ဟိန္ဒူစတန်နီ စကား ကောင်းကောင်း တတ်လေတော့ ဒီစကားကို ကောင်းကောင်း နားလည်ရင် အလုပ်လည်း

မြန်မြန်ပြီးလို့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ'

'ခု ပြန်လာတော့ လူလေး ကောင်းကောင်း တာဝန် ကျေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီနေရာကို ပြန်မပို့ချင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်း တစ်ခုခု ရှာပြီး တစ်နေရာရာကို ပို့ကြဦးမှာပေါ့၊ ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အမြင်မှာ အနှောင့်အယှက် တစ်ခု၊ ဂြိုဟ်ကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘာဘူဂျီး ဒီအကြောင်းတွေကို အထက်လူကြီးတွေ သိအောင် ပြောချင်ရင် အဝါရှားတို့ ဇာရင်တို့ကို အပြောခိုင်းရင် ပိုကောင်းမယ်၊ သူတို့ပြောရင် တပ်ရေးဗိုလ် ဝိုက်ဂရမ်တို့ တပ်မှူးတို့က နားထောင်ချင် ထောင်မယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကိုတော့ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ'

'ကျွန်တော်က ဝိုက်ဂရမ်ဆပ် ဆီကို ဘာသွားပြီး ပြောရမှာလဲ'

နောက်မှ ဇာရင် အသံကို ကြားရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ ဒေါ်ကြီး ဖာတမာ ဘီဂမ်းက သူ့အိမ်ထဲတွင် ဖိနပ်စီးခွင့် မပြု။ ထို့ကြောင့် ဇာရင် ရောက်လာသံကို သူတို့ မကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဒါဒတ်က သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြင့်

'အလိုလေး၊ ငါလည်း နားတွေ ဘာတွေ သိပ် မကောင်းတော့ပါလားဟာ၊ နင် လာတာကို လုံးလုံးကို မကြားလိုက်ဘူး၊ အရှေ့ကလည်း သူ့ဘာသာသူ မဟုတ် တရုတ်တွေ ပြောနေတာနှင့် နင်လာတာကို မကြားလိုက် တော့ဘူး'

ဇာရင်နှင့် အက်ရ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။ အက်ရ်က

'ဘာဘူဂျီး၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မဟုတ်တရုတ်တွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အမှန်တွေ၊ ခုထိ ကျွန်တော့်ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကရော မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကရော မကြိုက်ကြသေးဘူး၊ ကျွန်တော်က နယ်နှင့် ခံထားရတဲ့သူ၊ နယ်နှင့်ခံ ပြန် သွားရရင်လည်း ကျွန်တော့် စကားကို သူတို့ လက်ခံကြဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မပြောပေမဲ့လည်း ဒီလောက်ဆို သူတို့ သိပြီးလောက်ပါပြီဗျာ၊ သူတို့မှာ နေရာတကာ အထောက်အတော်တွေ ရှိနေမှာပေါ့'

များမကြာမီ ဇာရင် သူတို့နားသို့ ရောက်လာသည်။

ဇာရင်က သူတို့ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ 'နေစမ်းပါဦး သခင်ဆပ်၊ ဘာတွေကို ပြောနေကြတာလဲ'

'ဪ ခင်ဗျားအဖေက ပြောနေတာပါ၊ အာဖဂန် နစ္စတန်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ဒါကို စောစော စီးစီး မနှိမ်ရင် တစ်နေ့မှာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာပြီး အာဖဂန် စော်ဘွားဟာ ရုရှားတွေနှင့် ပေါင်းသွားနိုင်တယ်တဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့'

'ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တော့ အလကား ထိုင်နေရတာ ပျင်းလှပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး တိုက်ရခိုက်ရ တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှားအလီဟာ ရုရှား ဆပ်သခင်တွေကို ကမူးလ်ကို လာအုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးခဲ့မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခွင့် ပြုခဲ့မှာကို အင်ဂရေစီ ဆပ်သခင်တွေ စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလို စိုးရိမ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ အင်ဂရေစီဆပ် တွေဟာ စော်ဘွား အကြောင်းကိုရော၊ အာဖဂန် လူမျိုး တွေ အကြောင်းကိုရော နားမလည်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ ခင်ဗျ'

ကိုဒါဒတ်က

'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခု ရောက်လာတဲ့ သခင်ဆပ် အသစ် (အိန္ဒိယပြည် ဘုရင်ခံချုပ် အဖြစ် ရောက်လာသည့် လော့ဒ် လစ်တန်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။) သာ အမြော်အမြင် ရှိတယ် ဆိုရင်၊ စိတ်ရှည်ရင်၊ စော်ဘွားနှင့် အာဖဂန် ပြည်သူတွေ အကြောင်းကို နားလည်တယ် ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေမှာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခုအတိုင်း ဆက်သွားနေတယ် ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်နှင့် အာဖဂန် ကြားမှာ စစ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အဘ ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ တိုက်တာ ခိုက်တာ သတ်တာ ဖြတ်တာ တွေကို သဘောကျတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာတော့ ရွာတွေ အခြေပျက်တာ၊ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ အလဟဿ ဖြစ်တာ၊ လူတွေ သေကြ ကြေကြတာတွေကို မမြင်ချင် တော့ဘူးကွယ်'

ဇာရင်က

'ဒါပေမဲ့ အဘရယ်၊ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ၊ လူဆိုတာ သူ့အချိန် မရောက်မချင်း မသေဘူးတဲ့၊ သူ့ကံ အကြောင်းနှင့် သူ ဖြစ်လာကြတာတဲ့'

m အဖေကတော့ အသက်ကြီးလို့လား မသိဘူးလေ။ အဖေမှာ သားသုံးယောက် ရှိတယ်။ သုံးယောက်စလုံးက စစ်တပ်ထဲမှာ၊ အာဖဂန်နှင့် နောက်ထပ် စစ်ပွဲ တစ်ခု ဖြစ်ရင် သူတို့ ဝင်တိုက်ကြရမှာပဲ။ အဖေကို အဘွားကြီး အို ဆန်တယ်လို့ ပြောချင် ပြော၊ သူတို့တစ်တွေ သေ သွားတာကို အဖေ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူး။ သူတို့ တစ်တွေ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားတွေ သမီးတွေ နှင့် နေတာကို မြင်ချင်တယ်။ သေရင်လည်း လောက ကြီးမှာ ကျေကျနပ်နပ်ကြီး နေထိုင်သွားပြီး သေချိန် ရောက်လို့ သေတာမျိုးကိုပဲ မြင်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နယ်စပ် တစ်လျှောက်မှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ် ဆို တာမျိုးကို မကြားချင်ဘူး။ မုန်တိုင်းတွေ ဘာတွေ ဆင် တာကို မမြင်ချင်ဘူး။

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်၏ ခြေအစုံကို ကုန်း၍ ထိလိုက်၏။

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနှင့် အဘရယ်၊ လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရင် ဒီမိုးတိမ်တိုက်တွေဟာ လွင့်သွားမှာပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ အဘရဲ့ သားသုံး ယောက်ဟာ ဇိမ်နှင့် ထိုင်ပြီး နေရမှာပေါ့။ ဘာမှ မလုပ် ရလို့ လက်သည်းကို ကိုက်လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် ရန်ဖြစ်လိုက်နှင့်’

‘တော်စမ်းပါကွယ်၊ လူလေးလည်း ဇာရင်လို ပါပဲ။ တယ်စစ်တိုက်ချင်ကြတာကိုး၊ လူလေးတို့က စစ် တိုက်တယ် ဆိုတာ ကစားစရာလောက်များ အောက်မေ့ နေကြသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် ရာထူး ဂုဏ်ထူး တက်ဖို့ အခွင့်ကောင်း တစ်ရပ်လို့များ ယူဆနေကြသလား မဆိုနိုင်ပါဘူး။’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်လျက်

‘ပြီးတော့ လူဖို့လည်း ပါပါသေးတယ် အဘရ၊ အံ့မယ် အဘရေ၊ ဒါလီဆားခန်ကို ကျွန်တော် လိုက် ရှာတုန်းက ကဗူးလ်မြို့ထဲမှာ ကျွန်တော် ရှစ်ရက်တောင် ကြာခဲ့တယ်။ သောက်ကျိုးနည်း ချမ်းသာတဲ့မြို့ ခင်ဗျ’

အက်ရှ်က လက်တွဲ၍ ကိုဒါဒတ်ကို ထူပေး၏။ သို့ရာတွင် ကိုဒါဒတ်က သူ့အကူအညီကို မယူ။ သူ့ ဘာသာသူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ဦးဗောင်းထုပ် ကို ပြင်ပေါင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူကြီးများကို နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်ရမည်လောဟု မာန်သည်။

‘ကဲ အောက်ဆင်းပြီး ထမင်းလေး ဘာလေး စားကြဦးစို့၊ မပြန်ခင် မင်းတို့ ဒေါ်ကြီးနှင့် စကားလေး

ဘာလေး ပြောပြီး နည်းနည်းပါးပါးလည်း နားရဦး မယ်’

သူတို့ သုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ် တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေကြသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ကြီး ဘီဂမ်းကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

အဘွားကြီးက တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် အတင်းအပျင်းတွေ ပြောနေသေးသည်။ သူတို့ နှုတ် ဆက်ပြီးနောက် သန်းခေါင်လောက် အထိ တစ်ရေး အိပ်ကြ၏။

သန်းခေါင် အရောက်တွင် အစေခံ တစ်ယောက် လာနှိုးသဖြင့် အဝတ်အစား လဲကာ အက်တော့မြို့ကလေး ကို ဖြတ်၍ လှေတံတားများဆီသို့ လာခဲ့သည်။

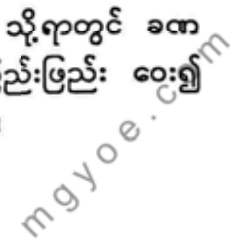
လပြည့်နေ့ည လဝန်းကြီးက ရွန်းရွန်းမြေမြေ၊ လ ပြည့်ဝန်း၏ လရောင်ထဲတွင် ဣန္ဒြေဖြစ်သည် ဘော်ငွေ ရည်တို့ကို လောင်းထားသည့် ပြင်ကျယ်ကြီး။ ‘မြစ်မင်း တို့၏ ဖခင်’ ဟု ခေါ်သော ဣန္ဒြေဖြစ်ကြီးသည် တဝေါ ဝေါ တဒီးဒီး အော်မြည်လျက်။

လှေများကို အောက်က တွဲချည်ပြီး ခင်းထားသည့် တံတား အနီးတွင်မူ ရေလှိုင်းကြောင့် လှေများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု တကွိကျိ မြည်လျက်။ ရေစီးအလိုက် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ မြစ်သံတွေ ကြားထဲတွင် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောဖို့ မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စကား ပြောရန် ကြိုးစားခြင်း မပြုကြတော့။ စင်စစ်တွင်မူ ပြောစရာ စကားလည်း မရှိ တော့ပြီ။

တံတား တစ်ဖက်သို့ ရောက်၍ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကာ နယ်စပ်ဒေသ လူမျိုးစုများ ထုံးစံ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်သည့် အခါတွင် လည်း စကား တစ်လုံးမျှ မပြောမိကြ။

အက်ရှ်က ကိုဒါဒတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေး ၏။ ကိုဒါဒတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ထဲတွင် အတန်ကြာ ဆုပ်ထားပြီး သူ့နဖူးတွင် ထိထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်ကို ငေး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပျဉ်ပြားများပေါ်သို့ မြင်းခွာ ကျသံသည် တဖြောင်း ဖြောင်း ထွက်လာ၏။ မြစ်ရေ တဝေါဝေါ စီးသံကို စည်း လိုက်ပေးနေသည့် ဗုံသံများသဖွယ်။ သို့ရာတွင် ခဏ ကြာလျှင် မြင်းခွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

တံတားတွင် အစောင့်ကျနေသည့် စန္ဒရီသည် သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်စား စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိုလိုက်၏။ ရှဲခနဲ မီးခြစ်သံနှင့် ယမ်းနံ့နှင့် ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်မှ အရောင်ကြောင့် အက်ရှ်၏ မြင်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကာ တစ်ချက် ဟီလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကမူ မတုန်မလှုပ်။

အက်ရှ်သည် သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် တံတား တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက် ကုန်းအတက်ကလေးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မြင်းသမားက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်က မြင်းကို ရပ်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အက်ရှ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆလမ်ပေး၍ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

နောက် တစ်ခဏတွင်မူ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို ဆက်၍ စီးသွားကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ သေးငယ်သွားကာ ပက်ရှဝါ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘မိတ်ဆွေကကော သူတို့နှင့် အတူ လိုက်မသွားဘူးလား’ ဟု စန္ဒရီက ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် မေးသည်။

အက်ရှ်သည် သူ့မေးခွန်းကို မကြားသည့်နယ် မည်သို့မျှ မဖြေ။ အတန်ကြာမှ ခပ်လေးလေးဖြင့်

‘မလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က လိုက်ခွင့်မှ မရတာ’
‘ဪ ဟုတ်လား’

စန္ဒရီသည် သူ့ကို သနားဟန် ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှ ပြောကာ သမ်းဝေနေပြန်သည်။ အက်ရှ်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် သူ့မြင်းကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ ဖာတမာ ဘိဂမ်း၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဘိဂမ်းသည် သူ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး တစ်နာရီလောက် စကားပြောကြသည်။ ဘိဂမ်းက ယင်းချုပ် ကာထားသည့် အခန်းအကွယ်တွင် ထိုင်ပြီး သူက အပြင်မှ နေရခြင်း ဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် အက်ရှ်က နားထောင်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်းသာ အချိန်ကုန်သည်။

အက်ရှ်သည် တစ်ယောက်တည်း နေရသည့် အတွက် ဝမ်းသာသည်။ ဇူလီနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဒါဒတ်

ပြောသွားသည့် စကားများကို အေးအေးဆေးဆေး တွေးချိန်ရသည် မဟုတ်လော။

လထွက်၍ မကြာမီ ဘိဂမ်း အိမ်မှ ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူ အက်ရှ်၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။ အက်ရှ်သည် မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာခဲ့သည်။ ကြိမ်တောက်ကလေး တစ်ခုထဲတွင် သူ့အဝတ်အစားများကို လဲ၍ ဝတ်ပြီးနောက် လ မဝင်မီတွင် မာရီး ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တည်းခို ဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ပူလောင် အိုက်နေသည့် တိုင် ပန်ကာကလေးမျှ မရှိ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် တစ်နေ့လုံး တည်းခို ဂေဟာတွင်း အောင်းကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သင်းမြဲသော ထင်းရှူးနံ့နှင့် တောင်ပေါ် လေညင်းနုတို့ ရှိရာ မာရီးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက် တစ်ရက်တွင် ဝေါလီ ရောက်လာ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကသ္မိယ ပြည်နယ်သို့ သွားကာ တစ်လခန့် တောပစ် ထွက်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဝေါလီကလည်း မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့်။ အက်ရှ်ကလည်း မြင်းတပ်သားတွေ ထားလေ့ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကြီးနှင့်။

တကယ့် ပျော်စရာ အားလပ်ရက်ကလေး။ ရာသီဥတုကလည်း ဆိုစရာ မရှိ။ ပြောစရာတွေကလည်း မကုန်နိုင်။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်နှင့် တွေ့သည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည့်တိုင် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ကြားရသည့် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းကို မပြောမိ။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

စင်စစ် နယ်စပ်ဒေသတွင် သည်လို ဆူပူမှုတွေ ဖြစ်သည်မှာ ဘာမျှမဆန်း။ ဖြစ်နေကျမျှသာ။ အာဖဂန်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စများသည်လည်း သူ့အဖို့ ဘာမျှ အရေးမကြီး။ သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။

ဇူလိုင်လ အလယ်လောက် အရောက်တွင် ရာသီဥတုသည် ရုတ်တရက် ဖောက်သွားကာ မိုးတွေ ဆက်တိုက် ရွာနေသည်။ တောင်များပေါ်တွင် တောင်ခိုးတွေ ဝေလျက်။ သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်များပေါ်တွင် သွား၍ တောပစ်ရာမှ ဆရင်နဂါသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရင်နဂါ မြို့အစွန် ထင်းရှူးပင်များ အကြားတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ရွက်ပျင်တဲ ထိုးနေကြ၏။

ထင်းရှူးနဲ့ သင်းကာ အေးမြနေသည့် တောင်ပေါ် လေတွင် နေခဲ့ရပြီးနောက် ဆရင်နဂါသည် ပူသလို အိုက်သလိုလို ထင်နေရသည်။ မြို့ထဲတွင် အိမ်တွေက လည်း သစ်သားအိမ်တွေ။ လမ်းတွေကလည်း ကျဉ်းရ သည့် အထဲတွင် ညစ်ပတ်သေးသည်။ အနံ့ကလည်း မျိုး ခုံး။

သို့ရာတွင် ဆရင်နဂါမြို့ အပြင်ဘက်မှ ဒါးလ် ကနဲကြီးကမူ ကြာမုင့်တွေ ဝေလျက်။ စိမ်းစိမ်း ပြာပြာ ငွေငွေ အရောင်တို့ ယှက်သန်းနေသည့် ပိန်ညင်းငှက် သွေး၊ ရေဆွာင့်ကောင်တွေက လူးလာ ဝဲပျံ နေကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကန်ထဲတွင် ရေချိုး ရေကူးကြသည်။ နေစာလှုံကြသည်။ ထိုဒေသတွင် နာမည် ကြီးသည့် ချယ်ရီသီးတွေ၊ မက်မုသီးတွေ၊ ဖရဲသီးတွေကို စားကြသည်။ မဂို ဘုရင်ကြီး အက္ကဘာ၏ သားတော် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ရှာလီမာနှင့် နိသျှ ပန်းဥယျာဉ် ကြီးများသို့ လျှောက်လည်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ပျော်စရာ အချိန် ဆိုသည်မှာ အလွန် အကုန်မြန်သည်။ ရွှေနေခြည်တို့ ပက်ပျန်းသည့် နေ့များ သည် ကုန်ဆုံး သွားကြလေပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် ဘရားမူလာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ထင်းရှူးပင် တွေ အုပ်ဆိုင်လျက် ရှိသည့် တောင်ပေါ်ရွာကလေးများ ကို ဖြတ်သန်းကာ တောင်ကမ်းပါးယံစောင်းတွင် ပတ်၍ ဖောက်ထားသည့် လမ်းမြောင်းကလေး အတိုင်း ဂျေလွန် မြစ် စီးဆင်းလျက် ရှိရာ မြေပြန့်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

မာရီးသို့ ရောက်လျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြင့် အိပ်နိုင်ပြီ။ မာရီးတွင်လည်း နှင်းမြူတွေ ဆိုင်းကာ မုတ်သုံ ဝင်စပြုပြီ။ သို့ရာတွင် တောင်အောက်သို့ တဖြည်း ဖြည်း ဆင်းလာသည်နှင့် တိမ်ထူသည် ပါးစပြုလာကာ ပူအိုက်စ ပြုလာလေပြီ။ မြေပြန့်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် မူ ပူလောင် အိုက်စပ်လျက် ရှိလေပြီ။

မာဒူးမှာ အမိုဒဗတ် မြို့နယ်ရှိ ရွာကလေးသို့ ခွင့်ယူ၍ ပြန်သွားရာမှ ပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပြောင်းလဲသည်ဟု မထင်ရသည့်တိုင် ဘိသောသို့ လိုက်ခဲ့ရခြင်း၊ ရာသီဥတု ပူပြင်းသည့် တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လာရခြင်းတို့ကြောင့် မာဒူးမှာလည်း ကိုဒါဒတ်လိုပင် ဧရာ၏ ဒဏ်ကို ခံရစ ပြုနေလေပြီ။

မာဒူးသည် အပြန်တွင် သူနှင့် ဆွေနီးမျိုးစပ် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့၏။ သူငယ် ကလေးက အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်သာ ရှိဦး မည်။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာတွေနှင့်။ နာမည် က မာဒီရာဟု ခေါ်ပြီး နောင်တွင် ထမင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမည်ဟု မာဒူးက ပြောသည်။

‘အလုပ်သင်တို့ ဘာတို့ ခေါ်ရင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို ရွေးပြီး ခန့်ချင်တာ ဆပ်သခင်လေး ရဲ့၊ တချို့ ချွတ်ကရားလေးတွေ ဆိုရင် ဘရားခန့်နာကို ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ မပြောနှင့်၊ ရေနွေးတောင် ကောင်း ကောင်း တည်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မာဒူးက ပြော သည်။

သူတို့ ဘန်ဂလိုလေးက ပန်းနဲ့၊ မှန်အိမ်မှ ရေခဲ ဆီနဲ့ဖြင့် မွေးလျက်။ မာလီက ပန်းစိုက် အိုးများထဲတွင် ထပ်တစ်ရာပန်းတွေ ဂန္ဓာမာပန်းတွေကို ထိုးထားသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် သူတို့ အတွက် ရောက်နေသည့် စာတွေက တစ်ထပ်ကြီး။ ‘ဟုမ်း’ ခေါ် ဌာနေမှ လာ သည့် စာများ ဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့် ဝေါ်လီထံ လိပ် တပ်ထားသည်။

ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် စာနှစ် စောင်မှာ အက်ရှ်ထံသို့ ပို့သည့်စာ ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခွဲလောက်က ရေးလိုက်သည့် စာများ ဖြစ်သည်။ တစ်စောင်မှာ ကာကာဂျီထံမှ ဖြစ်၍ နောက်တစ်စောင် မှာ မူးလ်ရတ်ထံမှ ဖြစ်ပြီး ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ နန်း တက်သည့် အခမ်းအနားကို အသေးစိတ် ရေးထား သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ကာရီကုတ် မဟာရာဇာ အတွက် အမှုထမ်းခဲ့သည့် အက်ရှ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီကလည်း ကာရီ ကုတ် ပြည်နယ်သို့ အလည်လာပါရန် ဖိတ်ကြားခိုင်း ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘိသော ပြည်နယ် သတင်း အကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါးမျှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။

‘အေးလေ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့အနေနှင့် ဘိသော အကြောင်းကို ဘာထည့်ရေးစရာ လိုမလဲ’

အက်ရှ်သည် လက်ဖြင့် လုပ်သည့် စာရေးစက္ကူကို ခေါက်ရင်း တွေးနေသည်။ ကာရီကုတ်နှင့် ပတ်သက် လာလျှင် မိမိအဖို့ နိဋ္ဌိတ်နေလေပြီ။ စာအုပ် ပိတ်ပြီးသွား လေပြီ။ စာမျက်နှာကို နောက်ပြန်လှန်၍ မရတော့။

ထိုနေ့ ညနေတွင် ကလပ်သို့ သွားရန် ဝေါလီက အဖော်ညှိသည်။ ခွင့်ယူ သွားကတည်းက ကလပ်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ကြသေး။ သို့ရာတွင် အက်ရိက မာဒူးနှင့် စကား ပြောချင်သေးသည့် အတွက် လိုက် မသွားဖြစ်။

ဝေါလီသည် ကလပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရာ နှစ်နာရီလောက် ကြာလျှင် သူ မမျှော်လင့် သည့် ဧည့်သည် တစ်ယောက်နှင့် အတူ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်က တခြားသူ မဟုတ်၊ နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ဝိုက်ဂရမ်။

ဝိုက်ဂရမ်သည် ခွင့်မှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိုက်ဂရမ်သည် ပန်ဂျပ် နယ်စပ်တွင် တောပစ်ထွက် သွားပြီး ပြန်အလာ ပေတစ်ရာပေါ်တွင် ဝေါလီနှင့် သွား တွေ့သည်။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေဦးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဝေါလီက ကလပ်တွင် မတည်း ဘဲ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည့် သူတို့ ဘန်ဂလိုတွင် တည်းရန် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေါလီ အလေးစားဆုံးသူမှာ အက်ရိ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ လေးစားသူမှာ ဝိုက်ဂရမ် ဖြစ်သည်။ ဝိုက်ဂရမ် သည် တပ်ထဲတွင် သဘောကောင်း၍ လူချစ်လူခင်များ သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှမက သူ့အစ်ကို ကွင်တင် ဝိုက်ဂရမ်မှာလည်း အိန္ဒိယ တပ်တွင်း သူပုန်ကြီးတုန်းက အသတ် ခံခဲ့ရသည့် အတွက် ဝေါလီသည် သူ့ကို လေး စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက စစ်ဗာရီ သူပုန်များက ဒေလီကို သိမ်းထားသည်။ ထိုစဉ်က ကွင်တင် ပါသည့် နယ်ခြား စောင့်တပ်သည် မိုင်ခြောက်ရာကျော် ခရီးကြီးကို အပြင်း ချီလာခဲ့ကြသည်။ သူပုန်တို့ သိမ်းထားသည့် နယ်မြေ များကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ကာ ဒေလီ မြို့အစွန်က တပ်နယ်မြေကို အတင်း ဝင်သိမ်းခဲ့ကြသည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် ကွင်တင် ဝိုက်ဂရမ်၏ ပထမ ဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။ ကွင်တင်သည် တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရကာ နောက် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သေကာနီးတွင် 'ရဲဘော် မသေ သေသော် ငရဲမလား' ဟု ဆိုသည့် စာပိုဒ်ကလေးကို ရွတ်ဆို သွားလိုက်သေး သည်။

ဝေါလီသည် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်။ မျိုးချစ်စိတ်က လေးကလည်း တော်တော် ပြင်းထန်သည်။ ဝေါလီသည်

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည့် အခါတွင် သွေးကြွကာ အားကျနေသည်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး အတွက် သေရ ခြင်းသည် မြတ်သည့် သေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ ယုံ ကြည်သည်။ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြ သည့် ဝိုက်ဂရမ်နှင့် ဖရက်တို့သည် သူ့ အစ်ကို ကွင်တင် ၏ ဂုဏ်ရောင်ဖြင့် ပွဲလည် တင့်နေကြသည်ဟု သူ ယုံ ကြည်သည်။

ဝိုက်ဂရမ် ပြန်သည့် အခါတွင် ဝေါလီသည်လည်း ခွင့်စေသဖြင့် မဒန်းရှိ နယ်ခြားစောင့်တပ်သို့ ပြန်လိုက် သွားခဲ့သည်။

သူတို့ မရှိတော့သည့် အခါတွင် ဘန်ဂလိုသည် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက်။ မနက်ဆိုလျှင် ရေချိုး ခန်းတွင် ဆိုလေ့ ရှိသည့် ဝေါလီ၏ စစ်သီချင်းသံတို့ ကို မကြားရတော့။ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သည့် အခါတွင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဟာလာဟင်း လင်း။

ထိုအခါကျမှပင် အက်ရိသည် သူ့ဘန်ဂလိုကို သတိ ပြုမိတော့သည်။ သူ နေသည့် ဘန်ဂလိုက ဈေး ထဲက ပွဲစား တစ်ယောက်ထံမှ ငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဈေး ကလည်း ကြီးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အခန်းတွေက ညစ် ပတ်လျက်။ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေက ဟောင်းနွမ်း လျက်။

ထိုစဉ်တုန်းကမူ သည်လောက် သတိ မထားမိ။ စိတ်တိုင်းအကျကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် နေပျော် ထိုင်ပျော် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ သူ ငှားထားသည့် ဘန်ဂလိုသည် ကျက်သရေ မရှိဟု ရုတ်တရက် ထင် လာ၏။ မှိုနဲ့၊ ဖုန်နဲ့၊ ကြွက်သေးနဲ့တို့ဖြင့် မွန်လျက်။

ဝေါလီ အိပ်စက်ခဲ့သည့် အိမ်ခန်းနှင့် သူ့အိပ် ခန်းနှင့် ကပ်လျက် ဧည့်ခန်းသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ လူမနေသည့်နှယ်။ ဝေါလီ နေသွားသည့် အမှတ်အသား ဆို၍ ဒိုဘီ စာရင်း မှတ်ထားဟန်တူသည့် စက္ကူစုတ်ကလေး တစ်ရွက်မျှသာ။

အက်ရိသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အခန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း မိမိသည် ဝေါလီနှင့် ကွဲ ရလေပြီဟု စိတ်တွင် ခံစားလိုက်ရသည်။

မိမိအား နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့တွင် ပြန်၍ လက်ခံမည် ဆိုလျှင်မူ ဝေါလီနှင့် မကြာခဏ တွေ့ရ ဦးမည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ အကြာကြီး ကွဲနေပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြမည် ဆိုလျှင် ဝေါလီနှင့် သူတို့ အကြား

တွင် ရှိခဲ့သည့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှုတို့သည် လွင့်ပြယ်သွားကြတော့မည်။ ထိုအထဲတွင် ဝေါလီတွင်လည်း မိတ်ဆွေသစ်တွေ၊ အပေါင်းအသင်းသစ်တွေ တိုးနေတော့မည်။

ထိုနေ့ တစ်မနက်လုံး မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လေပြင်းကလည်း တိုက်လိုက်သေး၏။ မုတ်သုံ ဝင်ကာနီး ဆိုလျှင် သည်လိုပင် မိုးသက်တွေ မုန်တိုင်းတွေ ဆင်နေကျ။ လေတိုက်သဖြင့် ယင်းချပ်ကြီးများက တဖျပ်ဖျပ်။ လေတိုက်သဖြင့် ပြုတ်ကြွေ ကျလာသည့် ညောင်ရွက်များက ဝရန်တာ တစ်လျှောက်တွင် ရှုပ်တိုက် ပြေးသွားလျက်။ လေတစ်ချက် ဆောင့်၍ တိုးခိုက်တွင် ဝေါလီ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် စာရွက်စုတ်ကလေးသည် သူ့ခြေရင်းနားသို့ လွင့်ကျလာ၏။

အက်ရှ်သည် ခြေရင်းသို့ လိမ့်လာသည့် စာရွက်လုံးကလေးကို ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ဒိုဘီ စာရင်းမဟုတ်။ သူ စပ်ထားသည့် ကဗျာ စာရွက်ကလေး။ ကဗျာ စပ်ရန် ကာရန်တွေကို လိုက်ရှာနေသည်ထင်။

မြင့်မြတ်၊ ဝင်းလျှပ်၊ ထင်းရှူး မတ်မတ်၊ အရက်ချိုမြ၊ ရောထွေး ရစ်ပတ်...။

ဝေါလီသည် စကားလုံး လှလှကလေးများကို အလွန် သဘောကျတတ်သည်။ မိန်းကလေး ချောချော တစ်ယောက်ကို မတွေ့လိုက်နှင့်၊ တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝေါလီတို့ ကဗျာစပ်လိုက်ပြီ။ ဝေါလီသည် သည်ထက် ရင့်ကျက်ပါဦးမည်လောဟုပင် အက်ရှ် သံသယ ရှိချင်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဝေါလီဟာ မိန်းကလေးချောချောကလေးတွေကို ပိုးပြီး ကဗျာလေးတွေကို စပ်ချင်တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမချောတွေ ရက်စက် အကြင်နာ ကင်းပုံကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေး တိုင်တန်းချင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ မျက်ခုံးတွေ မျက်လုံးတွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့ ခြေထောက်တွေ ဘယ်လောက်လှပုံ၊ သူတို့ တစ်တွေ ရယ်သံတွေ ဘယ်လောက် ချစ်စရာ ကောင်းပုံတို့ကို စာဖွဲ့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ ဝေါလီဟာ ဒါတွေကို ဝါသနာ ပါရုံလောက်ပဲပါတာပါ၊ တကယ် သူ ဖြစ်ချင်တာက စစ်သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက် အနေနှင့် ကျော်ကြားမှုမျိုးကို သူ လိုချင်တာပါ၊ ဘုရား သိကြားမလို့ သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ပါစေဗျာ'

အက်ရှ်သည် စာရွက်စုတ်ကလေး တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာပေါ်တွင်မူ ပါသျှန်းဘာသာ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု။ ဝေါလီသည် ကမ္ဘာဦးကျမ်းမှ အခန်း တစ်ခန်းကို ပါသျှန်း ဘာသာဖြင့် ပြန်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သည်စာရွက်ကလေးသည် ဝေါလီ၏ စရိုက်တစ်ခုလုံးကို ဖော်ပြနေသည့် စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်။ ဘာသာတရားကို သူ ကိုင်းရှိုင်းပုံ၊ ကဗျာ ဝါသနာပါပုံ၊ မိန်းကလေး ချောချော တွေ့လျှင် သူ ပိုးချင် ပန်းချင်ပုံ၊ ဘာသာစာပေတွင် သူ အထုံ ဝါသနာ ကြီးပုံ။ သူ ပြန်ထားသည့် ဘာသာပြန်ကလေးက အံ့ဩစရာ။ ပြေချောလျက်။ ဝေါလီသည် သူ ထင်သည်ထက်ပင် ပါသျှန်းဘာသာကို တတ်နေပါပကော။

... သူ့ကို တွေ့လျှင် သတ်မည် စိုးသည့် အတွက် ကာကွယ် ကိုယ်ပေါ်တွင် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခု ရေးထိုး၏။ ကာကွယ်သည် ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဒေသဥယျာဉ်၏ အရှေ့နောဒမြို့တွင် နေထိုင်လေ၏။ ...

အက်ရှ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ စက္ကူစကလေးကို လုံးခြေ ပစ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

အက်ရှ်သည် အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကို ယုံလေ့မရှိ။ သို့ရာတွင် အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ထိုအခါ နယ်ခြားစောင့်တပ်များသည် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ရဖွယ် ရှိကြောင်းဖြင့် ကိုဒါဒတ်က ပြောသွားခဲ့သည်။

ယခု သမ္မာကျမ်းစာနှင့် အာဗေလတို့ ကာကွယ်တို့ အကြောင်းကို သွားတွေ့နေလေပြီ။ ကမူးလ်မြို့သည် ကာကွယ်၏ တိုင်းပြည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမူးလ်ကို ကာကွယ်တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကမူးလ်မြို့ တောင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်း တစ်ခု အောက်တွင် ကာကွယ်၏ အရိုးများကို မြှုပ်ထားကြောင်းဖြင့် အာရှတိုက် အလယ်ပိုင်းတွင် အယူရှိကြသည်။

ဘာမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိ။ အဝေးကြီး။ ဝေါလီ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွင် ရောက်ခြင်း၊ အာဖဂန်နစ္စတန် ပြည်နယ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေခြင်း၊ ဝေါလီက ထိုစာပိုဒ်ကို ဘာသာပြန် လေ့ကျင့်ခန်း အဖြစ် လုပ်ထားခြင်း။ ထိုအရာများ အားလုံးသည် တိုက်ဆိုင်မှုမျှသာ။ ယခု ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို ကြည့်၍ မိမိသည် အယူသီးနေလေပြီ။

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး

mgvpe.com

SAMPLE BOOK

အက်ရှ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် အယူ
သီးမှုကို စိတ်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လေပြင်း တစ်ချက် တိုက်လိုက်သည့်
အတွက် စက္ကူလုံးကလေးသည် ဝရန်တာသို့ လွင့်ပါ
သွားကာ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ဝေါ်လီ၏ နောက်ဆုံး

ခြေရာလက်ရာ ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုသည်လည်း ပျောက်
ကွယ်သွားပြီ။

အက်ရှ်သည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ခဏကြာ
လျှင် ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ကာ မိုး
ကြီး သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။

အခန်း ၃၄

သည်တစ်ကြိမ် မိုးက စွေလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တစ်ပတ် လုံးလုံး ဆက်တိုက် ရွာနေသည်။ ဖုန်တွေ သိပ်သွားပြီး အပူရှိန် ကျသွားသည်။ မြေကြီးတွင်းထဲကို ရေတွေ ဝင် ကုန်သဖြင့် တွင်းထဲမှ မြေတွေ ထွက်လာကြကာ ဘန်ဂလို ရေချိုးခန်းတွေထဲသို့ ဝင်ကုန်ကြသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ပန်းအိုးတွေ ကြားထဲတွင် ဝင်ခွေနေတတ်ကြသည်။ အစေ ခံများက အော်ဟစ် ရိုက်ပုတ်၍ ခြောက်ထုတ်ကြရ၏။

သို့ရာတွင် တနင်္လာနေ့တွင် ဝေါလီ နေရာသို့ ရောက်လာသည့် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ် ကရင့်ပလေကို မူ ဘန်ဂလိုမှ မောင်းနှင်ထုတ်၍ မရ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် အိမ်လွတ်တွေ ရှားပါးနေသဖြင့် လီယွန်နယ်သည် ဘန် ဂလိုတွင် လာတည်းနေရသည်။ သူ မရောက်လာလျှင် လည်း တစ်ယောက်ယောက် လာမည်သာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ်အဖို့မူ မည်သူလာလာ မထူးတော့ပြီ။

လီယွန်နယ်သည် အက်ရှ်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးသည်။ သူက အသက်လည်း ကြီး၊ ရာထူးလည်း ကြီးသည့်အတွက် နေရာကောင်းကောင်း ရသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုမျှမက သူထက်ငယ်သည့် အရာရှိကလေး တစ်ယောက်နှင့် ဘန်ဂလို အဟောင်းကြီး တစ်ခုကို တစ်ဝက်စီ မျှနေရသည့် အတွက်လည်း လီယွန်နယ် စိတ်တိုသည်။ တာဝန်ကြောင့် လာခဲ့ရသည့်တိုင် အိန္ဒိယ ပြည်နှင့် တိုင်းရင်းသားများကိုလည်း ရွံ့မုန်း အထင် သေးသည်။

ရောက်ပြီး မကြာမီ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်သံကို အက်ရှ်၏ အခန်းဘက်မှ ကြားသည့် အခါ၌ လီယွန်နယ်သည် တံခါးမခေါက် ခွင့်မတောင်းဘဲ အက်ရှ် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ တွင် အက်ရှ်သည် သူ့ထမင်းချက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျလျက်။ ထိုအထဲတွင် သူ့ထမင်းချက်က တမာကူအိုး ကြီးကို တဂူးဂူး မြည်အောင် ရှူလျက်။

အစကမူ အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် မရှိသဖြင့် သူ့ အစေခံတွေ ဝင်ရောက်ပြီး ထင်တိုင်း ကြံနေကြသည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အက်ရှ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ လီယွန်နယ်သည် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင် လာခဲ့မိသည့် အတွက် တောင်းပန်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အထူးတလည် တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကလပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူနှင့် တစ်ဂိုဏ်းတည်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို ပြောပြ၏။

ဗိုလ်မှူးရိတ်က အက်ရှ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်း အမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် ယခု သတင်း မှာလည်း ထူး၍ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ကြောင်း ပြော ပြ၏။

‘အမှန်ကတော့ ကိုယ်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေ အနေနှင့် ဒီကောင်တွေကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောဖို့ကို မကောင်း ဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ဗာရီ သူပုန်ကြီးတုန်းက ဟာတွေကို မေ့သွားကြပြီ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလူကို ပြောလိုက် ကွာ၊ ဒီတိုင်းရင်းသား အစေခံတွေနှင့် သိပ် အရောတဝင် မနေပါနှင့်လို့’

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ထိုအကြံကို လက်ခံ ကာ ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်သည်။ အစတွင် အက်ရှ်သည် နောက်ပြောင်သည် ထင်သဖြင့် ရယ်ရယ် မောမော လုပ်နေသေးသော်လည်း အတည်ပြောမှန်း သိ သည့် အခါတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အကြီးအကျယ် စကား များကြ၏။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် သူ့လက်အောက် အရာရှိငယ် တစ်ယောက်က သူ့အား ဤသို့ ပြောရဟူ မည်လော ဆိုကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်ကို တိုင်း သည်။ သူ့အား ဝန်ချ တောင်းပန်ရမည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

m g y o e . c o m SAMPLE BOOK

မိမိအား အခြား နေရာ တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးစေလိုကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုနိုင်လျှင် အက်ရှ်ကို တခြားနေရာသို့ ပြောင်းပေးစေလိုကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့်မူ အစေခံများနှင့် တမာကူ အတူကွာကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ထိုင်၍ စကားပြောနေသော မျိုးမစစ်သူ တစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အတူနေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။

သူတို့ အထက် အရာရှိသည် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်တို့လို အမြင်မျိုးကိုလည်း လက်မခံ။ အက်ရှ်၏ အမြင်မျိုးကိုလည်း သဘောမကျသည့် ကြားသမား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အရာရှိငယ် တစ်ယောက်က ကိုယ့်အထက်က အရာရှိ တစ်ယောက်ကို ပြန်၍ ပြောခြင်းကမူ စည်းကမ်းနှင့် မညီညွတ်။

ထို့ကြောင့် အထက် အရာရှိသည် အက်ရှ်အား ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းပြီး ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်ကိုမူ ယခု အချိန်တွင် အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ် ရှာမပေးနိုင်သေးကြောင်းဖြင့် ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်အဖို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြရုံမှ အပ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်သည် ဘန်ဂလိုတွင် အိပ်သည် ဆိုရုံမျှ အိပ်ကာ ကျန်အချိန်များတွင်မူ အပြင်တွင် အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ ထမင်းစားလျှင်လည်း ကလပ်တွင် ဖြစ်စေ၊ အရာရှိ ရိပ်သာတွင် ဖြစ်စေ စားတော့သည်။

‘ဒီလိုကောင်မျိုးနှင့် အတူ ကျွန်တော် မစားနိုင်ဘူး ဗိုလ်မူး၊ တကယ်ကတော့ ဒီလိုကောင်မျိုး ဒီတိုင်းပြည်ကို မပို့သင့်ဘူး၊ တွေ့ရင်လည်း သူတို့ကို စောစောစီးစီး တပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်’ ဟု ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်က ဗိုလ်မူးရိတ်ကို ပြောသည်။

အက်ရှ်က ဝေါ်လီထံသို့ ရေးသည့် စာထဲတွင် လီယွန်နယ်နှင့် ပတ်သက်၍

‘လီယွန်နယ် ဆိုတဲ့ ငနဲဟာ တော်တော် ဘဝင်မြင့်ပြီး တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ သတ္တဝါကွ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေကို ဒီတိုင်းပြည်ကို ပို့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီလို ငနဲတွေကြောင့် လူကောင်းတွေပါ နာမည်ပျက်ရတာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ များများစားစား မရှိလို့ တော်သေးတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့’ ဟု ရေးခဲ့သည်။

အက်ရှ်တွင် တပ်နယ်မြေထဲ၌ မိတ်ဆွေတွေ အပုံ။ သို့ရာတွင် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ ဆို၍မူ တစ်

ယောက်မျှ မရှိ။ ယခင်ကမူ သူနှင့် ရင်းနှီးသည့် ဝေါ်လီရှိသည်။ ယခု ဝေါ်လီကလည်း မဒန်းသို့ ပြောင်းသွားပြီ။ ဝေါ်လီ မရှိသည့် နောက်တွင် မိတ်ရင်း ဆွေရင်းကိုလည်း မရှာတော့။ ကလပ်တွင် လီယွန်နယ် ရှိနေတတ်သဖြင့် ကလပ်သို့လည်း မသွားတော့။ သည့်အတွက် မိတ်သစ် ဆွေသစ် ရှာရန် မလွယ်ကူ။

ဤတွင် အက်ရှ်သည် အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကင်းကွာလာကာ ကာဆင် အလီ၊ နာရယန်း စသည့် တိုင်းရင်းသား လူလတ်တန်းစားများ၏ သားများနှင့် ပေါင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် ပေါင်းရသည်မှာ အက်ရှ်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သူတို့နှင့် စကားပြောရသည်မှာလည်း လွတ်လပ်သည်။ သူတို့ ပြောသည့် အကြောင်းအရာတွေကလည်း အစုံ။ ဘာသာတရား၊ အဘိဓမ္မာ၊ ကောက်နံ့အထွက်၊ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ၊ မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ စသည်တို့ အားလုံး ပါသည်။ တပ်ထဲတွင် ပြောနေကျ မြင်းအကြောင်း၊ တပ်တွင်း သတင်းများ အကြောင်း၊ တပ်ဈေးဆိုင်များ အကြောင်းတို့ မဟုတ်။

သို့တိုင်အောင် အက်ရှ်သည် သူတို့နှင့်လည်း အနေရခက်သည့် အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်သေး၏။ သူတို့က သူ့ကို ဂရုစိုက် ဧည့်ခံကြသည့်တိုင် သူတို့နှင့် မိမိကြားတွင် ခြားနားချက်ကြီး ရှိနေသည်ဟု အက်ရှ် ခံစားမိသည်။

သူတို့သည် အက်ရှ်ကို နှစ်သက်ကြသည်။ အက်ရှ်၏ အမြင်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူတို့ ဘာသာစကားကို သူတို့နှင့် မခြား ပြောတတ်သည့် အတွက် သဘောကျသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် သူတို့ထဲမှ မဟုတ်။ သူ့ကို လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုကောင်း ဆီးကြိုကြမည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဖာရင်ဂီ တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြား ဆပ်သခင်မင်းတို့၏ အဖွဲ့သား တစ်ယောက်။ ထိုမျှမက...။

အက်ရှ်သည် သူတို့နှင့် ဘာသာ အယူချင်း မတူ။ သွေးချင်း တခြားစုံ။ ကိစ္စတိုင်းကို အက်ရှ်နှင့် ပြော၍ မဖြစ်။ သူ့ရှေ့တွင် ပြော၍ မရသည့် ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိသည်။ သူတို့ သားငယ် သမီးငယ်တွေက သူ့ကို ကြိုကြသည့်တိုင်၊ သူနှင့် လာ၍ စကား ပြောကြသည့်တိုင် သူတို့ အမျိုးသမီးများကို အက်ရှ် ယခုတိုင် မမြင်ဖူးသေး။

mgyoe.com

mgvoo.com

SAMPLE BOOK

နာရယန်း အိမ်သို့ သွားသည် ဖြစ်စေ၊ နာရယန်း၏ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ယောက် အိမ်သို့ သွားသည် ဖြစ်စေ သူတို့ကြားတွင် ဇာတ်ခွဲခြားမှု ရှိနေသည်။ သူတို့အထဲက ရှေးလူကြီးများသည် အက်ရှ်နှင့် အတူ စားသောက်၍ မဖြစ်။ သူတို့၏ ဘာသာတရားက ထိုအချက်ကို တားမြစ်ထားသည်။

ဤသည်မှာ ဘာမျှမဆန်း။ လူတစ်ယောက်တွင် ကာလ ရှည်ကြာစွာ စွဲခဲ့သည့် အယူအဆကို ဆယ်နှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် အတွင်းတွင် ဖျောက်ပစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်။

သို့ရာတွင် ထိုအစွဲကြောင့် အယူသီးသူနှင့် အပြင်လူတို့ ဆက်ဆံကြရာတွင်ကား အထစ်အငေါ့ အခက်အခဲတို့ ရှိတတ်သည်မှာ အမှန်။

ထိုနှစ် ဆောင်းတွင် သတင်း တစ်ခု ထွက်လာ၏။ သတင်းက အခြား မဟုတ်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန် ဧကန်တို့ ပက်ရှဝါမြို့တွင် အရေးကြီးသည့် ကွန်ဖရင့် တစ်ရပ် ကျင်းပမည် ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးသည့် ကိစ္စမှာ နှစ်နိုင်ငံကြားတွင် စာချုပ် တစ်ခု ချုပ်ဆိုရေး ကိစ္စ။

ထိုစာချုပ် ချုပ်မည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် မြောက်ပိုင်း ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်တို့တွင် အမျိုးမျိုး ပြောနေကြသည်။

အက်ရှ်သည် ကိုဒါဒတ်ထံမှ ထိုသတင်းကို ကြားပြီး ဖြစ်သည့်တိုင် ကလပ်သို့ မရောက်သည့် အတွက် အလေးအနက် ထားခြင်း မရှိ။

ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဇာရင်သည် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် ရောက်လာသေးသည်။ နာတာလူး အားလပ်ရက်တွင် ဝေါလီလည်း ရောက်လာသည့် အတွက် မိုရာလာ အနီးသို့ တောဘဲနှင့် စနိုက်များကို သွားပစ်လိုက်ကြသေးသည်။ အထိုက်အလျောက် အပျင်း ပြေခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်လာသည့် အခါတွင်မူ ငြီးငွေ့စရာ။

ထိုအတောအတွင်း ဝေါလီထံမှ စာ မှန်မှန် လာသည်။ ဇာရင်ထံမှလည်း စာ လာသည်။ ကာကာဂျီထံမှလည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ် အကြောင်း ရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင် ရသေးသည်။ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ထံမှလည်း အကျိုးအကြောင်း စာရသည်။

သို့ရာတွင် ဇူလီ အကြောင်းကိုမူ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ မကြားရ။

ကိုဒါဒတ်ထံမှလည်း စာရ၏။ သို့ရာတွင် မကြောင်း သာကြောင်းမှ အပ ဘာမျှ ထူးထူးထွေထွေ မပါ။

ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ်ကမူ ကလပ်တွင် ရောက်လာသည့် စာအချို့ကို တွေ့သွားသည့် အတွက် အက်ရှ်သည် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေကြောင်း၊ သူ့ အဆက်အသွယ်များကို ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသင့်သည်ဟု ပြောကြောင်းဖြင့် ကြားရ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ် တစ်ယောက်မှ လွဲလျှင် မည်သူမျှ သူ့ စကားကို အလေးအနက် မထားကြ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တပ်ထဲတွင် လူမုန်း များသူများ ဖြစ်ကြသည့် အတွက် မည်သူကမျှလည်း သူတို့စကားကို ထောက်ခံခြင်း မပြုကြ။

ဤတွင် နာမည်ကျော် ကထိက တစ်ဦး ဖြစ်သည့် မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ဆိုသူကြောင့် ပြဿနာ တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

ဇန်နဝါရီနှင့် ဖေဖော်ဝါရီ လကုန်လောက်တွင် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ခရီးသည်များ အလာ နည်းသွားကြပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ရဝါလ်ပင်ဒီသို့ ရောက်လာ၏။ ပေါ်ဆန်သည် အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းတွင် ခရီးလှည့်လည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကို ဘုရင်ခံများ၊ သံကိုယ်စားလှယ်များ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခု ပက်ရှဝါမှ တစ်ဆင့် ဘုံဘောကို ဖြတ်၍ ဘီလပ်သို့ ပြန်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ လာသည့် အကြောင်းက 'အရှေ့တိုင်းမှ ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာ' ဆိုသည့် စာတမ်းကို ပြုစုရန် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိုအကြောင်း အရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင် နုံ့စပ်သူဟုလည်း ယူဆသည်။

သို့ဖြင့် မတ်လ တစ်ညနေတွင် ပေါ်ဆန်သည် ကလပ်တွင် ထိုင်ကြရင်း ထိုအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည်။

ပေါ်ဆန်က တရားဟောစင်မြင့်တွင် ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့်

'ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အိန္ဒိယကို ရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ မဟာရာဇာ ဧက

mgvoo.com

ဘွားတွေနှင့် လယ်သမားတွေလောက်ကိုပဲ သိကြတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စော်ဘွား တစ်ယောက်လောက်နှင့် စကားပြောပြီး မဆိုးပါဘူး။ တော်သားပဲ ဆိုတဲ့ မှတ်ချက် မျိုးလောက်ကိုသာ ချတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် အတန်းအစားထဲက အိန္ဒိယ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ နှင့် ဘယ်လောက်များ စကား ပြောဖူးကြပြီလဲ။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဆိုရင် ကိုယ့်လက်အောက်က အစေခံကို ချီးမြှောက် အမွမ်း တင်နေကြတယ်။ ကိုယ့်ကို ခြေဆုပ် လက်နယ် ပြုနေရုံကလေးနှင့် ဒီအစေခံတွေကို ဒီ လောက်...'

ထိုစဉ် အက်ရှ်သည် ကလပ်တွင် အကြွေးများ ကို ရှင်းရန် ရောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ဆန်၏ စကားများကို ကြားလိုက်သည်တွင် အက်ရှ်က

'အစေခံတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် သစ္စာ ရှိတာကို ကျေးဇူး မတင်သင့်ဘူးလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့် လက်အောက် ငယ်သားများကို ကောင်း စွာ ပြုစု ဆက်ဆံခြင်းဟာ ခရစ်ယာန်ကောင်းတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်ပဲလို့ ယူဆတယ် ခင်ဗျာ။ ခု မစ္စတာ ပေါ်ဆန် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော် မှားနေပြီပေါ့'

ပေါ်ဆန်သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြား လိုက်ရသည့် အတွက် အံ့အားသင့်သွား၏။ အတန်ကြာ မှ ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ

'အို မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ တစ်ခုကို ပြောပြတာပါ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီမှာ ရှိတဲ့ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယ ကပြားတွေဟာ ကိုယ့် လက်အောက် ငယ်သား တွေကို ငဲ့ညှာချင် ငဲ့ညှာမယ်။ ကိုယ့် အထက် လူကြီးတွေ နှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ ပြေပြစ်ချင် ပြေပြစ်မယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ကိုယ်နှင့် တန်းတူချင်း ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာတော့ အဆင် မပြေတတ်ကြဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာ ပါ'

'နေပါဦး ခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေက ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ် နှုတ်လောက် ကြာကြာ နေဖူးပါသလဲ' ဟု အက်ရှ်က လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုချိုထား၍ မေးလိုက်သည်။

'အက်ရှ်ကလည်းဗျာ။ တော်ပါတော့၊ ဘာလို့ မေးနေတာလဲ' ဟု မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အကျယ် အကျယ် ဖြစ်မည်ကို စိုးသဖြင့် တားလိုက်သည်။

ပေါ်ဆန်မှာ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ ပေါ်ဆန်သည် တရား ပွဲများတွင် သည်လို ကလန်ကဆန် ထမေးသူမျိုးကို

မတွေ့ဖူးသေးသည့်တိုင် အတွေ့အကြုံများသူ တစ်ယောက် ပီပီ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကုတ် အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ

'မိတ်ဆွေ မေးတာကို ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်အောင်တောင် မနေဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီတိုင်းပြည်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည် ရောက်လာတဲ့လူ ဆိုတော့'

'အလည် ရောက်လာတာကလည်း ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်လား'

ပေါ်ဆန်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် ဣန္ဒြေ မပျက်စေဘဲ

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဘုံဘော့ကို ကျွန်တော် နိုဝင်ဘာလကပဲ ရောက်ပါတယ်။ ခုတော့ မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော် ပြန်ရတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မျက်စိကို ဖွင့် နားကို စွင့်ပြီး လာခဲ့သူ ဆိုတော့ သူများ တွေ မမြင်တာကို မြင်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်သည် ကစားသူထက် ပိုမြင်သည် ဆိုတဲ့ စကား လိုပေါ့ ခင်ဗျ'

'ဒီတစ်ချက်မှာတော့ မိတ်ဆွေကြီး မှားသွားပြီ ထင်တယ် ခင်ဗျာ။ အိန္ဒိယပြည်ကို ခရီးသည်တွေ လာ ပေါင်း များလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် သာ လာပြီး အပေါ်ယံလောက်ကိုပဲ ကြည့်။ အပေါ်ယံ လောက်ကိုပဲ မြင်သွားကြတာပဲ ခင်ဗျာ။ အမှန်ကတော့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ အလွန် ရှေးဆန်ပြီး အလွန် ခေတ်နောက်ကျကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့ကို လယ်သမား အောက်တန်းစားတွေကိုပဲ ပေါင်း တတ် သင်းတတ်တယ်။ လူလတ်တန်းစားတွေကို မပေါင်း တတ်ဘူး။ သူတို့နှင့် မဝင်ဆုံဘူးလို့ ပြောသွားတာဟာ အဲဒီ လူတန်းစားတွေရဲ့ အကြောင်းကို မသိလို့ ပြော ခြင်းသာ ဖြစ်တယ် ခင်ဗျာ။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိတဲ့ လူ တန်းစားတွေနှင့် ဝင်ဆုံဖို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တစ် ဖက်တည်းရဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝင်ဆုံချင်မှ ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် နှစ် ဖက် ကိစ္စ ခင်ဗျ'

'ဒီမှာ ကိုယ့်လူ နေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက'

ဗိုလ်မှူးရိတ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါပုလျက် ရှိလေပြီ။

ပေါ်ဆန်က နီရဲ တုတ်ခိုင်သည့် လက်ညှိုးကို ထောင်ပြလိုက်ကာ

‘ဗိုလ်မှူး ခဏကလေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ဒီမှာ ဗိုလ်လေး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်း အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားတွေဟာ သူတို့အိမ်ကို အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ကို ဖိတ်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတားအဆီးကြီးကို ဖြိုချဖို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် မကြိုးစားသင့်ပေဘူးလား၊ ဒီလို ဖြိုချမှသာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန် နားလည် မလာနိုင်ပေဘူးလား၊ ဒီနည်းနှင့် ကြိုးစားခြင်းအားဖြင့် ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အခြေခိုင်အောင် မကြိုးစားသင့်ပေဘူးလား’

အက်ရှ်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်၏။ ပေါ်ဆန်မှာ သူ ရယ်လိုက်သဖြင့် စိတ်ဆိုးစပြုလာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီနည်းဟာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိန္ဒိယ လူလတ်တန်းစားဟာ ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တယ်လို့ကော ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ၊ အကြောင်း တစ်ခုလောက် ပြစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်အောင် အကြောင်း ပြချက် တစ်ချက်လောက်ပဲ ထုတ်ပြစမ်းပါ’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ဒီလို... အဲ...’

ပေါ်ဆန်မှာ မျက်နှာ နီရဲလျက် ရှိလေပြီ။

‘ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အရှင်သခင်တွေ အောင်နိုင်သူတွေ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တိုင်း ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လက်အောက်က လူမျိုး ဖြစ်နေတော့ သူတို့အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သွားလည်ရင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား၊ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာ လိုအားရ လုပ်ချင်နေကြတယ်လို့ ထင်သလား’

‘ကျုပ် ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် ပြောတာက ဒီအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောတာက ကျုပ်တို့က သူတို့ထက် ရှေ့တန်း ရောက်နေတဲ့ လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူမျိုး၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို သူတို့ကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ကျုပ်တို့ စာပေကို သင်ကြားပေးရမယ်၊ ဆေးသိပ္ပံတို့ အထွေထွေသိပ္ပံတို့ စတဲ့ ပညာရပ်တွေနှင့်

ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေးကြရမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် မပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ် ပြောသယောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျုပ် စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ ပြောပါ မစ္စတာ’

‘ပယ်လဟမ် မာတင် အက်ရှ်ပါ’ ဟု အက်ရှ်က ဝင်ထောက်၏။

‘အို ဟုတ်လား’

ပေါ်ဆန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။ သူသည် ပယ်လဟမ်မျိုးနှင့် သိကျွမ်းသူ ဖြစ်၏။ သူတို့အိမ်တွင် နေ့လယ်စာ စားခဲ့ဖူးပြီး ဟင်းလျာ နှစ်ပွဲ ကုန်သည် အထိ စကားတွေ အမျှင်မပြတ် ဒိုင်ခံ ပြောခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ရှင် ဆာ မက်သယူး ပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ခဲ့သည်ကို နားထောင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအဖြစ်ကို သူ မမေ့သေး။ ယခု စကားကို တုံးတံ ပြောတတ်သည့် ထိုသူငယ်သည် ထို ပယ်လဟမ်မျိုးထဲကများ ဖြစ်နေလေသလော။

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခရီးသည် တော်တော်များများက အပေါ်ယံတွေကို မြင်မြင်ပြီး ဒီလို ယူဆ သွားတတ်ကြ လို့ပါ’

ရပ်တန်းက ရပ်မည် ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ထို နှစ် နွေရာသီတွင် မဒန်းရှိ တပ်စခန်းသို့ ပြန်ရမည် အမှန်။ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက်လည်း ပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်။ သူ ဘဝ ခရီးသည် တစ်မျိုး ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲ သွားပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ခုပြဿနာမှာ အက်ရှ် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည့် အတွက် အက်ရှ် ဤတွင် မရပ်နိုင်။

‘တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ် ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ လက်တွေ့ လုပ်နေရတဲ့ လူတွေ နေရာကလည်း ဝင်ပြီး ကြည့်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်’

‘ဘယ်လို ဝင်ကြည့်ရမှာလဲဗျ’

‘ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကျွန်းဟာ သူတစ်ပါးကျွန် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့၊ အိန္ဒိယ အင်ပိုင်ယာကြီးရဲ့ လက်အောက်ခံလို့ပဲ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ရာထူးတွေကို အိန္ဒိယ အမျိုးသားတွေက ယူထားကြပြီး အိန္ဒိယ ဘုရင်ခံကလည်း ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံ ဓလေ့တွေနှင့် ဟပ်စပ်ခြင်း မရှိတဲ့ ဥပဒေတွေကို ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်မှာလည်း အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွေ လာချထားတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ အဖွဲ့စိုးမှုကို

ဆန့်ကျင်တဲ့ အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတွေကို အကြမ်းဖက် နှိပ်ကွပ်နေတယ် ဆိုပါစို့။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် အိမ်တွေက သူတို့ကို ဖိတ်ပါ့မလား၊ ဘယ်လို သဘောထားမယ် ထင်သလဲ။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါ။ အင်္ဂလန် ကျွန်းသားတွေဟာ အဲဒီ အိန္ဒိယတွေ ကို မကျေနပ်လို့ ထကြွခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ထကြွခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်း ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ အိန္ဒိယ အုပ်စိုးသူများဟာ အဲဒီ ထကြွမှုမှာ ပါဝင်တယ်လို့ သံသယ ရှိတဲ့ လူတွေ အား လုံးကို အပြစ် ပေးခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖြူ ဆို ရင် အတင်း နှိပ်ကွပ်တယ် ဆိုရင် အင်္ဂလန် ကျွန်းသား တစ်ယောက် အနေနှင့် ခင်ဗျား ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။

‘အဲဒီလို အချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ အိန္ဒိယ အုပ်စိုးသူ တွေနှင့် ဖက်လှဲတကင်း နေချင်ပါ့မလား၊ ရွှေလမ်း ငွေ လမ်း ဖောက်နေချင်ပါ့မလား၊ ဒီလောက် အထိ ခင်ဗျား သဘောထား ကြီးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ တကယ် ခရစ်ယာန် သူတော်ကောင်းကြီးပဲ ခင်ဗျ။ ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်ခဲကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး ဦးချ ကိုးကွယ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’

အက်ရှ်သည် ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာ ပေါ်ဆန် မည်သို့ ချေပ မည်ကို ဆက်လက် နားထောင်ခြင်း မပြုတော့။

စင်စစ် မစ္စတာ ပေါ်ဆန်သည်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်။ မစဉ်းစားခဲ့သဖြင့် ဘာမျှလည်း ပြောစရာ မရှိ။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးရိတ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး လီယွန်နယ် တို့မှာ ဒေါပွ၍ မဆုံး။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မစ္စတာ ပေါ်ဆန်၏ အယူအဆကို ကြိုက်လှသည် မဟုတ်။ အက်ရှ်ကို နဂိုက အမြင်ကတ်နေရသည့် အထဲတွင် သူတို့ ခေါ်လာသည့် ဧည့်သည်ကို စော်ကားရပါမည် လောဟု ဆိုကာ အကြီးအကျယ် ဒေါသ ထွက်နေကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

လီယွန်နယ်က

‘တော်တော် စော်ကားတဲ့ ကောင်ဗျာ၊ သူများ စကားဝိုင်းထဲလည်း ဝင်ပြီး ပြောသေးတယ်။ သူ့ကို မိတ် ဆက် မပေးဘဲနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း အသားလွတ် စော်ကားသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ဟာ ဝန်ရှင်တော်

မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ဗျာ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ စော်ကားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတင် မကဘူး၊ ကလပ် တစ်ခုလုံးကို စော်ကားတာ၊ ဒီတော့ ကလပ် ကော်မတီက ဒီကောင်ကို အတောင်းပန် ခိုင်းပေးရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီကောင်ကို ကလပ်က ထုတ်ပစ်ရမယ်’

ဗိုလ်မှူးရိတ်က

‘ဟို ကလပ် ကော်မတီကို တိုင်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနှင့်၊ ကော်မတီက သူ့ဘာသာသူ အရေးယူ ချင် ယူပေါ့။ ပေါ်ဆန် ဆိုတဲ့ လူကလည်း လေများများ ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရာရှိ တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီလို ပြောဖို့ မပြောနှင့် တွေးတောင် မတွေး သင့်ဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ အင်္ဂလန်ကျွန်းကို အိန္ဒိယ က လာအုပ်စိုးပြီး အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွေ ချထားရင်တဲ့၊ ကျားသားမိုးကြီး သူဖို့လို့ ပြောရက်တယ်။ ဒီကောင်ကို နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုနှင့်တောင် စွဲဖို့ ကောင်းတယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ကို ခပ်စပ်စပ် ဆုံးမမှ ဖြစ် မယ်၊ မြန်မြန် ဆုံးမလေ ကောင်းလေပဲ’

ဤတွင် နဂိုက သတ်ချင် ပုတ်ချင်နေသည့် လူ မိုက်တွေ ပေါ်လာကြသည်။ သည်လို လူမိုက်တွေမှာ နေရာတကာ ရှိစမြဲ။ သူတို့ကို ကလန်ကဆန် လုပ်သူ၊ သူတို့နှင့် သဘောချင်း မတွေ့သူ ဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ ‘သင်ခန်းစာ’ ပေးချင်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးရိတ်သည် လူမိုက် ခြောက်ယောက် လောက်ကို ရှာကာ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် အက်ရှ် ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ကြံစည်သည့် အတိုင်း ဖြစ် မလာခဲ့။ အက်ရှ်မှာ အလွန် အအိပ်ဆတ်သူ ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ အက်ရှ်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ခံ ပညာများကို သင်ထားခဲ့သည်။ အရေးကြိုလာ လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ အားကစားသမား စိတ်ဓာတ်တွေ၊ ကွင်းဘာရီ စည်းမျဉ်းတွေကို မလိုက်နာတော့ဘဲ ကိုယ် က လက်ဦးအောင် အသာရအောင် တိုက်ခိုက်တတ်သည့် အကျင့်ကို ရလာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးရိတ်တို့ လူသိုက်သည် ထိုအချက်ကို မတွက်မိ။ နောက် မတွက်မိသည့် အချက် တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ သူတို့တစ်တွေနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်၍ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေကို ကြားလျှင် အနီးတစ်ဝိုက် ရှိ လူတွေ နိုးကုန်မည်၊ ညစောင့်တွေလည်း နိုးကုန်မည် ဆိုသည့် အချက်ကို သူတို့ မတွက်မိကြ။

ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားသည်တွင် ဓားပြတိုက်ပြီ အထင်ဖြင့် ညစောင့်က သံကြီးကြီးနှင့် နံပါတ်တုတ်ကြီးကို ကိုင်လျက်၊ ဂူးလ်ဘတ်က သံတုတ်ကြီးကို ကိုင်ကာ ကူလူရန်း၊ မာဒူးနှင့် တံမြက်လှည်းသမားတို့က ပိုလို ရိုက်သည့် တုတ်၊ မီးဆွ၊ သံကောက်နှင့် တံမြက်စည်းကြီးများကို ကိုင်၍ အတင်းပြေးဝင်လာကြသည်။

မီးတွေ ထွန်းပြီး ရန်ပွဲ ပြီးသည့် အခါ၌ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဒဏ်ရာ အသီးသီး ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

အက်ရ်မှာ သတိလစ်သွား၏။ ဗိုလ်မှူးရိုတ်နှင့် သူ့လူများ လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်။ မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်းနှင့် အထလိုက်တွင် ကုလားထိုင်နှင့် တိုက်မိကာ လဲသွားပြီး မှန်တင်ခုံနှင့် ဝင်ဆောင်မိသဖြင့် သတိ လစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးရိုတ်မှာလည်း နှာခေါင်း ပဲ့သွားကာ ခြေတစ်ဖက် အဆစ် လွဲသွားသည်။ ခြေသွက် လက်သွက် ရှိသည့် ကူလူရန်း တစ်ယောက်မှ အပ အခြား ဒဏ်ရာ အနာတရ မရှိသူ ဆို၍ မည်သူမျှ မရှိ။

စင်စစ် သူတို့ ရန်ပွဲသည် ဘာမျှ မကြာလိုက်။ (သို့ရာတွင် ခေါင်းပေါက်သူ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ ညိုမည်းကာ ဖူးဖူးရောင်သူ၊ ထိပ်ပေါက်သူ၊ ခြေကျိုးလက်ပဲ့ ဖြစ်သူ၊ အညိုအမည်း စွဲသူတို့မှာ မနည်းလှ။) ဒဏ်ရာတွေက များသဖြင့် ဆိုင်ရာတို့က ထိုကိစ္စကို စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း ပြုသည်။

ဤတွင် သူတို့ အဖြေများကို မကျေနပ်သည့် အတွက် ထပ်မံ စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ယခု ရန်ပွဲတွင် အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား အစေခံများလည်း ပါဝင်ကြသည်ကို တွေ့လာရသည်။ ဤတွင် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ဒီအတိုင်း ဆက်ဖြစ်နေရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင်ကို မြန်မြန် ပြောင်းပစ်မှ ကောင်းမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ရောက်လေရာရာမှာ တော်တော် ပြဿနာ တက်တဲ့ကောင်’

တပ်မှူးက အော်သည်။ တပ်မှူးက စစ်ဗာရီတို့၏ သူပုန်ကြီးတုန်းက ကောင်ပူရ်နှင့် လပ်ကနောင် မြို့များတွင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည့် အတွက် အတွေ့အကြုံ ရှိနေလေပြီ။

‘ဘယ်သူလဲ ဗိုလ်မှူး၊ အက်ရ်ကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး ထင်...’

ဝါရင့် ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်က သူ့အပြစ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်တာကတော့ သူ ဂြိုဟ်မွေတာဗျာ၊ ကလပ်မှာ သူ မဟုတ်တရုတ်တွေ သွားပြောတော့ ဟိုလူတွေက မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဝင်ရိုက်တာပေါ့၊ တကယ်ဆို ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးရဲ့ ဧည့်သည် အဖြစ် လာတဲ့ လူကို ဒီလောက် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဖို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီကောင် ဂြိုဟ်မွေလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဒီကောင်သာ ဒီမှာ ကြာကြာ နေရမယ် ဆိုရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတွေ တက်လာဦးမှာပဲ၊ သူ့မိခင် တပ်ရင်းမှာတောင် ပြဿနာ ပေါ်လွန်းလို့ ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို ပြောင်းပေးလိုက်တာဗျာ၊ ခုထက်ထိ ပြန်မခေါ်သေးတာကို ကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ဝိုင်းကူတဲ့ ကောင်တွေ အားလုံးက အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား အစေခံတွေချည်းပဲ၊ ဒါကို မမေ့နှင့်၊ ဒီကောင်ကို ဝင်ရိုက်တဲ့ လူတွေက ဓားပြတွေ ဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲဗျာ၊ သစ္စာ ရှိတဲ့ အတွက် သူတို့ကိုတောင် ကျေးဇူး တင်ရမှာပေါ့။

‘ခုတော့ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ် အချင်းချင်း ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ အစေခံတွေက ဘာဝင်ရုပ်စရာ ရှိသလဲ၊ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ဒီသတင်း တပ်ထဲ ပေါက်သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ မြို့ထဲ ရောက်သွားရင်လည်း အင်္ဂလိပ်တွေ လုပ်ပြီး တိုင်းရင်းသားတွေ ဝိုင်းရိုက်တာကို ခံရတယ် ဆိုရင် ရက်စရာကြီး၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီက မြန်မြန် ပြောင်းလေ ကောင်းလေ’

ဗိုလ်မှူးရိုတ် မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တို့တွင်လည်း ပတ်တီးတွေ အဖွေးသား။ တပ်မှူးသည် ဗိုလ်မှူးရိုတ်အား ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ရမည်လောဟု ဆိုကာ ပြစ်တင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ဒဏ်ရာတွေ မပျောက်မချင်း တပ်ထဲသို့ မပြန်ရဟု ဆိုကာ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူနှင့် အပေါင်းပါများမှာမူ တစ်သက်တွင် မှတ်လောက် သားလောက် အဆူခံလိုက်ရကာ မိမိတို့ အဆောင်များထဲမှ ထွက်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် တိုက်ခိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ ကျူးလွန် ခံရသူ ဖြစ်သည့် အက်ရ်မှာမူ မိမိ အဝတ်အစားများကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကာ ပေးစရာ ရှိသည့် အကြွေးတို့ကို ပေးဆပ်ပြီးနောက် မိမိ အစေခံများနှင့် အတူ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်း ဒေလီနှင့် ဘုံဘောသို့ ထွက်မည့် စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားရမည်ဟု အမိန့် ထုတ်လိုက်သည်။

အမိန့်အတိုင်း ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် ဘုံဘေးမြို့ မြောက်ဘက် မိုင်တစ်ရာလောက် အကွာရှိ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်ထဲမှ အမ္မာဒဘတ်မြို့တွင် စခန်းချနေသော ရိုးပါးဟောစ် ခေါ် မြင်းတပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်း ရန် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှာ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ဆိုလျှင် မိုင် နှစ်ထောင်ကျော် ဝေးသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ခွာရမည် ဆိုသည့် အခါ တွင် အက်ရှ် ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်မိ။ ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် သူ တွယ်တာစရာတွေ ရှိသည်မှာ မှန်၏။ မြို့ထဲတွင် ရှိကြသည့် သူ့မိတ်ဆွေတွေ၊ မြင်းထွက်စီးလိုက်လျှင် တောင်ခြေရင်းသို့ အလွယ်တကူ ရောက်သွားနိုင်သည့် လမ်းကလေးတွေ၊ ကောင်းကင်ပြာပြာ အောက်က တောင် တန်းပြာပြာကြီးတွေ၊ မြောက်လေ ပြန်လာလျှင် ပါလာ တတ်သည့် ထင်းမီးခိုးနံ့တွေနှင့် ထင်းရှူးနံ့ သင်းသင်း တွေ။ ထိုအရာများကို သူ မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က ကြည့်လိုက်လျှင် ယခု သူ ပြောင်းရမည့် နေရာသည် ရာဇပုတ် ပြည်နယ်နှင့် ဆိုလျှင် မိုင် ခုနစ်ဆယ်ကျော်လောက်သာ ဝေးသည်။ ကျီးကန်းပျံ လမ်းအတိုင်း အဖြောင့်သွားလျှင် ဘိသော နှင့် မိုင်တစ်ရာကျော်လောက်သာ ဝေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် ဘိသော ဇော်ဘွား၏ နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ခွင့် မရသည့်တိုင် ဇူလီနှင့် သိပ် မဝေးတော့။

အာဏာပိုင်များသည် သူ့ကို ရဝါလ်ပင်ဒီမှ တစ် ဖက်သတ် နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည့်တိုင် လီယွန်နယ်လို လူတစ်ယောက်နှင့် ဘန်ဂလို တစ်ခုတည်းတွင် အတူ နေရသည်ထက် ယခုလို နယ်နှင့်ခံရသည်က အများကြီး တော်သေးသည်ဟု အက်ရှ် အောက်မေ့သည်။

နောက် စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်။ ဖြေသိမ့်စရာ တစ်ချက်။ မိမိသည် ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် နေရသည် ဖြစ်စေ၊ ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရသည် ဖြစ်စေ ဝေါလီတို့၊ ဇာရင် တို့နှင့် တွေ့ရမည် မဟုတ်တော့။

နယ်စပ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည် ဆိုသည့် သတင်းများ ပေါ်ထွက်လာပြီးသည့် နောက်တွင် နယ် ခြားစောင့်တပ်တွင် ခွင့်များ အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာဖဂန် လူမျိုးစုများသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ လိုက်လျောသော အချက် အချို့ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဆူပူ ကန့်ကွက်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် မတွေ့နိုင်တော့သည့် အတူတူ ဆိုလျှင် ရဝါလ်ပင်ဒီမှ ပြောင်းရသည့်တိုင် အကြောင်း မထူးပြီ။

အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက် ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက် တွင် တပ်ထဲတွင် ခွင့်များကို ပိတ်လိုက်သည့် စာကို မဒန်းမှ ရခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကိုဒါဒတ်နှင့် နောက်ဆုံး တွေ့စဉ်က ပြောသွားသည့် အတိုင်း အင်္ဂလိပ်နှင့် အာဖဂန် နှစ်ဦးတို့ နောက်တစ်ချိ စစ်ဖြစ်ဦးမည်လော မဆိုနိုင်။

သို့ဖြစ်လျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် ရှေ့တန်း သို့ ထွက်ရတော့မည်။ အချို့သည် တိုက်ပွဲတွင် ကျ ကောင်း ကျနေခဲ့ကြတော့မည်။ မိမိမှာမူကား ဖုန်ထူ သော ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်က တပ်စခန်း တစ်ခုတွင် အချိန်တွေ ဖြုန်းနေရတော့မည်။

သည်လို စိတ်မကောင်းစရာတွေကို အက်ရှ် မတွေ့ ချင်။ ယခု သူ ကြားရသည့် အာဖဂန် လူမျိုးစုများ အရေးသည် စစ်ဖြစ်လောက်သည် အထိ ကြီးကျယ်မည် မထင်။

ထို့ပြင် ထိုကိစ္စသည် ကိုဒါဒတ် ပြောသွားသည့် စကားနှင့်လည်း ပတ်သက်မည်ဟု သူ မယူဆ။ ကိုဒါ ဒတ်သည် အသက် ကြီးရှာပြီ။ အသက် ကြီးလာပြီ ဆို လျှင် သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် အသေးအဖွဲကလေးတွေကို ပုံကြီး ချဲ့ တွေးကာ ပူပန်တတ်ကြစမြဲ။ သူ ပြောသည့် စကား တွေကို အလေးအနက် ထားနေ၍ မဖြစ်။

ရဝါလ်ပင်ဒီမှ မထွက်မီ တစ်ရက်မှာ အက်ရှ် အဖို့ အလုပ် အများဆုံးနေ့။ အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကြီး နှစ်ကောင်ကို ရောင်းခဲ့ရန် စီစဉ်ရသည်။ သူ့မြင်းကြီး ဘာရာဇာကို မဒန်းရှိ ဝေါလီထံသို့ အပို့ခိုင်းရသည်။ မြို့ထဲရှိ မိတ်ဆွေများကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရသည်။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲခန့်လောက်မူ ကြာလိမ့်မည် ထင် ကြောင်း မိတ်ဆွေတွေဆီကို ခပ်သော့သော့ စာတို စာ ရှည် ရေးသည်။

ကာကာဂျီထံ ရေးသည့် စာတွင် အက်ရှ်က 'တကယ်လို့ တူမတော်တွေဆီကို ကာကာဂျီ အလည် လာခဲ့ရင် ရှေ့နည်းနည်း ဆက်လိုက်ရင် ကျွန် တော်ဆီကို ရောက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကာကာဂျီ အလည် လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ပါရစေ၊ နောက်ထပ် သိပ်ပြီး သွားရ လာရတော့တာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ နီးနီးကလေးပဲ ကျွန် တော့တယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းက နည်းနည်း ကွေ့တော့

m.g.v.o.o.com SAMPLE BOOK

လေးငါးရက် ခရီးလောက်တော့ ရှိမယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကာကာဂျီ လာမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာ ပြီး ခရီး သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကနေ ကြိုနေမှာပါ။ ကာ ကာဂျီကတော့ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန် တော်ကတော့...'

ဟုတ်သည်။ ကာကာဂျီသည် သူ့အား ခရီး သုံး ပုံ နှစ်ပုံ ရောက်အောင် လာကြိုခွင့် မပြု။ ကာကာဂျီ သည် သည်မျှလောက် အသက်အရွယ်တွင် ဘိသောသို့ လည်း နောက်တစ်ခေါက် လာမည်ဟု အက်ရှ် မထင်။ သို့ရာတွင် လာခဲ့သည် ဆိုလျှင် ကာကာဂျီသည် ဇူလီနှင့် တွေ့၍ စကား ပြောကြမည် မူချ။

ကာကာဂျီသည် သူ့စာများထဲတွင် ဇူလီ၏ အကြောင်းများကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသည့်တိုင် အက်ရှ်နှင့် တွေ့လျှင်မူ အကျိုးအကြောင်း ကို ပြောပြမည် အမှန်။ အက်ရှ်သည် ဇူလီ၏အကြောင်း ကို သိချင်မည်မှာ အမှန်။ ဇူလီ တစ်ယောက် နေထိုင်၍ မှ ကောင်းပါ၏လော၊ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှု ရှိပါ၏လော ဆိုသည်ကိုမူ သူ သိချင်လိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး မကောင်း သတင်းမျှ ဖြစ်စေ သိချင်မည်မှာ အမှန်။ ဘာမျှ မကြား ရသည်နှင့် စာလျှင် သတင်းဆိုးကို ကြားရသည် ဖြစ်စေ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ ညတွင် မာဒူးသည် သူ့အထုပ် အပိုးကို ရထားပေါ်သို့ တင်ရင်း

'သခင်ဆပ်ရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ကြီး ပြီ၊ ခရီး မသွားနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ပင်စင် ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ အရွယ် ရောက်နေပြီလေ၊ ခုလို အိန္ဒိယပြည် တစ်ကြော မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးသန်းနေဖို့ မကောင်းတော့ ဘူး'

'တကယ် ပြောတာလား အဘိုးကြီး' ဟု အက်ရှ် အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

'တကယ်ပေါ့ သခင်ဆပ်ရယ်၊ မဟုတ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် ပြောပါ့မလား'

'ဘာလဲ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက် သွားပြီလား၊ ဒီလောက်တောင် ပြဿနာ တက်တဲ့ ကောင်၊ ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနှင့် သူ့ဘာသာသူ သွားပေ စေတော့ ဆိုပြီး လွတ်လိုက်တော့မလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ခင်ဗျား တကယ် ပင်ပန်းရင်လည်း

မလိုက်ခဲ့ပါနှင့်တော့၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဒီက ထွက် မယ့် စာပို့ မြင်းရထား ရှိတယ်၊ သုံးရက်လောက် ဆိုရင် အဗိုဒဗတ်ကို ရောက်သွားမှာပဲ'

မာဒူးက သူ့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်လျက်

'ကျုပ် သွားရင် သခင်ဆပ် ဘယ်လို နေရစ်ခဲ့ မှာလဲဟင်၊ သခင်ဆပ် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ လိုက်နေ ရတာဗျ၊ ကျုပ်က သေရင်လည်း တောင်ပိုင်းမှာ မသေ ချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ မြောက်ပိုင်းမှာပဲ သေချင်တယ်'

'တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် မာဒူးရယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ဂူဂျာရတ်မှာ တစ်သက်လုံး နေရမှာမှ မဟုတ် တာ၊ တစ်နေ့တော့ မြောက်ပိုင်းကို ပြန်လာရမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျမှ မာဒူးလည်း ပင်စင်ယူပြီး အေးအေးဆေး ဆေး နေပါတော့'

မာဒူးသည် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ထွက်သွား သည်။

ထိုနေ့ညက ရထားမှာ လူ သိပ်မရှိလှ။ အိပ်စင် လေးခု ပါသည့် အခန်းထဲတွင် အက်ရှ် တစ်ယောက်တည်း သာ။ ထို့ကြောင့် တွဲထဲတွင် ယဉ်ကျေးသမှုအရ စကား မရှိ စကားရှာ ပြောစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

သို့ရာတွင် ရထားဘီးတွေ တဂျိမ့်ဂျိမ့် ရွေ့ကာ မီးရောင်များ၊ ဘူတာထဲမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ မြင်ကွင်းများ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားကြပြီး အမှောင်ထုကြီး ဝင်ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ အက်ရှ် သည် အထီးကျန် ဖြစ်စ ပြုလာ၏။ အဖော်အလှော်ကို တောင့်တမိလာသည်။

မိမိသည် ဂူဂျာရတ်တွင် တစ်နှစ်ခွဲနှင့်မှ အပြီး သတ်ပါမည်လော။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်များ နေရဦးမည် လော။ နယ်ခြားစောင့်တပ်သည် သူ့ကိုမှ ပြန်၍ လက်ခံ ပါတော့မည်လော။

မီးရထားက တဂျုန်းဂျုန်း မြည်၍ ခုတ်နေသည်။ မီးရထား လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့် အခါ တွဲထဲတွင် ထွန်း ထားသည့် ရေနံဆီမှန်အိမ်မှ ရေနံတွေ ဖိတ်ကျသဖြင့် တစ်တွဲလုံး ရေနံဆီဇော် နံလျက်။

အက်ရှ်သည် လှဲနေရာမှ ထကာ ရေနံဆီ မီးအိမ် ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးရထားသံဖြင့် ဆူညံ နေသည့် အမှောင်ထဲတွင် လှဲလျောင်းကာ မိမိသည့် ကိုင်ဗာ တောင်ကြားကို ပြန်မှ ရောက်ပါဦးမည်လောဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ရထားဘီးကြီးများ၏ ဂျော့စ်ဂျက်

ကျောက်ကျက် မြည်သံက 'မရောက်တော့ဘူး၊ မရောက်
တော့ဘူး၊ မရောက်တော့ဘူး' ဟု သူ့ကို ပြောနေသည့်
နှယ်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က ဘုံဘေမြို့ကို
ရထားဖြင့် လာခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ယခုလောက်
ရှည်ဝေးသည် မထင်မိ။ ထိုစဉ်တုန်းကမူ ဘုံဘေမှ
အလာ။ သူ့ဘေးတွင် ဗီလင်ဒါနှင့် သူ့အမေတို့ အပြင်
ကံဆိုးသည့် ဂျော့လည်း ပါသည်။ ငါးနှစ်။ ဟုတ်မှ
ဟုတ်ပါ၏လော မဆိုနိုင်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင်မူ ဆယ်နှစ်
အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာပြီ ထင်သည်။

ရထားသည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကထက် အများ
ကြီး မြန်လာသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်
အဖို့သော်မူ ထူးသည် မထင်။ အမှန်အားဖြင့် တစ်နာရီ
ဆယ်ငါးမိုင်နှုန်း ခုတ်နိုင်သည်မှာ တော်တော် ဟန်ကျ
နေပြီ။ သို့ရာတွင် တွဲများကမူ ယခင်ကလို ဖုန်ထူ ညစ်
ပတ်လျက်။ ရပ်လိုက်သည်မှာလည်း ဘူတာစဉ်။ ဘုံဘေ
သို့ တိုက်ရိုက်သွားသည့် ရထားလည်း မရှိသဖြင့်
မကြာခဏ ရထား ပြောင်းရသည်။

ဘုံဘေသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ စာပို့ရထားမှ
ဆင်းကာ အမွှာဒဗတ်သို့ သွားသည့် ရထားကို ပြောင်း
စီးရ၏။ အခြေအနေ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီ။ နှစ်ယောက်
အိပ် တွဲကလေးထဲတွင် အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ညှပ်
ညှပ်၊ ခပ်သေးသေး၊ စကား နည်းနည်း လူတစ်ယောက်
နှင့် အတူ သွားကျသည်။ သူ့အမူအရာက တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်။ မျက်နှာက ချိုချို။ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီ၊
နားရွက်က မုန်လာရွက်လို ပြန့်ကားလျက်။ သူ့အသံက
လည်း သူ့မျက်နှာကဲ့သို့ပင် ချိုသာလျက်။ နူးညံ့လျက်။

သူ့နာမည်က ဟားဗတ် စတစ်ဂင်း။ ယခင်က
ဘုရင်မ ရေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ယခု
ရေတပ်မှ ထွက်ကာ မိုရာလာ အမည်ရှိ ကမ်းရိုးတန်းပြေး
သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းကို ထောင်ထားပြီး ကိုယ်တိုင်
မာလိန် လုပ်နေသည်။

သို့ရာတွင် စတစ်ဂင်း၏ ချိုသာသည့် အသွင်
သည် အပေါ်ယံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို မကြာမီ တွေ့
လာရသည်။

ရထား ထွက်ကာနီးတွင် ခရီးသည် နှစ်ယောက်
သည် တွဲပေါ်သို့ အတင်း တက်လာကြကာ သူတို့ နှစ်
ယောက်၏ တွဲထဲသို့ အတင်း ဝင်လာကြ၏။ ထိုအခန်း
မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် အတွက် သီးသန့် လုပ်ထားသည့်

တွဲဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်နှင့် စတစ်ဂင်းတို့သည် သူတို့
တွဲကို မတရား အတင်း ဝင်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ပြောကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ နာမည်ကြီး
ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဖြစ်ပြီး အရက်တွေ မူးနေကြသည်။

အက်ရှ်နှင့် စတစ်ဂင်းတို့က သူတို့ တွဲမှား၍
တက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တွဲ လိုက်ရှာသင့်ကြောင်း
ပြောသည့်တိုင် မရ။ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်ကို ရန်လုပ်
နေကြသည်။ အက်ရှ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ရန်
မဖြစ်ချင်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်နှင့် တွဲစောင့်က အကျိုး
အကြောင်းကို ရှင်းပြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ အထဲမှ တစ်
ယောက်က တွဲစောင့်ကို တွဲပေါ်မှ ကန်ချလိုက်သည်။
အက်ရှ်က တွဲစောင့်ကို ပြေးထူမည်ပြုစဉ် တစ်ယောက်က
အက်ရှ်ကို ဆွဲထိုးလိုက်၏။ ထိုအချိန် အထိ အိပ်စင်ပေါ်
တွင် အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်းနေသည့် စတစ်ဂင်း
သည် အိပ်စင်ပေါ်မှ မထသေး။

'ဟေ့ သူငယ်၊ သူ့ကို ကိုယ့်တာဝန် ထားပါကွာ'
ဟု ဆိုကာ အက်ရှ်ကို ဘေးသို့ အသာ တွန်းဖယ်လိုက်
၏။

နောက် ဆယ်စက္ကန့် အကြာတွင်မူ အရက်မူး
သမား နှစ်ယောက်သည် စင်္ကြံပေါ်တွင် ပက်လက်လဲ
လျက် ရှိကာ မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ဖြစ်နေကြ
သည်။

စတစ်ဂင်းသည် သူတို့ အထုပ်အပိုးများကို စင်္ကြံ
ပေါ်သို့ အေးအေးဆေးဆေး လွင့်ပစ်လျက် ရှိရာမှ သူတို့
နှစ်ယောက် အစား တွဲစောင့်ကို တောင်းပန်ပြီးနောက်
အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်လိုက်ကာ အိပ်စင်
ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်နေသည်။

'ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်'
အက်ရှ်က တအံ့တဩဖြင့် မေးသည်။

စတစ်ဂင်းမှာ ဘာမျှ ဣန္ဒြေမပျက်။ ရေတပ်ထဲ
ရှိစဉ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ကိုယ်ခံပညာများ သင်ကြားခဲ့
ကြောင်း မျက်နှာ အမ်းအမ်းဖြင့် ပြောနေသည်။

'ဂျပန်တွေက ဒီလို ကိုယ်ခံပညာမျိုးမှာ တကယ်
တော်တဲ့ ကောင်တွေကွ၊ တော်တော် အသုံးကျတယ်၊
ဒါနှင့် ကိုယ်လည်း သူတို့ဆီက သင်လာခဲ့တာ၊ မင်း
သင်ချင်ရင် ကိုယ် သင်ပေးမယ်'

စတစ်ဂင်းသည် ပွန်းပဲ့သွားသည့် သူ့လက်ကောက်
ဝတ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်နေသည်။

နောင်တော့ ဒီကောင်တွေ သိပ် ရမ်းရဲတော့မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မှတ်လောက် သားလောက်ကလေး
ဆုံးမလိုက်ပြီပဲ။ အရက်ကလေး မဖြစ်စလောက် သောက်
ပြီး မူးရမ်းတာမျိုးကို ဒီလို ဆုံးမပေးရတယ်ကွ’

‘မစ္စတာ စတစ်ဂင်းကကော အရက်တို့ ဘာတို့
မသောက်ပါဘူးနော်’

‘ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်းလို့ ခေါ်ပါကွာ၊ ကြိုတဲ့
အခါမှာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ အရက်ကျန်တော့ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်နေရာ
မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မယုတ်မလွန်ပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ’

တွဲစောင့်က ပီပီကို မှုတ်လိုက်သည်။ ရထားသည်
ဘုံဘော ဘူတာကြီးမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အမူးသမား နှစ်
ယောက်မှာ ဖရိုဖရဲ ပြန်ကျနေသည့် ပစ္စည်းများ အလယ်
တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကူလီများက သူတို့ကို ပြုံးကြည့်
နေကြသည်။

လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် အက်ရှ်သည် သေး
သေးညှက်ညှက် ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်း အကြောင်းကို
ပို၍ သိလာရသည်။ သူ ကိုယ်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်ပုံကို
လေးစားသည်နှင့် အမျှ သူ့ကိုလည်း လေးစားလာခဲ့
သည်။

စတစ်ဂင်း ရေတပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အနှစ်
ငါးဆယ်လောက် ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်သည်
အသက် နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ ယခု အချိန်တွင်
စတစ်ဂင်းသည် ဂူဂျာရတ်နှင့် ဆင်းနယ်သို့ ကူးသည့်
ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင် မာလိန်မှုး
လုပ်နေသည်။ မကြာသေးမီက မီးမပါဘဲ မောင်းလာ
သည့် မော်တော် တစ်စင်းနှင့် တိုက်မိသဖြင့် သူ့သင်္ဘော
နှစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျော်ကြေးကိစ္စ အတွက်
ဘုံဘောမြို့ရှိ ရှေ့နေ တစ်ဦးထံသို့ လာခဲ့ရာမှ ပြန်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

စတစ်ဂင်း စကား ပြောပုံက အားရပါးရ။ ပင်
လယ်လေကို ရှုရှိုက် လိုက်ရသလို သူ့စကားကို နား
ထောင်လိုက်ရလျှင် တစ်ဖက်သား အားရှိစရာ။ ပင်လယ်
ရေကြောင်း ကူးသန်းသွားလာရေးနှင့် ပတ်သက်သည့်
စည်းမျဉ်း ဥပဒေများမှ လွဲလျှင် သမ္မာကျမ်းစာလောက်
ကိုသာ ဖတ်ဖူးသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီး သွားခဲ့ကြရာ
အမွှာဒဗတ်သို့ ရထား ဆိုက်သည့် အချိန်တွင် သူတို့ နှစ်
ယောက်မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ခင်မင် ရင်းနှီး
သွားခဲ့ကြလေပြီ။

အခန်း ၃၅

အမွာဒဗတ်သည် ဆယ့်ငါး ရာစုနှစ် ပထမပိုင်းတုန်းက စူလတန် အာမက် ရှား ဘုရင် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် မြို့ဟောင်း မြို့ကြီး ဖြစ်၏။ ရှေးတုန်းက လှပခြင်း၊ ခမ်းနားခြင်း အတွက် နာမည် ကြီးခဲ့သည့်တိုင် ယခုမူ အရိပ်အယောင်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ဆာဝါမတီမြစ် ဘေး ဖြေပြန်ပေါ်တွင် ရှိပြီး ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေး အရောင် တောင်တန်း တောင်စွယ်များ ရှိသည့် နယ်စပ် ဒေသနှင့် မတူ။ မြေဩဇာ အလွန် ကောင်းသည့် ဒေသ ဖြစ်၏။

ထိုဒေသတွင် စခန်း ချထားသည့် ရိုးပါး မြင်း တပ်သားများကလည်း နယ်စပ် ဒေသတွင် တပ်စွဲသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်ရင်းမှ တပ်သားတွေနှင့် မတူ။ ထို ဒေသတွင် နေထိုင်သည့် ဂူဂျာရတီ လူမျိုးများက ပင်ကို အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည့် လူမျိုးများ ဖြစ် သည်။ 'ရန်သူနှင့်ပင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါလေ' ဟု သူတို့တွင် ဆိုရိုးစကား ရှိသည်။

ရိုးပါး မြင်းတပ်မှ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများ ကလည်း အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်။ သူတို့ နေနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေးသာ နေ တတ်ကြသည်။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်သည် အနှစ် နှစ်ဆယ် အိပ်ပျော်နေသည် ဆိုသော ရစ်ဗင် ဝင်းကဲ ကဲ့သို့ အသက် ကြီးလှပြီ။ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ။ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း အနှစ် ငါး ဆယ်လောက် နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် တပ်နယ်မြေကမူ အိန္ဒိယပြည် အနံ့ အပြားတွင် ရှိသည့် ဗြိတိသျှ တပ်နယ်မြေများ ထုံးစံ အတိုင်း အပြောင်းအလဲ မရှိလှ။

ရှေးဟောင်း ခံတပ်ကြီး တစ်ခု။ ဖုန်တွေ ထနေ သည့် စစ်ရေးပြကွင်း တစ်ကွင်း။ စစ်တန်းလျားများနှင့်

မြင်းစောင်းများ။ တပ်ဈေးကလေး တစ်ဈေး။ ဥရောပ ပစ္စည်း ရောင်းသည့် ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်။ သစ်ရိပ်တို့ ဝေဆာသော ဝင်းများထဲမှ အရာရှိ ဘန်ဂလိုများ။ သစ် ပင်များပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးများ၊ ချိုးများ၊ ကျီးကန်း များက သိုက်မြိုဆောက်လျက်။ သစ်ပင် ခြေရင်း သစ်မြစ် များ ကြားတွင် ရှဉ့်ကျားကလေးများက တလှစ်လှစ် ပြေးနေကြသည်။

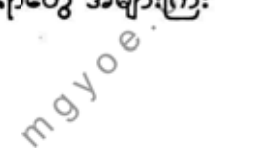
တပ်တွင်းက နေ့စဉ် ဘဝမှာလည်း အခြား တပ် များလို ထုံးစံအတိုင်းပင်။ မနက်လင်းလျှင် တန်းစီ ခရာ မှုတ်သံ။ မြင်းစောင်းများ၊ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခန်းများ နှင့် ရုံးလုပ်ငန်းတို့က အခြား တပ်များနှင့် အတူတူ။ သို့ ရာတွင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးမှာကား အခြား တပ် များနှင့် မတူ။

အက်ရှ် အဖိုသော်မူ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း များကို ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။ ပြန် တွေ့ရသူက သူနှင့် အတူ ဘီလပ်မှ လာခဲ့သည့် မစ္စက် ဗစ်ကာရီ။

သူ့ယောက်ျားမှာ မကြာသေးမီကမှ ဂူဂျာရတီ သို့ ပြောင်းလာခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက် မစ္စက် ဗစ်ကာရီလည်း ပျော်သည်။

မကြာမီတွင် မစ္စက် ဗစ်ကာရီတို့ ဘန်ဂလိုသည် အက်ရှ်၏ ဒုတိယ နေအိမ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မစ္စက် ဗစ် ကာရီသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် သူများ စကားပြောသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်တတ်သူ။ တစ်ဖက်သား အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ထားတတ်သူ။

ဗီလင်ဒါက သူ့ကို စွန့်ခွာခဲ့ချိန်မှ စ၍ သူ နယ် စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အာဖဂန် နယ်ထဲသို့ ရောက်သွား ပြီးသည့် နောက်၌ မစ္စက် ဗစ်ကာရီနှင့် မတွေ့ရတော့။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်တွင်လည်း ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဘာသာစကား အခက် အခဲ တွေ့နေရသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့အဖေ ပါမောက္ခ ဟိလာရီနှင့် လိုက်သွားစဉ် စခန်းမှ အလုပ်သမား တစ် ယောက်ထံမှ ဂူဂျာရတီ ဘာသာစကားကို သင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တွေ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ကောင်း ကောင်း မမှတ်မိတော့။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ဂူဂျာ ရတီ စကားကို အသစ် ပြန်သင်ရ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက အခဲ ရှိခဲ့၍လော မသိ။ ဂူဂျာ ရတီ စကားကို အခြား အရာရှိများထက် မြန်မြန် တတ် လာခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းကို မသိကြသည့် သူများက ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တတ်သည့် သူ့ကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ (နောင်တွင် သူ့ကို 'ကုလားလေး' ဟု ခေါ်ကြသည်။)

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကမူ အက်ရှ်၏ ဖခင် သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က 'အိန္ဒိယ တိုက်ငယ်မှ ဘာသာစကားများနှင့် ဒေသသုံး စကားများ' ဆိုသည့် ကျမ်းကြီးကို ရေးခဲ့သည့် ပါမောက္ခ ဟိလာရီ ဖြစ်သည်ကို သိခဲ့သည့် အတွက် အဖေတူသား တစ်ယောက်ပီပီ အက်ရှ် တစ်ယောက် ဂူဂျာရတီ စကားကို ဤမျှ မြန်မြန် တတ်သည်ကို အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့။ သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေလို ရေး ထုံးစံ ဓလေ့များကို တစ်ခါတည်း ပစ်ပယ်မည်ကိုမူ ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးရိမ်သည်။

သို့ရာတွင် တပ်ရင်းသို့ အက်ရှ် ရောက်ပြီး နေပုံ ထိုင်ပုံကို ကြည့်ရသည်ကမူ သည်မျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိ။ အက်ရှ်သည် အလုပ်ကို များစွာ စိတ်မဝင်စားလှသည့် တိုင် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာတွင်မူ ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည်။

ဖဲဝိုင်းများ၊ တပ်ရင်း ရိပ်သာ ညစာ စားပွဲများ၊ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများသို့ တက်လေ့ လာလေ့ မရှိသည့် အတွက် အပေါင်းအသင်းများကပင် 'နွားထုံကြီး' ဟု အမည်ပေး ခံရသည်။

နေ့ဆိုလျှင် အပူရှိန် ပြင်းသည့် အတွက် အက်ရှ် တစ်ယောက် အပျော်အပါး၊ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် ခပ် ကင်းကင်း နေခြင်းမှာ ရာသီကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အေးသည့် ရာသီ ဆိုလျှင်တော့ လူတောသူတောသို့ တိုး လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဆောင်းရာသီ ရောက်လာသည့် အခါ တွင်လည်း ထူးမခြားနားသာ။ ပိုလိုကွင်းတွင် ထူးထူး

ချွန်ချွန် ပိုလို အရိုက်ကောင်းသည့် အတွက် ပိုလို ရိုက် ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သောကြောင့် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများတွင် အလာ နည်းလေသလောဟုလည်း တွက်ဆစရာပင်။

အက်ရှ်သည် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲသို့ အလာ နည်းသည့် တိုင် အထူးတလည် ကျင်းပသည့် ကစားဝိုင်းများ၊ ပျော် ပွဲစားများ၊ တပ်တွင်း ပြဇာတ်များသို့ကား မှန်မှန် လာ လေ့ ရှိသည်။

တပ်ထဲမှ အရာရှိ သမီးပျို ကလေးများသည် ရောက်စက အက်ရှ်ကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြာသည့် အခါတွင် အက်ရှ်ကို ကြည့်၍ အက်ရှ်သည် ပျင်းစရာ ကောင်းသည့် 'ခပ်တုံးတုံး' လူတစ်ယောက် သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် အလွန်အမင်း ဘဝင် မြင့်နေသူသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အက်ရှ် သည် တပ်တွင်း အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မဝင် ဆဲသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု အရာရှိငယ်ကလေး များနှင့် အတူ မှတ်ချက် ချလိုက်ကြသည်။

ထိုအတွင်းတွင် အက်ရှ်က တပ်တွင်း အရာရှိ ရိပ်သာသို့ စတစ်ဂင်း ဆိုသည့် သင်္ဘော မာလိန် တစ် ယောက်ကို တခုတ်တရ ထမင်း ဖိတ်ကျွေးသည်ကို တွေ့သည့် အခါ၌ကား အက်ရှ်ကို နဂိုကထက်ပင် အထင်သေးသွားကြသည်။ (စတစ်ဂင်းမှာ ကိစ္စ တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာစဉ် မြို့ထဲတွင် တွေ့သဖြင့် အက်ရှ်က ထမင်းစား ဖိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။)

ထို့နောက်မှ စ၍ တပ်တွင်းမှ အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းသည် အက်ရှ်ကို စာရင်းမှ ပယ်ထုတ်လိုက် ကြတော့သည်။ အက်ရှ်ကလည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်နေတတ်သည်။ အများအားဖြင့် စာ ဖတ်ခြင်း၊ မြို့အပြင်ဘက်ရှိ တောတောင်ရေမြေတို့ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်တတ်သည်။

မြို့ပြင်ဘက်တွင် ဝတ်ကျောင်းပျက်များ၊ ခံတပ် အို ခံတပ်ဟောင်းများ၊ သင်္ချိုင်းဂူဟောင်းများဖြင့် ပြည့် နက်လျက် ရှိသည်။ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံ အပြို အပျက်တို့မှာ ချုံနွယ်တို့ ပိတ်ပုံးလျက် ရှိလေပြီ။

ဂူဂျာရတီ ကျွန်းဆွယ်ကြီးမှာ မြေပြန့်ကြီး ဖြစ်ပြီး သံယာ လှပသည့် ရှုခင်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ မိုး ကောင်းသော ဒေသ ဖြစ်သည့် အတွက် မြေအပြင်သည် စိမ်းစို လန်းဆန်းလျက် ရှိ၏။ စပါးခင်းများ၊ ငှက်ပျော ခြံများ၊ သရက်ခြံများ၊ ရောက်ပင်နှင့် သံပရာပင်များ၊ အုန်းခြံများနှင့် ဝါခင်းများဖြင့် ပြည့်နက်လျက် ရှိ၏။

ရာဇပုတ်နယ်နှင့်မူ ကွာဘိခြင်း။ မြောက်ဘက် တောင်တန်း နိမ့်နိမ့်များသည် ရာဇပုတ် နယ်စပ်။ တစ်ဖက်တွင်မူ ကျီးကန်းပျံ့သည့် လမ်းအတိုင်း ဝါးလုံးထိုး သွား၍ မိုင်တစ်ရာလောက် ရောက်သည် ဆိုလျှင် ဘိသော ပြည်နယ်။ ဟုတ်သည်။ သူ ချစ်ရပါသော ဇူလီရီရာ ဘိသော ပြည်နယ်။

အက်ရှ်သည် ဇူလီ အကြောင်းကို မတွေးမိ အောင် ကြိုးစား၍ ဖျောက်ပစ်၏။ သို့ရာတွင် မီးပိုကြီး ထဲတွင် နေရသည့်နယ် ပူပြင်း အိုက်စပ်သည့် နွေရာသီ တွင် ထိုအတွေးကို မောင်းထုတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခက်လှ ဘိခြင်း။

မနက် လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပ်စရာ ရှိသည်ကို အပြီး လုပ်ကာ နေရိန် ပြင်းလာသည်နှင့် ဘာမျှ လုပ်၍ မရတော့သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ မွန်းတည့်ချိန်မှ ညနေ အထိ အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေရ သည်။ အိပ်လျှင် အိပ်၊ မအိပ်လျှင် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေရုံသာ ရှိသည်။ ဘာမျှ လုပ်မရ။

မြို့သူ မြို့သားများနှင့် အခြား ဥရောပတိုက်သား များ အဖို့သော်မူ အားလပ်ချိန်တွင် အလုပ် တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ်ဖို့ ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အဖို့သော်မူ အိုက်စပ် ငြီးငွေ့ ဖွယ် ကောင်းသည့် ထိုအချိန်များသည် ငရဲသို့ ကျသည့် နယ်။ ပိုနေလိုက်သည့် အချိန်တွေ။ အသချေယ ကပ်ကြီး တွေတမျှ ကြာလိမ့်မည်။ တွေးစရာ၊ အမှတ်ရစရာ၊ နောင်တ ရစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ကျောက်ခဲ တစ်လုံးဖြင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်သည့်နယ် ဇူလီ အကြောင်းကို တွေး မိတိုင်း ဂူဂျာရတီ စကားကို ကြိုးစား၍ သင်ရာ သူ ဆရာက အံ့သြပြီး တပ်သားများက ချီးမွမ်း ယူရလောက် အောင် ဂူဂျာရတီ စကားကို ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက် လာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ဇူလီ အကြောင်းကိုမူ မတွေးဘဲ မနေနိုင်သေး။

ယခုမူ ထိုသို့ တွေးစရာများလျား ကျင့်သား ရလာ ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ ဖြစ်၍ အက်ရှ် အဖို့ ရိုးနေလေပြီ။ မိမိနှင့် ဇူလီတို့သည် မောင်တစ်ရွာ မယ် တစ်မြို့ ဖြစ်နေကြသည့်တိုင် မိမိ အနီးတွင် ဇူလီကို အမှတ်ရ၍မျှ အလွမ်းပြေစရာ ပစ္စည်း ဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိတော့ပြီ ဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း အလွယ်တကူ လက်ခံကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်နေတတ်ပြီ။

ရဝါလ်ပင်ဒီတွင် သူ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဝေါလီ မရှိတော့သည့်တိုင် သူ့တွင် ဖြေသိမ့်စရာတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ သူ့တွင် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သည့် မိတ်ဆွေ ဒါဇင်ဝက်လောက် ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ သူ့ မြင်းတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်လော။ တစ်ပတ် တစ်ခါ မာရီး သို့ သွားပြီး ထိုမှ လှမ်း၍ ကသ္မိယ ရေခဲတောင်များကို လှမ်း၍ ကြည့်နိုင်သေးသည် မဟုတ်လော။

လီယွန်နယ်တို့၊ ရိတ်တို့နှင့် ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်ရသည်တိုင် ထိုသို့ ရန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဇူလီကို မေ့ပျောက် ထားနိုင်သေးသည် မဟုတ်လော။ သို့ဖြင့် သူ့အာရုံကို ပြောင်းစရာတွေ ရှိနေသေးသည် မဟုတ် လော။ သူ့ကိုယ်တိုင် သတိ မထားမိသည့်တိုင် ဇူလီနှင့် ဝေးခဲ့ရပြီ ဆိုသော အသိသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့ကာ စိတ်လက် မကြည့် ဆောက်တည်ရာ မရ အဖြစ်မျိုးသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားခဲ့ သည် မဟုတ်လော။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်နေ့လုံး နေ ၍မှ ဇူလီကို တစ်ချက်ကလေးမျှ သတိ မရမိ။

သို့ရာတွင် ယခု သူ ရောက်နေရာ အမှာဒဗတ် တွင်မူ ထိုသို့ မဟုတ်။ သူနှင့် ဇူလီတို့ ဌာနီသည် နီးလာ သည့် အတွက် ဇူလီကို သည်မျှလောက် တအောက်မေ့မေ့ ဖြစ်နေရသည်လောဟုပင် အက်ရှ် ထင်ချင်လာသည်။

သည်နေရာမှ ဆိုလျှင် ဇူလီ ရှိရာ ဘိသော ပြည် နယ်သည် သုံးရက် ခရီးလောက်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်။ အလွန်ဆုံး ရှိသည် ဆိုလျှင် လေးရက် ခရီးမျှသာ။ သွားလိုက်လျှင်ပင် စာပြဆရာက စာ ပျက်ကွက်သည့် အတွက် ပြစ်တင် မောင်းမဲရုံမျှသာ ရှိလိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် သူ့စိတ်ကို အတိတ်မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်အောင် မနည်း ဆွဲခေါ်ရ၏။ ဂူဂျာရတီ ဘာသာ သင်ခန်းစာ ပြီးလျှင် တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ် ရ၏။ နေ့လယ် ပူပြင်းချိန် ကုန်ဆုံးပြီး ညနေ မြင်းစီး ထွက်ချိန် ရောက်အောင် တစ်ခုခုကို ကောက်လုပ်နေရ ၏။

သို့ရာတွင် အောက်တိုဘာလထဲသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ပူပြင်းသည့် ရာသီ ကုန်ဆုံးတော့မည့် အရိပ် နိမိတ်များကို တွေ့လာရပြီ။ တောက်ပသည့် အလားအလာ ကို မြင်ရပြီ။

ဆောင်းရာသီ ဆိုလျှင် စစ်ဆင်ရေး ကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်များစမြဲ။ တစ်နေ့လုံး ငြီးငွေ့ လာခဲ့ရသမျှကို အလျော်ပေးသည့်နယ် စခန်းထွက်ခြင်း၊ စစ်လေ့ကျင့်

ခန်း ဆင်းခြင်း၊ စစ်ကစားမှု လုပ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် မအားရအောင် ရှိနေပြီး အားလပ်ချိန်များတွင် ဆိုလျှင် လည်း ပိုလိုရိုက်ခြင်း၊ မြင်းပြိုင်ခြင်း၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်နေတတ်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အက်ရှ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ များကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ ထွက် လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေး လိုက်သည့် အရာ နှစ်ခု ပေါ်လာ၏။

ထိုနှစ်ခုမှာ အခြား မဟုတ်။ ထိုဒေသမှ မြေပိုင် ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ၏ သား ဆာဂျီဗန် ဒီဆိုင်း ဆိုသည့် မိတ်ဆွေသစ် တစ်ဦး တိုးလာခြင်းနှင့် ဒါဂိုဘတ်စ် (ဉာဏ်ကျယ်) ဆိုသည့် မြင်းကြီး တစ်ကောင်ကို ရလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီဗန်ကို သူ့မိတ်ဆွေများက ဆာဂျီဟု ခေါ်ကြ၏။ ဆာဂျီသည် ရာဆီလ်ဒါမေဂျာဟု ခေါ်သော မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၏ တူမေး ဖြစ်၏။ သူ့အဘိုးလေး မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးက ရဲရင့်သည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ မုတ် ဆိတ်မွေးတွေက ဖြူလျက်။

အိန္ဒိယပြည်ကြီးကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ အစိုးရ အုပ်ချုပ်သည့် အချိန်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် လေးဆယ်။ သူ့အသက် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်က စ၍ ရိုးပါး မြင်း တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် အတွက် ရိုးပါး မြင်းတပ်ထဲ တွင် သူရဲကောင်း တစ်ဦး အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သူ့အဘိုးလေး မြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးက စည်းကမ်း ကြီးသည်။ မြင်းစီးကောင်းသည်။ သူတို့ဒေသရှိ သူကောင်း မျိုးနွယ်များနှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်။ ဆာဂျီသည် သူ့တူ တစ်ယောက်မှ မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆာဂျီကမူ စစ်တိုက်ခြင်းကို ဝါသနာ မပါ။ သူ့ အဖေထံမှ အမွေ ရခဲ့သည့် မြေထောက်ခဖြင့် ထိုင်စားကာ မြင်း မျိုးကောင်း မျိုးသန့်များကို မွေးသည်။ အမြတ်အစွန်း အတွက် မွေးခြင်း မဟုတ်။ ဝါသနာကြောင့် မွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ထံသို့ မြင်းလာဝယ်လျှင် သူ မသိသူ၊ သူ မခင်သူ ဆိုလျှင် သူ့မြင်းများကို မည်မျှ ပေးပေး ရောင်း လေ့ မရှိ။

သူ့အဘိုးလေးက ပြောင်းလာသည့် ဗြိတိသျှ တပ်ဗိုလ်ကလေး အက်ရှ်ကို သဘောကျသွားကာ သူ့ မြေ ဆာဂျီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အက်ရှ်လို လူမျိုး

သည် ရိုးပါး မြင်းတပ်၏ ဂုဏ်၊ ဂုဏာရတ် ပြည်နယ်၏ ဂုဏ်နှင့် ညီအောင် မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ် လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကာ ဆာဂျီထံတွင် အပ်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် ဆာဂျီနှင့် အက်ရှ်သည် ခင်မင် ရင်းနှီး သော မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အသက်ကလည်း ရွယ်တူ၊ မြင်း စီး ဝါသနာ ပါပုံချင်းလည်း အတူတူ။ သို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ရင်းနှီး လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီထံမှ မြင်းစောင်း တစ်ခုကို တန်ရာတန်ဖိုး ပေး၍ ဝယ်နိုင်ခဲ့ရာ အားလုံးက ပင် အက်ရှ်ကို ကြည့်၍ အားကျကြ၏။ ထိုမြင်းစောင်း နှင့် အတူ မျိုးသန့် အမွှေးအမှင်ကောင်း (ြစ်သည့် ဒါ ဂိုဘတ်စ် (ဉာဏ်ကျယ်) အမည်ရှိ အနက်ရောင် အာရပ် စစ်မြင်းကြီး တစ်ကောင်ပါ ပါလာခဲ့သည်။

သူ ငယ်ငယ် ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် ရှိစဉ် ဒွန်နီချန်း၏ မြင်းစောင်းတွင် မြင်းထိန်း သူငယ်ကလေး ဘဝကတည်းက အက်ရှ်သည် မြင်း အမျိုးမျိုးကို မြင်ခဲ့ ဖူးလေပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင် မြင်းများကို မွေးခဲ့ဖူးလေပြီ။

သို့ရာတွင် လှပ ချောမွေ့ရာတွင် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဆတ်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ အပြေးသန်ရာတွင် လည်းကောင်း ဉာဏ်ကျယ်ကို မိသည့် မြင်း ဟူ၍ အက်ရှ် တစ်ကောင်မျှ မတွေ့ဖူးသေး။ မဒန်းတွင် ဝေါ လီကို ပေးပစ်ခဲ့သည့် ကောင်းလှချည့် ဆိုသည့် မြင်းကြီး ဘာရာဇာ သည်ပင်လျှင် ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အသေးအဖွဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့လက်ထဲ ရောက်လာတုန်းက ဉာဏ်ကျယ်သည် သုံးနှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ အစတွင်မူ ဆာဂျီသည် သူ့ မြင်းကို မရောင်းချင်။ သို့မရောင်းချင်ခြင်းမှာ လှပ ချော မွေ့သောကြောင့် မရောင်းချင်ခြင်း မဟုတ်။

ဉာဏ်ကျယ် ဆိုသော အမည်ကို ပိုင်ရှင်က ပေး ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ဉာဏ်ကျယ်သည် အပြင် ပန်းအားဖြင့် လှပ ချောမွေ့သည့်တိုင် စရိုက်က နည်း နည်း ကြမ်းချင်သည်။ ကောင်းနေရာမှ ဗွေဖောက်ချင် ဖောက်လာတတ်သည်။ သူ့စိတ်ကို မည်သူမျှ အကဲခတ် ၍ မရ။ ပို၍ ဆိုးသည်က သူ့ကျောပေါ်သို့ လူတက်စီး သည်ကို မကြိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာဂျီကိုယ်တိုင် သူ့ ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ကုန်းနှီး ကျင့်ပေးခဲ့သည့် တိုင် စရိုက်က ကောင်းကောင်း မပျောက်ချင်။

ဗွေဆိုးတယ်လို့လည်း လုံးလုံး ပြောလို့ မရဘူး၊ လူတင်တာကို မကြိုက်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီကောင်ကြီးက ဒီပြင်ကောင်တွေ နှင့် မတူဘူး၊ သူ့ကျောပေါ်မှာ လူတက်ထိုင်တာကို ဘယ်လို မုန်းမုန်း မသိဘူး၊ သခင်ဆပ် စီးကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်လေ၊ ဒီတော့ စီးတဲ့ လူက ဘယ်မှာ စိတ်ချ လက်ချ စီးရဲပါတော့မလဲ။

‘တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကတ်ချင် ကတ် နေတာ၊ ဘယ်လောက် ရိုက်ရိုက် ပေခံချင် ခံနေတာ၊ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော့် မြင်းထိန်းတွေ တော့ သူ့ကို လက်လျှော့ထားလိုက်ပြီ၊ မြင်းထိန်းတွေ အဆိုကတော့ ဉာဏ်ကလည်း အလွန် များသတဲ့၊ သူ့ ကျောပေါ် တက်စီးတဲ့ လူကို အောက် ရောက်အောင် အမျိုးမျိုး ဉာဏ်ဆင်သတဲ့၊ သူ့ဉာဏ်တွေ ကုန်လောက် ပြီ၊ ဒီမြင်းအကြောကို သိပြီလို့ မထင်လိုက်နှင့်၊ ဉာဏ် တစ်မျိုး နည်းတစ်မျိုး ထွင်လာပြန်ရောတဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဖုန်တောထဲကို လှဲချင် လှဲပစ်တာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဆူးချပေါ် ပစ်လှဲချင် လှဲလိုက်သေးတယ်ဗျ။’

‘ခု သခင်ဆပ်က မြင်းကို လှလို့ သဘောကျတယ် ဆိုပါတော့၊ ဝယ်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ဝယ်လေ၊ ကျွန် တော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်းချင်ဘူး၊ နောင်ကျမှ မှားလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တတော့ မရနှင့်၊ အစက သတိ မပေးရကောင်းလားလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မဆို နှင့်’

အက်ရှ်က ရယ်၏။ အမျိုးကောင်းရုံ လှရုံဖြင့် ဤမျှ ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်ရသည်လောဟု ဆိုချင် ဆိုကြ စေတော့။ မြင်းနက်ကြီးကို တန်ဖိုးကြီး ပေး၍ အက်ရှ် ဝယ်ခဲ့သည်။ တစ်စက်ကလေးမျှ နောင်တ မရ။

ဆာဂျီသည် မြင်းကို ချစ်တတ်သူမျှ မက မြင်းစီး ကောင်းသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူ ချမ်းသာသား ဖြစ်သည့် အတွက် အက်ရှ်လို ဘဝ အခက်အခဲတွေကို ရင်မဆိုင်စဖူး။ အက်ရှ်လို ကလေး ဘဝ ကတည်းက မြင်းတွေနှင့် နေလာခဲ့ရသည့် မြင်း ထိန်း ဘဝသို့ မရောက်စဖူး။

အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်ကို မစီးသေးဘဲ ဆယ် ရက်လောက် သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်၏။ ထိုဆယ် ရက် အတွင်းတွင်မူ အားအားရှိတိုင်း မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်နေတတ်ကာ မြင်းကြီးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ အမွှေး တိုက်ပေးသည်။ မုန်လာဥစိမ်းနှင့် ကြံသကာတို့

ကို ကျွေးကြည့်သည်။ မြင်းကြီးကို နာရီပေါင်း များစွာ စကား ပြောကြည့်သည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် အစတွင် သူ့ကို သံသယ ဖြစ် ဟန် ရှိ၏။ ခဏ ကြာသည့် အခါတွင် အက်ရှ်ကို ရဲရဲ တင်းတင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလာခဲ့လေပြီ။ အက်ရှ် ၏ လေချွန်သံကို ကြားလျှင် နားကို စွင့်၍ ဟီပြီးနောက် သူ့ထံသို့ သုံးချောင်းထောက် ပြေးလာကာ နှုတ်ဆက် တတ်နေလေပြီ။

ဤသို့ ရင်းနှီးမှုကို ရအောင် လုပ်ပြီးသည့် နောက်တွင်ကား ကျန်အရာတို့သည် ဘာမျှ ခက်ခဲခြင်း မရှိတော့။ တစ်ခါတွင်မူ ဉာဏ်ကျယ် ဗွေဖောက်သည့် အတွက် အက်ရှ်သည် သူ့ကို သည်အတိုင်း ထားပစ် ခဲ့ကာ ငါးမိုင်လောက် ဝေးသည့် တပ်စခန်းသို့ ခြေကျင် ပြန်ခဲ့ရသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိဖူး၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မြင်းရှင် ဆာဂျီ ကိုယ်တိုင်က ပင် မြင်းကြီးကို ဉာဏ်ကျယ်ဟု အမည်ပေးမိသည်မှာ မှားကြောင်း၊ ‘သူတော်စိန်’ ဟု အမည်ပေးသင့်ကြောင်း ဖြင့် ထုတ်ဖော် ဝန်ခံခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် အမည်ကို မပြောင်း။ ဉာဏ်ကျယ် ဟူသော အမည်နှင့် လိုက်အောင် ဗီတွေ ကျန်သင့်သလောက် ကျန်နေသေးသည်။ ဉာဏ်ကျယ် သည် သူ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို သခင် တစ်ယောက် လို လက်ခံ၏။ ‘တစ်လက်ကိုင်’ မြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် သခင်ဖြစ်သည့် အက်ရှ် တစ်ယောက်ကိုသာ တွယ်တာ၍ အက်ရှ် တစ်ယောက်၏ စကားကိုသာ နား ထောင်၏။ ဒဏ်ရာ အနာတရ မဖြစ်ဘဲ စီးနိုင်သူ ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူ့ကို ထိန်းသည့် မြင်းထိန်း ကူ လူရန်းပင်လျှင် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သေးသည်။

အက်ရှ် မြင်းစီး မကျင့်နိုင်သည့် အခါများတွင် ဉာဏ်ကျယ်သည် ကူလူရန်းကို ခပ်အင်အင်ဖြင့် ကျော ပေါ်သို့ တက်စီးခွင့် ပြုသည့်တိုင် မြင်းစီးကျင့်နေရင်း ဒုက္ခ ပေးတတ်သဖြင့် ကူလူရန်းက ဉာဏ်ကျယ်သည် မြင်းမဟုတ်၊ အယောင်ဆောင်လာသည့် မကောင်းဆိုး ဝါး ဖြစ်သည်ဟု ပြောတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် တက်စီးသည့် အခါတွင်မူကား ဉာဏ်ကျယ်သည် တမန် တော် နတ်သား တစ်ပါးလို သဘော ကောင်းနေတတ် ပြန်၏။

အာရပ် မြင်းမျိုးများ စံချိန်ဖြင့် ကြည့်လျှင်ပင် ဉာဏ်ကျယ်သည် အလွန် ထွားကျိုင်းသည့် မြင်းကြီး

တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းကြီးများကလည်း ကျပါ ဘိခြင်း။ တကယ် စီးပြီ ဆိုလျှင် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါများထဲတွင် သူ့ကို မိအောင် ပြေးနိုင်မည့် သတ္တဝါ ရှိမည် မထင်။ ဆာဂျီ၏ အချစ်တော် တောလိုက် ကျားသစ်ကလေးပင်လျှင် သူ့ကို မိအောင် မပြေးနိုင်။ ကျားသစ်သည် အပြေး မြန်သည်ဟု နာမည်ကြီးပြီး ဒရယ် တစ်ကောင်ကို ချက်ချင်း မိနိုင်သည်တိုင် သူ့ ကိုမူ မိအောင် မပြေးနိုင်တော့။

ဉာဏ်ကျယ်၏ အခြား ထူးခြားချက်မှာ ကတ္တီပါ ကဲ့သို့ နူးညံ့သော ပါးစပ် ရှိခြင်း၊ မင်းသား တစ်ပါး ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ဣန္ဒြေ ရှိခြင်း၊ ဘုရင် တစ်ပါးကဲ့ သို့ ခန့်ညား လေးစားလောက်သည့် စိတ်မျိုး ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မြင်းထိန်းများ အပါအဝင် တော်တော်တန်တန် လူစိမ်းတို့ သွား၍ မလေးမစား မလုပ်ရဲကြ။

သို့တိုင်အောင် ဆာဂျီ ပြောသကဲ့သို့ပင် ဉာဏ် ကျယ်တွင် စိတ်ဆိုး စိတ်ရိုင်း မရှိ။ သူနှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်း ဝင်သွားသည်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်သည် ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်လို နူးညံ့ ယဉ်ပါးကာ စစ်ခွေး တစ်ကောင် လို အသိဉာဏ် ရှိသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ ဝယ်ပြီး နှစ်လလောက် အတွင်းတွင် သူ့ မြင်းကို လာဝယ်သူတွေ ဒါဇင်ဝက် ထက် မနည်း။ ပေးသည့် တန်ဖိုးကလည်း ဝယ်ခဲ့သည့် ဈေးထက် အများကြီး ပိုပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ မြင်းကို အက်ရ် မရောင်း။

အက်ရ်က သူ့မြင်းကြီးကို အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံး ရှိသည့် ရွှေတွေ ပုံပေးလျှင်ပင် မရောင်းနိုင်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မြင်း၏ အစွမ်းကို ပြသသည့် အနေဖြင့် အက်ရ်သည် သူ့မြင်းကြီးကို တန်းခုန် သင်ပေး၏။ တာဝေး ပြိုင်ပွဲသို့ သွင်း၏။ သူ့မြင်းက အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် မြင်းများကို ဆယ့်ငါးလျားလောက် ဖြတ်၍ နိုင်ခဲ့သည်။

ဉာဏ်ကျယ်သည် ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖူးသည့် မြင်း မဟုတ်။ မြင်းကတ် မြင်းညစ် ဖြစ်သည် ဆိုကာ တစ် ဖက်မြင်းများကို လောင်းလိုက်ကြသည့် ဘွတ်ကီဒိုင် တွေ ရှုံးလိုက်သည်မှာ ဆိုစရာ မရှိတော့။

အက်ရ်သည် စစ်ရေးပြရာတွင်လည်း ရောက်စ က သူ ဝယ်ခဲ့သည့် မြင်းကြီးကို မစီးတော့ဘဲ ဉာဏ် ကျယ်ကို တစ်လလောက် သုံးကြည့်၏။ ဉာဏ်ကျယ် သည် ယခင်က တစ်ခါမှ စစ်ရေးပြရာတွင် မပါခဲ့ဖူး

သည့်တိုင် (တစ်ချိတွင် စည်းကျော်တက်သည်မှ အပ) တစ်လျှောက်လုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့သည်။ မွေး ကတည်းက စစ်ရေးပြကွင်းထဲတွင် တစ်လျှောက်လုံး လေ့ကျင့်သား ရလာသည့် စစ်မြင်း တစ်ကောင်နယ်။

‘သူ မလုပ်နိုင်တာ ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိဘူးဗျ၊ ဒီ မြင်းက မြင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူရယ်၊ လူမှ သာမန်လူတွေ ထက်တောင် အသိဉာဏ် ပိုသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြော တဲ့ စကား အားလုံးကို နားလည်တယ်၊ သူ့ခေါင်းကို သူ အသုံးချတယ်၊ ပိုလို ရိုက်ရင်လည်း မြင်းကောင်း ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုလို ရိုက်ရာမှာ ကျွန်တော် မသုံးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုလိုရိုက်မြင်း ရှိပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို စီးဖို့ သက်သက်ပဲ သုံးမှာပါ။’

‘ဟို တပ်နားက ရေတွင်းလေး ရှိတဲ့ တူးမြောင်း ကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ သောက်ကျိုးနည်း ခုန်လိုက် တာဗျာ၊ စွေခနဲ နေတာပဲ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့် မြင်းကို နတ်မြင်းပျံတို့၊ သိန္ဓောတို့၊ တိမ်တိုက်ကွန်မြူး တို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကိုတောင် ပေးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ နောက်နှစ် မြင်းပွဲရာသီကျရင် မင်း မြင်းကို ဘုံဘော မြင်းပွဲကို သွင်းဖို့ ကောင်းတယ်လို့တောင် ပြောနေတယ်’

အက်ရ်က ဆာဂျီကို ပြော၏။

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက အဲဒီ မြင်းပွဲရာသီ ဆိုရင် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးလား’

‘သိပ် မထင်လှဘူး၊ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ၊ ခုကျွန် တော် ဒီကို လာရတာဟာ ပြစ်ဒဏ် အနေနှင့် လာရတာ ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော့်မှာ နောင်ကြီးနှင့် လာ ရတာဗျ၊ ခု မတ်လ ဆိုရင် ဒီရောက်တာ တစ်နှစ် ပြည့် တော့မယ်၊ ရဝါလ်ပင်ဒီမှာ ရှိတဲ့ တန်ခိုးရှင်တွေက သနားလို့ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်ချင် ခေါ်မှာ၊ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော့် မိခင်တပ်ရင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ရ တော့မှာပေါ့’

‘ဘယ်က တန်ခိုးရှင်တွေလဲဗျ’

‘ဘုရားသခင်တွေလေ၊ သူတို့က သွား ဆိုရင် သွားရတယ်၊ သူတို့က လာ ဆိုရင် လာရတယ်၊ သွား ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ရလို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ရပြီ၊ လာ ဆိုတဲ့ အမိန့် ရောက်တော့မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’

အက်ရ်က ခပ်လှောင်လှောင် ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ပြန်တော့ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ ယူသွားမှာလား’

‘ယူသွားမှာပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကျယ်နှင့် ခွဲမယ်လို့များ ထင်နေသလား၊ ဒီပြင်နည်းနှင့် ယူလို့ မရရင် သူ့ကို စီးပြီး ပြန်သွားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်နှစ် နေရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဘုံဘော မြင်းပွဲကို သွင်းရမယ်၊ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းကတော့ သူ့ကိုပဲ ပုံအော လောင်းကြမှာပဲ’

‘တကယ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဘုံဘောကို လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒီမြင်းဘက်က ငွေတစ်သိန်း လောင်းမယ်၊ သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်ပေါ့’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း လောင်းမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား အဘိုးလေးရယ်၊ တပ်ရင်းက အရာရှိတွေရယ် ရှိသမျှ ပုံအောကြမှာပဲ၊ ငွေဖလား ရရင်လည်း သူ့ကို အဲဒီ ငွေဖလားနှင့် ရေတိုက်ရမယ်’

အားလုံးကပင် အက်ရုံ၏ မြင်းကြီးကို အထင်ကြီးနေကြသည်။ အထင်မကြီးသူ ဆို၍ မာဒူး တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ မာဒူးက သူ့မြင်းကို ဗွေဆိုးသည်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ကတည်းက သဘောမကျခဲ့။

တစ်နေ့ ညနေမိုးချုပ် အက်ရုံ မြင်းစီးကျင့်ရာမှ ပြန်လာပြီး ဇောင်းထဲသို့ မသွင်းမီ သကြား ကျွေးနေစဉ် မာဒူးက

‘ညဉ့်မကောင်းတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို သိပ် အရောမဝင်နှင့်နော် သခင်ဆပ်’

‘လူတွေ သုံးဖို့ အတွက် မြင်းတွေကို အလွှာက ဖန်ဆင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ စစ်မြင်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကိုရန်ကျမ်းမှာ ရေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အရုဏ်တက် ဒုန်းစိုင်းရာတွင် စစ်မြင်းတို့၏ ခွာမှ မီးတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ အသက်ရှု မှုတ်သံတို့သည် ပြင်းစွာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖုန်မှုန့်တို့သည် ထောင်းထောင်းထကုန်၏၊ ထိုခွာသံ၊ ထိုအသက်ပြင်းမှုတ်သံ၊ ထိုဖုန်မှုန့်တို့သည် ရန်သူတို့ကို အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်စေ၏၊ လူသည် ဘုရားသခင် အပေါ်တွင် ကျေးဇူးကန်း၏၊ ထိုကျေးဇူးကန်းသည့် ဒဏ်ကို လူခံရပေအံ့လို့ ကိုရန်ကျမ်းမှာ ပါတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပြောရရင်တော့ သခင်လေးကို ဒီလို တိရစ္ဆာန်နှင့် အချိန်ကုန်ခံပြီး စကား ပြောမနေစေချင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ သူနှင့် စကား ပြောမယ့် အစား သခင်ဆပ်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်တဲ့ လူတွေနှင့် စကား ပြောရင်း အချိန်ကုန်မှာပေါ့၊ ဥပမာ ဟယ်မိလ်တန် ဆပ်တို့လို လူမျိုးကို ဂရုစိုက်မှာပေါ့၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီ

ကောင်ကြီးကို ဝယ်ပြီးကတည်းက သခင်လေးဟာ ဟယ်မိလ်တန် ဆပ်ဆီကို စာတစ်စောင်ပဲ ရေးသေးတယ်’
အက်ရုံသည် မလုံမလဲဖြင့် မာဒူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟုတ်... ဟုတ်တယ်နော်၊ စာတစ်စောင်ပဲ ရေးဖူးသေးတယ်၊ ရေးပါ့မယ် အဘိုးကြီးရာ၊ ရေးပါ့မယ်’

‘မရေးခင် သူ့စာကို သခင်ဆပ် အရင် ဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ စာက မနက်က စာပို့ရထားနှင့် ရောက်လာတာ၊ ခုတော့ သခင်ဆပ်ဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆီက ရောက်လာတဲ့ စာတွေကို ကမန်းကတန်း ဖတ်ပြီး ဒီသတ္တဝါဆီကိုပဲ ပြေးတော့တာပဲ၊ ခုစာထူကြီးက ဟယ်မိလ်တန် ဆပ်ဆီက ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ကလည်း ဟယ်မိလ်တန် ဆပ် အကြောင်းကို ကြားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မဒန်းမှာ ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အကြောင်းလည်း သိချင်တယ်’

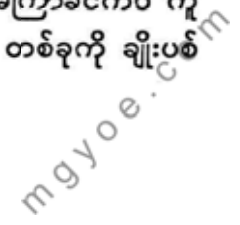
မာဒူးက စာလေးငါးစောင် တင်ထားသည့် ကြေးလင်ဗန်းကို ထိုးပေး၏။ အက်ရုံသည် အထူးဆုံး စာကို ကောက်ယူကာ ဘန်ဂလိုထဲရှိ မီးရောင်အောက်သို့ လာခဲ့သည်။

ထိုစာမှာ ဝေါ်လီထံမှ ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်မှာလည်း ခုတလော သိပ် ပျင်းစရာ ကောင်းတာပဲ အစ်ကိုရေ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေလျင်တပ်ကတော့ နားချိန်ကို မရဘူး၊ ခုတလောမှာ ကိုဟက် တောင်ကြားလမ်းကို ဖွင့်ပေးတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကူရှာလ်ဂါးလမ်းနှင့် ကြေးနန်းတိုင်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း အရင်တုန်းက ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေကို အစိုးရ ထောက်ပံ့ကြေး သဘောမျိုးနှင့် ထောက်ပံ့ငွေတွေ ပေးခဲ့တယ်။’

‘ခု အစိုးရက ဒီထောက်ပံ့ကြေး ပေးတာကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တဲ့ အတွက် ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီအကြောင်း အစ်ကိုဆီကို ကျွန်တော် ရေးဖူးပြီလား မသိဘူး။’

‘အဲဒီကိစ္စကို မကျေနပ်တဲ့ အတွက် ခု ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် လူမျိုးစုတွေက အစိုးရနယ်က ရွာတွေကို လုယက် မီးရှို့နေကြတယ်၊ လစ်ရင်လည်း ပုလိပ်ဌာနတွေနှင့် ကင်းတွေကို ဝင်စီးနေကြတယ်၊ မကြာခင်ကပဲ ကူရှာလ်ဂါး လမ်းမကြီးပေါ်က တံတား တစ်ခုကို ချိုးပစ်လိုက်ကြသေးတယ်။’

ဒီတွင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေကလည်း တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားကြတယ်။ သူတို့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုပြီး ခုတော့ တော်တော်လေးကို ကွပ်ကွပ် ညှပ်ညှပ် နှိမ်နင်းနေတယ်။

‘ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် နယ်တွေထဲကို စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်း လွှတ်လိုက်တယ်။ စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်း ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ၂၀၁ တပ်ခွဲပဲ။ စစ်ကြောင်းမူက ကင်းဝဲရယ်လေ၊ ဒုတိယ စစ်ကြောင်းမူတွေကတော့ စတူးဝပ်ရယ်၊ ဟမ်မွန်ရယ်၊ ဝိုက်ဂရမ်ရယ်၊ ဖရက်ရယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ရွာတစ်ရွာကို မီးရှို့ ပစ်ခဲ့တယ်။’

‘ဒီလောက် ပူရတဲ့ ရာသီဥတုကြီးထဲမှာ လက်နက် အပြည့် တပ်ပြီး မိုင်သုံးဆယ်လောက်ကို နာရီ နှစ်ဆယ် လောက် ချီတက်ရတာကို အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပေတော့၊ စစ်ကြောင်း အားလုံးမှာ လူဆယ်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲ စစ်ကြောင်းကတော့ လူ နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက်ပဲ သွားတိုက်နိုင်တာ ဆိုတော့ အချိန် ကုန် လူပန်း ဖြစ်ရုံပဲပေါ့။ အစ်ကိုရာ၊ ဂျိုဝါကီ အာဖဂန် တွေကတော့ အရင်ကလို ဆက်လက် သောင်းကျန်းမြဲ သောင်းကျန်း နေကြတုန်းပဲ။’

‘ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေ ကလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်တွေလည်း ပါရတော့မှာ ထင်ပါ ရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရတာ ပျင်း တယ် အစ်ကိုရာ၊ တိုက်ပွဲလေး ဘာလေး မြင်ချင်လှပြီ။’

‘ဇာရင်ကလည်း အစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့အဖေ ပြောတဲ့ စကား အတိုင်း ဖြစ်နေ ပြီ ထင်တယ်တဲ့။ ဒီလို ပြောရင် အစ်ကို နားလည်ပါတယ် လို့ ပြောတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှန်း မသိဘူး။ အစ်ကို သတင်းလေး ဘာလေးလည်း ကြားပါရစေဦး။ ဒါပေမဲ့ ဘာသတင်းမှ မကြားရတာဟာ သတင်းကောင်း ပဲ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အစ်ကိုလည်း ကျန်းမာ ချမ်း သာစွာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အစ်ကိုကတော့ ပျော်နေမှာပေါ့။ မာဒူးနှင့် ဂူးလ်ဘတ်တို့ကိုလည်း နှုတ် ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ’

မာဒူးက

‘သခင်ဆပ် စာရေးရင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ထည့်ရေးပေးပါ။ အစေခံတို့

ဘာတို့ လိုရင်လည်း ပြောပါလို့၊ ခန့်တမာ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်တဲ့လူ ရှိပါတယ်လို့’

အမွာဒဗတ် တပ်နယ်တွင် နေရာထိုင်ခင်း လုံ လောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြားသော အစေခံများမှာ ကျေနပ်ကြသည်။

အက်ရှ် ရသည့် ဘန်ဂလိုက တစ်လုံးထီးတည်း။ ဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်သည်။ အစေခံ တန်းလျားက လည်း ကျယ်သည်။ သည်လို နေရာမျိုးကို အရာရှိငယ် ကလေးတွေ ရဖို့ မလွယ်။

ကူလူရန်းမှာ သူ့မြင်းစောင်းကို သဘောကျနေ ပြီ။ ဟိုတီ မဒန်းတွင် သားမယားများကို ထားပစ်ခဲ့သည့် ဂူးလ်ဘတ်ကလည်း သူ့တန်းလျား နောက်ဘက်မှ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မယားငယ် ထားကာ ဇိမ်တွေ့နေပြီ။ မယားငယ်က စကားနည်းနည်း၊ ခပ်အေးအေး။ ထမင်း ချက်၊ အဝတ်လျှော် စသည့် ကိစ္စများကို လုပ်ပေးကာ ဂူးလ်ဘတ်ကို ပြုစုရှာသည်။

သို့ရာတွင် မာဒူးသည် အိုလှပြီ။ ထိုကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ အမွာဒဗတ်မြို့ကို တည်ခဲ့သည့် ဘုရင် စူလတန် အာမက်ရှား၏ အရိုးအိုး ရှိရာ ဗလီကြီး မှ လွဲလျှင် ဂူဂျာရတ်နယ်တွင် သူ နှစ်သက် မက်မောစရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိ။

ဂူဂျာရတ်နယ် ရာသီဥတုက ပူအိုက် စွတ်စိုသည်။ သစ်ပင်တွေကလည်း စိမ်းလွန်းသည်။ မုတ်သုံတွင် လေ တိုက်ရာသို့ လွင့်ပါလာသည့် တိမ်တိုက်များကလည်း ပင်လယ်နဲ့ ပေါက်နေသည်။

မိုးကလည်း များလွန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆိုလျှင် ရေတွေ များလွန်းသဖြင့် သူတို့ နေထိုင်ရာ ဘန် ဂလိုနှင့် တပ်နယ်မြေထဲက သစ်ပင်များသည် ကျွန်း ကလေး တစ်ကျွန်းနှင့်ပင် တူနေသည်။

အစားအသောက်ကိုလည်း သူ မကြိုက်။ မာဒူး သည် ဂူဂျာရတ် စကားကိုလည်း နားမလည်သဖြင့် ဂူ ဂျာရတ် နယ်သားများ အပေါ်တွင်လည်း ဘာသံယော ဇဉ်မျှ မတွယ်။

ဂူးလ်ဘတ်ကမူ မာဒူးကို ခွင့်လွှတ်သည်။

‘အဘိုးကြီးက အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ အပြောင်း အလဲကို သိပ် မကြိုက်တော့ဘူးလေ။ မြောက်ပိုင်းက ရှုခင်းတွေ မြောက်ပိုင်းက အသံဗလံတွေကို သတိရနေဟန် တူပါရဲ့။ အေးလေ၊ သူ တစ်သက်လုံး ကြီးပြင်း ခဲ့ရတဲ့ သူ့ဇာတိကိုး၊ အောက်မေ့မှာပေါ့’

ဒါကတော့ဗျာ၊ ခဏ်ဗျာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကိုယ့်ဇာတိကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ'

'ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဘုရားသခင်က သနားရင် ကျွန်တော်တို့ သခင်ဆပ်တို့က နောင်နှစ်တွေ အများကြီး နေရဦးမှာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ဒီလိုနေရာမှာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လာနေရရင်လည်း ဘာ အရေးလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မာဒူး အဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတူနိုင်ပေဘူးပေါ့၊ သူ့ခမျာ အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား'

အက်ရှ်က နောင်တရစွာဖြင့်

'အမှန်ကတော့ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ချင်တယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်လုပ် ထားခဲ့ရက်မလဲဗျာ၊ သူ့ကို ခွင့်နှင့် ပြန်လွှတ်မလို့လည်း စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မပြန်ရသေးဘူး ဆိုရင် နောက်ဆောင်းဦးပေါက်လောက်တော့ သူ့ကို အပြန်ခိုင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ၊ အဲဒီ အချိန်လောက် ပြန်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်ပိုင်းက အပူ ရှိန်တို့ မိုးတို့ကိုလည်း သူ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ အဲဒီ အချိန် အထိတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန် မပြောင်းရသေးဘူး ဆိုရင်လည်း နောက်ထပ် နည်းနည်း စောင့်လိုက်ရင် ပြန်ပြောင်းရတော့မှာပါ၊ သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မြောက်ပိုင်းက ပြန်စောင့်နေဖို့ ချောမော့ပြီး ပြန်လွှတ်ရတော့မှာပဲ'

အက်ရှ်သည် စိတ်အထင်ဖြင့် ရမ်းသန်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အက်ရှ်သည် တပ်စခန်း မထွက်လျှင် သို့မဟုတ် လေ့ကျင့်ခန်း မဆင်းရလျှင် ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး မနက် အစောကြီး ထကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဒုန်းစိုင်းစီးကျင့်၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် ဝူးလ်ဘတ်နှင့် အတူ အနီး ပတ်ဝန်းကျင် တောစပ်ကွင်းပြင်များသို့ လျှောက်စီးပြီး ညနေ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်။

ထိုနယ် တစ်ဝိုက်ကလည်း ကြည့်စရာတွေက ပေါ့ပါးဘိခြင်း။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သည် ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသည့် ပြည်နယ် ဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူ ဘုရား တစ်ဆူ

ဖြစ်သော ကရိသျှန ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ဒေသဖြစ်၏။ ဂူဂျာရတ်နယ်မှ တောတောင် ဟူသမျှ ချောင်းမြောင်း ဟူသမျှသည် ကရိသျှန၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဆက်စပ် နေတတ်ကြသည်။

အချို့ နေရာများတွင် ဂူပျက်ကြီးတွေ ဝတ်ကျောင်းပျက်ကြီးတွေ။ ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလက ဆောက်ခဲ့ကြမှန်း မသိ။ ဆောက်သူ၏ အမည်ကိုလည်း မသိကြ။ ဂူကျောင်းပျက်ကြီးများထဲမှ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူတို့၏ ကျောက်ဂူကြီးများနှင့် အညတရများ၏ အုတ်ပုံကလေးများ ကြည့်၍ သံဝေဂ ရစရာ။

ထိုဂူများ၊ သင်္ချိုင်းများတွင် မကြာခဏ တွေ့ရသည့် အမှတ်အသား တစ်ခုက လှပသော လက်ဝတ်တန်ဆာတို့ ဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမ၏ လက်တစ်ဖက်ပုံ။ ထိုပုံမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။

'မိန်းမ လက်မောင်း တစ်ဖက်က ဘာဖြစ်လို့ ထုထားတာလဲဗျ'

ဆာဂျီက

'ဪ ဒါလား၊ အမျိုးသမီးတွေ ဆတ္တီး လုပ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ၊ ဆတ္တီး ဆိုတာကော သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဟိန္ဒူ အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ့်ယောက်ျား သေရင် သူတို့ပါ မီးပုံထဲကို လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းသေရတဲ့ ထုံးစံကို ခေါ်တာ၊ ရှေးနှစ် ထောင်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ ထုံးစံလေ။

'ခုတော့ သခင်ဆပ်တို့ အစိုးရက ဒီထုံးစံကို တားမြစ် ပိတ်ပင်ထားတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒီလို ပိတ်ပင်တာဟာ မှန်ပါတယ်၊ တော်တော်များများကတော့ ကျွန်တော်နှင့် သဘောတူချင်မှ တူမယ်၊ ကျွန်တော့်အဘိုး အပါအဝင် ရှေးအမြော်အမြင် ရှိတဲ့ လူကြီးတွေက ပြောတာကတော့ ဒီထုံးစံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာတုန်းက ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေတွေကို ပေထက် အကွရာ တင်တဲ့ အခါမှာ စာကူးတဲ့ ကုံကူ စာရေးရဲ့ ချွတ်ချော်မှုကြောင့် စာကူးမှားရာက ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

'မူလ ဥပဒေ ထုံးတမ်းမှာ ဘယ်လိုပါသလဲ ဆိုတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက် သေလျှင် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သူ မယားသည် အိမ် အတွင်းသို့ သွားရမည် လို့ ပါသတဲ့၊ သဘောကတော့ တစ်သက်လုံး အထီးကျန် နေရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကုံကူစာရေးက ဒီစာကို ကူး

တဲ့ နေရာမှာ အိမ်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို အမှတ်မဲ့ မေ့ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီး အတွင်းသို့ သွားရမည် လို့ မှားကူးပုံကျတယ်တဲ့။ ဒီတင် အတွင်း ဆိုတာ မီးပုံအတွင်းကို ပြောတာပဲ ဆိုပြီး ဒီခလေးကို ကျင့်သုံး လာခဲ့ကြတာလို့ ယူဆကြတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သခင်ဆပ်တို့ အစိုးရက ဒီထုံးစံ ကို ဥပဒေနှင့် တားမြစ် ပိတ်ပင်တာဟာလည်း မှန်တယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်ယုံဗျာ၊ အရှင်လတ် လတ် မီးပုံကြီးထဲကို ခုန်ဆင်း သေရတယ် ဆိုတာ အင် မတန် ရက်စက်တဲ့ သေနည်းမျိုး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ထောင်ပေါင်း သောင်းပေါင်း များစွာသော ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးတွေကတော့ မီးပုံကြီးထဲကို ခုန်ဆင်းရမှာကို နောက်မတွန့်ကြဘဲ ဂုဏ်ခြပ်ကြီး တစ်ခုလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်’

‘တချို့ကတော့လည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အများအားဖြင့် ကိုယ့်အလိုဆန္ဒ မပါဘဲနှင့် ထုံး တမ်းစဉ်လာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် စတေးခဲ့ကြတာ လို့ ထင်တာပဲ’

အက်ရိုက စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ပြော၏။ ဆာဂျီ က ပခုံးကို တွန့်ပြသည်။

‘အင်း ဒါလည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အသက် ရှင်နေတော့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ သခင်ဆပ်။ သူတို့ဘဝမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုရဘဲ အထီးတည်းနေရတာ ဘယ်သူ နေချင်တော့မှာလဲ။ နေရတာထက် သေရတာက ပိုကောင်း ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆတ္တီး လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးများကိုတော့ သူတော်စင်တွေ အဖြစ် ဂုဏ်ပြု တာပဲ ခင်ဗျ။ သူ့နာမည်ဟာ ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရပြီး သူ့ အရိုးပြာဟာလည်း ပူဇော်ခြင်း ခံရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

ဆာဂျီက သစ်ပင် ချုံနွယ်တို့ ကြားတွင် ရှိသည့် အုတ်ပုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ရဲရဲနီနေသည့် အရာ တစ်ခုကို ကျာပွတ်ဖြင့် ထိုးပြလိုက်၏။

‘မိမိ လင်ယောက်ျား၏ သစ္စာကို သေတပန် သက်ဆုံး ရိုးမြေကျတိုင် စောင့်သိ ရိုသေသော’ အမျိုး သမီး တစ်ဦး အသေဆိုးနှင့် သေခဲ့ရပုံကို သက်သေပြ နေသည့် လက်မောင်း တစ်ဖက်ပုံ ကျောက်သား ရုပ်ကြွ ပေါ်တွင် နီရဲ လတ်ဆတ်သည့် ပန်းခွေ တစ်ခွေကို မြင် ရ၏။ မည်သူ တင်သွားမှန်း မသိ။ အုတ်ပုံမှာ မြက်တွေ၊ ပေါင်းပင်တွေ၊ နွယ်ပင်တွေ တစ်ဝက် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိ

လေပြီ။ ထိုမိန်းမကို ကြည့်လို လေးစားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက် လာ၍ ချသွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ညနေခင်းမှာ ပူနွေး၍ လေတိတ်နေသည့်တိုင် အက်ရိုသည် ထိုအရာကို ကြည့်၍ ကျောထဲတွင် စိမ့် သွားသည်။

‘အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗရစ်တစ်ရပ်ဂျီဟာ အိန္ဒိယ မှာ တခြား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့သည့်တိုင် အနည်းဆုံး ဒီခလေးဆိုးကြီးကိုတော့ ပယ်ဖျက်နိုင်ခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါ အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အမှတ် ပေးသင့်ပါတယ်’

ဆာဂျီက ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ အဓိပ္ပာယ်က ထောက်ခံခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကန့် ကွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်သာ။

ဆာဂျီသည် မည်သို့မျှ မဖြေ-တော့ဘဲ အခြား အကြောင်းများကို လှီးလွှဲ ပြောဆိုကာ သူတို့ နှစ်ယောက် သည် မြင်းကို ကွင်းပြင်သို့ စီးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ခန့် မြင်းစီးထွက်လေ့ ရှိကြ၏။ သီတင်းကုန် ရက်များနှင့် အားလပ်ရက်များတွင် တစ်ညအိပ် နှစ်ည အိပ် စသဖြင့် မြင်းစီးထွက်ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပတ္တရီးသို့ သွားကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရန်းအော့ကွတ် မြစ်နား အထိ သွားကြ၏။ လေက ဆားနံ့၊ ပင်လယ်ရေညှိနံ့၊ ငါးခေါင်းပုပ်နံ့တို့ဖြင့် မွန်လျက်။ တံငါသည်များက ငါးခေါင်းများကို ချိုးပြီး စင်ရော်များ စားရန် လွှင့်ပစ် ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဖော်ဘား ဆာရာဂျီရောင်း ပိုင်သည့် ဘာရီဒါ မြို့နား အရောက် စီးကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကမ်လေ ပင်လယ်ကွေ့ အနား ရောက်သွားကြ၏။ အာရေဗျ ပင်လယ်မှ လိမ့် လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ပေါ်တူဂီ ခံတပ်ဟောင်း ကြီး နှစ်ခု ဖြစ်သော အဒုနှင့် ဒါမန် ကျွန်းကလေး နှစ် ကျွန်းကို တဝန်းဝန်း မြည်အောင် ရိုက်လျက်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကမ်းခြေတွင် ကျောက် ချနေသည့် ကုန်တင် သင်္ဘော မိုရာလာကို မြင်ရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ကာ သင်္ဘောပိုင်ရှင် မာလိန်မှုး စတစ်ဂင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးကျင့်သည့် အခါများတွင်မူ အက်ရိုသည် တောင်ဘက်သို့ ဘယ်

တော့မှ မထွက်။ ဂူဂျာရတ်နှင့် ရာဇပုတ် နယ်ခြားရှိ တောင်တန်း ပြာပြာကြီးများ ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်လေ့ ရှိသည်။

ဆာဂျီသည် ပေါင်း၍ သင်း၍ ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထို တောင်တန်းကြီးများ ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြီ ဆို လျှင် အက်ရှ် အဖို့ မည်သည့် အပေါင်းအသင်းမျှ မလို တော့။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အက်ရှ်သည် မြို့ရိုးပျက်ကုန်း ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ကာ အောက်တွင် ရစ်ခွေ စီး ဆင်းနေလျက် ရှိသော မြစ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အို မင်းလှပြီ ဖြစ်သော တောင်တန်းကြီးများကို လည်းကောင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင် ရှိနေသည့် ဇူလီသည်လည်း လေသာပြတင်းတွင် ရပ်ကာ ထိုတောင် တန်းကြီးများကို ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ရသည်မှာ ခက်ခဲမည် မထင်ရ။ တောင်တန်းက ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေး တွေ။ ညနေ ဆည်းဆာတွင် ဆိုလျှင် ရွှေအိုရောင် တောက်လျက်။ နေ့လယ်ပိုင်း အပူရှိန် အောက်တွင် ဆို လျှင် ပြာမှိုင်းမှိုင်း အရောင်ပေါက်လျက်။

သို့ရာတွင် တောင်ကြောပေါ်တွင် လမ်း ဟူ၍ မရှိ။ လူဖြတ်သွားနိုင်သည့် ခြေကျင်လမ်း ပေါက်သည့် တောင်ကြား လမ်းများကလည်း အနည်းငယ်မျှသာ။ တောင်တွေကို ကျော်လိုက်လျှင် ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သည် အနီးကလေးမျှ ဖြစ်သည့်တိုင် တောင်ကြောပေါ်တွင် လမ်း မရှိ။

ထို့ပြင် တောင်ခြေတောများက အောက်ခြေ ရှုပ် သည်။ ကျားပေါသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ မည် သူမျှ ဖြတ်လေ့ မရှိကြ။

ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သို့ သွားလိုလျှင် အနောက် ဘက် ပါလန်ပူ ထိအောင် လမ်းသာရာကို ရွေး၍ သွား ကြရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဘုံဘေ ထိအောင် သွား၍ ထိုကမှ တစ်ဆင့် သွားလေ့ ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် အက်ရှ် အဖို့ကား ခရီးလမ်းပန်း မည်သို့ရှိစေ ရာဇပုတ် ပြည်နယ်ထဲသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်သည့် အတွက် ခရီးလမ်းပန်း ကောင်း မကောင်းက ဘာမျှ အရေးမကြီးတော့။ တတ် နိုင်၍ အမွှာဒဗတ်နှင့် ဘိသော ပြည်နယ်တို့ ကြားတွင်

ရွှေလမ်း ငွေလမ်းကြီး ပေါက်စေဦး သူ့အဖို့ အကြောင်း မထူး။

ရာဇပုတ် ပြည်နယ်သည် တားမြစ် နယ်မြေ။ သူ သည် မောရေကဲ့သို့ပင် ရွှေပြည်သာယာကို မြင်နေရ သော်လည်း ဝင်ခွင့် မရ။

အက်ရှ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် နာရီပေါင်း များစွာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတတ်သည်။ ကျောက်ရုပ် ကြီးလို ထိုင်နေသဖြင့် ငှက်ကလေးတွေ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေ ကြောက်တတ်သည့် ကင်းလိပ်ချောကလေးတွေပင် သူ့ လက် တစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ လိပ်ပြာကလေး တစ်ကောင် တလေပင် လာနားလိုက်သေးသည်။

မြို့ရိုးပျက်ထဲတွင် မြက် တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးနေသည့် ဉာဏ်ကျယ်က သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ကို ခေါင်းနှင့် လာဝှေ့တော့မှ အက်ရှ်သည် အိပ်မောကျ နေရာမှ နိုးလာသူကဲ့သို့ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထို အခါကျမှပင် အက်ရှ်သည် မြင်းကို တက်စီးကာ ကွင်း ပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ အမွှာဒဗတ်ရှိ တပ်နယ်မြေသို့ ပြန် လာတတ်တော့သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဝရန်တာမှ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသည့် မာဒူးကို တွေ့ရတတ်၏။ မာဒူး မှာ သခင်ကိုလည်း မျှော်ရ၊ မီးဖိုကိုလည်း လှမ်းကြည့်ရ၊ အစေခံ တန်းလျားတွင် ရှိသည့် သူ့လက်ထောက် ကာ ဒေရ အလုပ် လုပ်ခြင်း ရှိ မရှိကိုလည်း ကြည့်ရဖြင့် အလုပ် များနေတတ်သည်။

မာဒူးသည် အမွှာဒဗတ်တွင် နည်းနည်းကလေးမျှ မပျော်။ ဇရာကလည်း ဖိစီးစပြုပြီ။ အက်ရှ် အတွက်လည်း စိုးရိမ်သည်။ အက်ရှ် တစ်ယောက် ဘာတွေ ကျိတ်ကြံ စည်ပြီး ဘယ်သို့ သွားနေသည်ကိုလည်း သူ သိ၍ မဟုတ်။ မာဒူးသည် ထိုဒေသ၏ ပထဝီဝင်ကို ကောင်း ကောင်း နားမလည်။ သို့ရာတွင် အက်ရှ် အကြောင်းကိုမူ နောကြေနေအောင် သိပြီးသား။

ရာဇပုတ်ပြည် နယ်စပ်သည် သူတို့နေရာမှ တစ် နေ့ ခရီးဟု သိရပြီးသည့် နောက်တွင်မူ မာဒူးသည် အလိုလို စိုးရိမ်နေသည်။ ဘိသော ပြည်နယ်သည် ထို နယ်စပ်နှင့် အနီးကလေးမျှသာ မဟုတ်လော။

ဘိသော ပြည်နယ်နှင့် နီးခြင်းကြောင့် မာဒူး စိုး ရိမ်သည်။ ဇူလီနှင့် အက်ရှ်တို့ အကြောင်းကို သဏင်း သန့်သန့်မျှသာ ကြားဖူးသည့်တိုင် ဘိသောတွင် တစ်ခုခု

အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုသည်လောက်ကိုမူ မာဒူး ရိပ်မိ၏။

တစ်ခါတုန်းက မာဒူးသည် အက်ရှ် သခင်ဆပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် ပျော်ခဲ့၏။ စိတ်ချမ်းသာခဲ့၏။ ယခု သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကြောင့်ပင် ထိုအရာများသည် ပျက်စီး ခဲ့ရလေပြီ။

မာဒူးသည် လူအ တစ်ယောက် မဟုတ်ရုံမျှမက အက်ရှ် အကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိခဲ့သည့် ပါးနပ်သော အဘိုးအို တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အကင်းပါးခြင်း၊ သံယောဇဉ်တွယ်ခြင်း၊ သူ့အကြောင်းကို သိခြင်းတို့ကြောင့်ပင်လျှင် အက်ရှ် တစ်ယောက် မည်မျှ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေကြောင်းကို အလိုလို အကဲခတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

သူ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု မာဒူး ဆုတောင်းသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား အခြေအနေသည် ကြေကွဲစရာ ကောင်းရုံမျှမက ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်သို့ပင် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မာဒူး ထင်နေသည်။

မာဒူးသည် သခင်ဆပ်များထံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘိလပ်သို့လည်း အကြာကြီး လိုက်သွားခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ မည်သည် (အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ် လှပသည့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ မည်သည်) ယောက်ျားနှင့် ဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်၊ ခေါင်းမြီးရှိ ဘဝတွင်သာ နေသင့်သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ဆဲ ရှိသေး၏။

ဥရောပ အမျိုးသမီးများကိုကား သူ ဘာမျှ မပြောလို။ သူတို့ထုံးစံနှင့် သူတို့ ရှိပြီးသား။ သူတို့ဘာသာ မျက်နှာကို ဖွင့်၍ အပြင် ထွက်ရုံမျှမက မည်သို့နေနေ အကြောင်း မဟုတ်။ သူတို့ ယောက်ျားများကလည်း မိုက်မဲစွာ ခွင့်ပြုကြသဖြင့် အပြစ် မပြောလို။

သူ အပြစ် တင်လိုသူမှာ ဘကြီးတော်။ ဘကြီးတော် ကာကာဂျီသည် ရာဇကုမ္မာရီများ ဖြစ်သော ဇူလီနှင့် ရှူရီလာတို့ကို အက်ရှ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံခွင့် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။ မကြာခဏ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ဆိုသကဲ့သို့ သည်လောက် မကြာခဏ တွေ့နေလျှင် သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ရာဇကုမ္မာရီ တစ်ဦးဦးနှင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ပြဿနာက တကယ့် ပြဿနာ။ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်ထိုးသည့်နည်း ရှိတော့မည်။

သို့ရာတွင် ထိုအထိ ကိစ္စ မရှိသေး။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ကာလကြာလျှင် မေပျောက်သွားကာ အက်ရှ်သည်လည်း ပက်ရှုဝါမှ ဆံပင်ဝါဝါနှင့် သခင်မကလေးကိုပင် စွဲလမ်းနေလိမ့်မည်ဟု မာဒူး ထင်ခဲ့သည်။ ရဝါလ်ပင်ဒီနှင့် ဘိသော ဆိုသည်မှာ အဝေးကြီး။ အက်ရှ် သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘိသောသို့ ပြန်၍ ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့။

ထိုအတွေးဖြင့် မာဒူး စိတ်အေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးချင်တော့ နောင်တစ်နှစ် အကြာတွင် အက်ရှ်ကို အကြောင်း တစ်ခုကြောင့် တောင်ပိုင်းသို့ ပို့လိုက်ကြပြီ။ အမ္မာဒဗတ်သို့ ပို့လိုက်ကြပြီ။ အမ္မာဒဗတ်က ခေတ်နောက်ကျ၍ ဂြိုဟ်ဆိုးမွေသည့် ဘိသောနှင့် နီးနီးကလေးမျှသာ။ သူတို့တစ်တွေ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်ကို ယခုတိုင် မာဒူး ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံး။

သို့ရာတွင် ယခု တောင်ပိုင်းသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပြီး အက်ရှ် တစ်ယောက် မူပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင်မူကား မာဒူးသည် စိုးရိမ်စ ပြုလာ၏။

အက်ရှ်သည် ရာဇပုတ်ကို ဖြတ်ကာ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်များ ဝင်လေမည်လော။ သို့မဟုတ်...။ အချစ်ရူး ရူးနေသည့် လူငယ် ဆိုသည်မှာ ချစ်မိပြီ ဆိုမှ ဖြင့် တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြစေမိ။

သည်တစ်ကြိမ် ဘိသော ဖော်ဘွား၏ နယ်မြေထဲသို့ သူတစ်ယောက်တည်း တပ်မပါ။ အခွင့် အာဏာ မရှိဘဲ ဝင်မိလျှင် (အခွင့် အာဏာ မပြောနှင့်၊ အခွင့်အရေးပင် ရှိမည် မဟုတ်။) အက်ရှ်သည် ဘိသော ပြည်နယ်ထဲမှ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

မာဒူး၏ အမြင်အရ ဆိုလျှင် ဘိသော ဖော်ဘွားသည် သူ့မူမတ်များ၊ သူ့ဟော်နန်းသူ ဟော်နန်းသားများ ရှေ့တွင် သူ့ကို အပေါ်စီး ယူသွားသူအား မည်သည့် အခါမျှ အခဲကြေမည် မဟုတ်။ ကိုယ့်မူမတ်များ၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ရှေ့တွင် ခြိမ်းခြောက်သွားသူကိုမူ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ မိမိ၏ ရန်သူသည် သူ့နယ်ထဲသို့ အခွင့်အာဏာ မရှိဘဲ ဝင်လာပြီဟု သိရလျှင် လက်ပန်းပေါက် ခတ်လိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။

သူ့သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး စုံးစုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ဆို

လျှင် တရားမဝင် သွားခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် မည်သူ့ ကို သွားပြီး စွပ်စွဲနိုင်မည်နည်း။

တောထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ပြီး သေသွားပြီ၊ သို့မဟုတ် သားရဲ တိရစ္ဆာန် အစာ ဖြစ်သွားပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ပြီးနေပြီ။ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ သွားသည်ဟု မည်သို့ သက်သေ အထောက် အထား ပြနိုင်မည်နည်း။

မာဒူးသည် ထိုအကြောင်းများကို တွေးရင်း ညည တွင် အိပ်မပျော်နိုင်။ မိမိသည် လူပျို သခင်ဆပ်များထံ တွင်သာ အမှုထမ်းခဲ့သည့်တိုင် မာဒူးသည် သခင်မတို့ကို မူ အထင်သေးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ သခင်ဆပ် အက်ရှ်သည် ဘာမဟုတ်သည့် ကာရီကုတ် ပြည်နယ်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် သည်မျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေမည့် အတူတူ အမွှာဒဗတ်ရှိ အင်္ဂလိပ် အသိုင်း အဝိုင်းမှ ငယ်ငယ်ချောချော သခင်မ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လျှင်လည်း အကောင်းသားဟု အောက်မေ့မိသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကမူ အနည်းဆုံး တစ်ပတ် လျှင် တစ်ရက်လောက် တောင်တန်း ပြာပြာကြီးတွေ ဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်မြဲ။

သို့ဖြင့် မာဒူးသည် သူ့သခင်ဆပ် အတွက် ရင် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေစဉ် ဇန်နဝါရီလ ကုန်ကားနီး တစ် နေ့၌ မာဒူးအား ခွင့်ရက်ရှည် ပေးကာ သူ့ဇာတိ ရပ်ရွာ သို့ ပြန်လိုလျှင် ပြန်နိုင်ကြောင်း အက်ရှ်က ပြော၏။ မာဒူးသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

‘ဘာ၊ သခင်ဆပ်ကို ကာဒေရနှင့် ထားပစ်ခဲ့ရ မယ်လား ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် ချက်တဲ့ အစားအသောက် တွေကို သခင်ဆပ် စားရင် ဝမ်း ကသိကအောက် ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ မရှိရင် သခင်ဆပ် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေရင် သခင်ဆပ်ကို ဘယ်သူ ထိန်းကျောင်းမယ့်လူ ရှိတော့မှာလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

အက်ရှ်မှာ စိတ်လည်း ညစ်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင် ဖြစ်လျက်

‘ဪ ခက်ပါဘိတော့ မာဒူးရယ်၊ မာဒူး ပြော တာကို ဘေးလူများ ကြားရင် ကျွန်တော့်ကို သူငယ်နှပ် စားကလေးလို့ အောက်မေ့ကြမှာပဲ’

‘သူတို့ ထင်လည်း ထင်စရာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတလေမှာ သခင်ဆပ် လုပ်တာတွေဟာ သူငယ် နှပ်စားလေး လုပ်တာနှင့် ဘာများ ခြားနားလို့လဲ’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား မာဒူးရယ်၊ အရင်တုန်း ကလည်း မာဒူး ခွင့်ယူသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ဒီလို ပဲ နေရစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်း က သခင်ဆပ်ဟာ ပန်ဂျပ်နယ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကိုယ့် လူတွေ ရှိတယ်၊ ခုဟာက ပန်ဂျပ်နယ် မဟုတ်ဘူး ခင် ဗျ၊ ဂျာဂရတ် ပြည်နယ်၊ ဂျာဂရတ် ပြည်နယ် ဆိုတာ နယ်စိမ်း၊ သခင်ဆပ်ရဲ့ နယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် နယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မချ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပါတယ် သခင် ဆပ်၊ ကျွန်တော် မျက်နှာ လွဲသွားရင် သခင်ဆပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ အဘိုးကြီး မာဒူး၊ စိတ်ချသွားပါ၊ မာဒူး မရှိတုန်းမှာ တတ်နိုင်သရွေ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေ ပါမယ် ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်၊ အဘွားကြီးအိုကလေး တစ်ယောက်လို နေမယ်ဗျာ၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား၊ ဒီတော့ သွားမှာသာ စိတ်ချလက်ချ သွား၊ ပြီးတော့ မာဒူး သွား တာလည်း နှစ်ရှည်လများ သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ် လ နှစ်လလောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကံကောင်းရင်လည်း ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မဒန်းကို ပြန်ပြောင်းချင် ပြောင်းရမှာပါ၊ ဒီတော့ မာဒူး မဒန်းကို လိုက်လာခဲ့ရုံပေါ့၊ မာဒူး အနေနှင့်လည်း အနားယူဖို့ လိုနေပြီ မဟုတ်လား။

‘ကိုယ့်တောင်ပေါ်ကို ပြန်ပြီး လေကောင်းလေ သန့်လေး ဘာလေး တစ်လ နှစ်လလောက် ရှုပြီး အနား ယူ၊ အိမ်က သားမယားတွေ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး ပြုစု တာကိုလည်း ခံပါဦး၊ ပန်ဂျပ်စာကလေး ကောင်းကောင်း စား၊ တောင်ပေါ်လေကို ရှု၊ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ အောင်မယ်လေး၊ ကျွန်တော်တောင် လိုက်နေချင်လိုက် တာ’

‘နေတော့ နေချင်တာပေါ့ သခင်ဆပ်’ ဟု မာဒူး က ပြော၏။

မာဒူးသည် နောက်ထပ် မည်သို့မျှ ကန့်ကွက် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့။ အက်ရှ်သည် မကြာမီ မဒန်း တပ်သို့ ပြန်ရတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မျှော် လင့်ထား၏။

မဒန်း တပ်စခန်းတွင် အက်ရှ် ဘက်က ပြောဆို ပေးမည့်သူ ဟယ်မိလ်တန် ဆပ် ရှိသည်။ ပိုက်ဂရမ်

ဆပ် ရှိသည်။ သူတို့ ဝိုင်းပြောပေးလျှင် အက်ရှ်သည် မဒန်း တပ်စခန်းသို့ ပြန်ပြောင်းရမည့် ရက်သည် ဘာမျှ ကြာတော့မည် မထင်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဤ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသည့် ဂူဂျာရတ်သို့ ပြန်ရောက် စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပြီ။

ဇန်နဝါရီလ ဆယ်ရက်နေ့တွင် မာဒူးသည် မြင်း ထိန်း သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်နှင့် အတူ ပြန်သွား ၏။ အက်ရှ်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘူတာရုံသို့ လိုက် ပို့၏။

လူအုပ်တွေ ကြားထဲတွင် ရပ်ရင်း မီးရထားကြီး ဘူတာထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဖိုလိုက်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

အဘိုးကြီး မာဒူး ပြန်သွားသည့် အတွက် သူ့ရင် ထဲတွင် ဟာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆူညံပူညံဖြင့် အကြံပေး မြည်တွန် တောက်တီးသံ၊ အတင်းအဖျင်း စကားတို့ဖြင့် နားထောင်ကောင်းလှသော ညစကားဝိုင်း၊ တမာကူအိုး မှ တကုတ်ကုတ် မြည်သံတို့ကို သူ ကြားရတော့မည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်လျှင် မာဒူး၏ စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေခြင်းကို ခံရသည့် အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းသည့် အတွက်မူ သူ ဝမ်းသာသည်။ အဘိုးကြီး မာဒူးက ချက် ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်သူ ဖြစ် သည်။ ထစ်ခနဲဖြစ်လျှင် သူ့ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ် သည်။ သို့ အဖြစ်ခံရပြီ ဆိုလျှင် အက်ရှ် အနေရထိုင်ရ ခက်သည်။

ယခုလို ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ခွဲနေကြသည် ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် ကောင်းလိမ့်မည်။ ဂူ ဂျာရတ် ပြည်နယ်သို့ ရောက်ကတည်းက အဘိုးကြီး၏ ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း များစွာ မကောင်းလှ။ ယခုမူ...။

အက်ရှ်သည် မီးရထားကြီး အဝေးတွင် ပျောက် ကွယ်သွားကာ မီးခိုးလိပ်ကလေးများ ဝေ့ဝဲ လွင့်ပါး သွားသည် အထိ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ရင်း မာဒူးနှင့် သူ ပထမ စတွေ့ကြပုံကို သတိရနေသည်။

ထိုစဉ်က သူက မလိမ်မိုး မလိမ္မာ သူငယ်ကလေး။ အရှေ့လို တွေးဆဲ။ အရှေ့လို ခံစားဆဲ။ အရှေ့လို စကားပြောဆဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပီသအောင် မရွတ်တတ်

သည့် နာမည် တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အင်ဂရေစီ တစ် ယောက် ဆိုသည်ကို လက်မခံနိုင်သေး။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်၊ မာဒူးနှင့် အာလယားတို့သည် သူ့ကို ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ပဲ့ပြင်ပေးခဲ့ကြသည်။ မိမိ မသိသော တိုင်းပြည် တစ်ခုသို့ တင်ပို့ပေးလိုက်ကြကာ မိမိ ဖခင်၏ ဆွေမျိုးများဟု ဆို သော သူစိမ်းတစ်ရံဆံများနှင့် သူ့ကို တွေ့ဆုံ ပေးခဲ့ကြ သည်။

ထိုနေ့ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် သူတို့ သုံးယောက် ကို သူ့မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး မြင်ယောင်ဆဲ။ သူတို့ နှင့်အတူ လူတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေသည့် မီးရထား စကြိုတွင် ရပ်လျက်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်နှင့် အာ လယားတို့မှာ မရှိကြတော့ပြီ။ ယခု ဘုံဘော မာရီ သွား သည့် မီးရထားကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားသည့် မာဒူး တစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့် သူတို့ သုံးယောက်၏ မျက်နှာတွေက ယခု မျက်နှာတွေ နှင့် မတူ။ မာဒူး မျက်နှာကို မြင်သည့် အခါတွင်လည်း ယခုအတိုင်း မမြင်။ ယခု မာဒူးက ပါးရေ နားရေတို့ ရှုံ့တွလျက်။ ဆံပင်တို့ ဖြူဖွေးလျက်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တစ်ဝက်လောက် ကျုံ့ဝင်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိ ထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့် သူတို့ မျက်နှာများကား ဤ သို့ မဟုတ်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒါဆင်၊ မာဒူးနှင့် အာ လယားတို့သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း။ အက်ရှ်ထက်ပင် ပို၍ ကြီးမား ထွားကျိုင်းနေ သယောင် ထင်ရ၏။

ယခု မာဒူးသည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပူးသွား ကာ အတိတ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ ဆန်းတော့လည်း အဆန်းသား။

သူနှင့်အတူ ဘူတာသို့ လိုက်လာသည့် ဂူးလ် ဘတ်က တဟွပ်ဟွပ် ချောင်းဆိုးပြ၏။ အချိန် မရှိတော့ ဆိုသည့် သဘောကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ အက်ရှ်သည် အတွေးမှ လန့်နိုးလာကာ မီးရထား စကြို အတိုင်း မြင်းလှည်းကလေး ရပ်ထားရာ အပြင်ဘက် ကွက်လပ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် လာခဲ့သည်။

အခန်း ၃၆

စင်စစ် သူ့ ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်သွားသည့် မာဒူး အဖို့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အက်ရှ် သခင်ဆပ် အတွက် ပို၍ စိုးရိမ် သောကတွေ ရောက် ရလိမ့်မည်။ နောက်နှစ်ရက်လောက် ဆက်နေလိုက်၍ တပ်နယ်သို့ မမျှော်လင့်သည့် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်ရလျှင် အက်ရှ် သခင်ဆပ် အတွက် ပို၍ စိုးရိမ် သောက ရောက်ရလိမ့်မည်။

သူတို့ တပ်ရင်းမှာ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေရ၏။ ထိုနေ့က အက်ရှ်သည် မှောင်ရီပျိုးစ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်း အပြီး ပြန်အလာတွင် ဝင်းဝ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပက်လက် ရထားကလေး တစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂူးလ်ဘတ်က ဝရန်တာသို့ ထွက်လာကာ အက်ရှ် သခင် ထံသို့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

‘ကာရီကုတ် ပြည်နယ်က ဧည့်သည် လာတယ် ခင်ဗျ၊ ကာကာဂျီရဲ့ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရယ်’ ဟုတ်သည်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်။

သူ့အမည်ကို ကြားလိုက်စဉ်က ရင်ထဲတွင် ထိတ် ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်တိုင် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် ထိတ်နေသည့် ရင်သည် ငြိမ်သက်စ ပြုသွား ၏။

ရူလီ တစ်ယောက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေ ပြီ၊ သို့မဟုတ် သူ့ကြင်ရာတော် ဇော်ဘွားက နိုင်ထက် စီးနင်း ပြုနေပြီ ဆိုသည့် မကောင်းသတင်းကို ယူဆောင် လာသူ မဟုတ်တန်ရာ။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ မျက်နှာက တည်ငြိမ်လျက်။ သပ် ရပ် သန့်ရှင်းလျက်။ မြင်ရသူတို့ နှလုံးကို ကြည်အေး စေသည့် အမူအရာ။

ကြင်ရာတော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့် အတွက် ရှုရှိလာက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းရှိ သမား

တော်တို့ကိုလည်း မယုံကြည်ကြောင်း၊ ဟော်နန်းရှိ သမား တော်ကြီးမှာ အသက် ခုနစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်၍ သူ့ကုထုံးများမှာလည်း ခေတ်မမီတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိကို မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာက ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဘိသော ပြည်နယ်သို့ အသွားတွင် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ပြောပြသည်။

သူက ဆက်၍ ‘မဟာဒေဝီကလည်း နေ့စေ့ လစေ့ကြီး ဆိုတော့ သိပ် စိုးရိမ် သောက မရောက်ချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါ ကြောင့် ကျုပ်ကို ခေါ်တယ် ထင်တာပဲ၊ ဘကြီးတော် ကာကာဂျီကလည်း တူမတော်က ဖိတ်ခေါ်တော့ မငြင်း ချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက် ကုနိုင်မလဲ၊ ဘယ် အတိုင်းအတာ အထိ ကုခွင့် ရှိမလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိသော ဟော်နန်းက သမားတော် တွေကတော့ ကျေနပ်ကြမယ် မထင်ဘူး’

အက်ရှ်က မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ‘ဇော်ဘွားက တော်တော် အသည်းအသန် ဖြစ် နေသလား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို ဖြန့်ပြ၏။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာ အကြောင်းကိုလည်း သခင်ဆပ် သိ သားပဲ၊ သူက နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ညစ်ခံတာ မဟုတ် ဘူး၊ ခုလည်း ဟိုက သမားတော်တွေကို အားမရတာ နှင့် ကျွန်တော့်ကို အခေါ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်လို ပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လွှတ်လိုက်လို့ လာ ရပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဘိသောမှာ နေပါဦး ဆိုလည်း နေရဦးမှာပဲ၊ ဘယ် လောက် ကြာမယ် မပြောတတ်သေးဘူး’

ဂိုဗင်ဒတ်စ် နောက်တွင် ပါလာသူ အစေခံမှာ ခပ်ဝဝ၊ ခပ်နံနံ မျက်နှာ ရှိသည့် မန်နီလာလ် ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘုံဘေး၊ ထိုမှ ဘာရှိဒါနှင့် အမှာ ဒဗတ်တို့ကို ဖြတ်၍ ဘိသောနယ်သို့ သွားမည် ဖြစ်၏။

‘ကာကာဂျီက သခင်ဆပ်လည်း ဒီမှာ ရောက် နေတယ်တဲ့၊ ဝင်တွေ့လိုက်ပါတဲ့၊ သူတူမတော် ရာဇ ကုမ္ပဏီတွေကလည်း သခင်ဆပ်ရဲ့ သတင်းကို ကြားချင် ကြမှာပဲတဲ့၊ သခင်ဆပ် အနေနှင့်လည်း ကာရီကုတ်က မိတ်ဆွေများ အကြောင်းကို ကြားချင်မှာပဲတဲ့၊ ဟော ဒီမှာ သခင်ဆပ် အတွက် စာတွေလည်း ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကာကာဂျီက ချောစာနှင့် ပို့ရတာ စိတ်မချဘူး၊ သခင် ဆပ်ရဲ့ လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ပေးပါ၊ တခြား ဘယ်သူ လက်ကိုမှ မအပ်ပါနှင့်လို့ သေသေချာချာ မှာ ပြီး ပေးလိုက်တယ်၊ ရော ဟောဒီမှာ’

စာမှာ သုံးစောင် ဖြစ်၏။ ကာကာဂျီ၏ စာအပြင် ကိုယ်တော်လေး ဂျူတီနှင့် မူးလ်ရတ်တို့ကလည်း စာ တစ်စောင်စီ ရေးလိုက်သည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောသကဲ့သို့ပင် စာမှာ ခပ်တိုတို ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကာရီကုတ် ပြည်နယ်မှ မိတ်ဆွေ များ အကြောင်းကို အကုန်သိရ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စာများထဲတွင် ဘေးလူ မသိစေလိုသည့် အကြောင်းအရာ ဆို၍ ဘာမျှ မပါ။

ကိုယ်တော်လေး ဂျူတီ၏ စာထဲတွင် မြင်းများ အကြောင်း၊ အမဲလိုက်သည့် အကြောင်းတို့ကို ရေးသား ပြီး နောက်ရောက်သည့် အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်သည် မည် မျှ ရယ်စရာ ကောင်းကြောင်းတို့ကို ရေးထား၏။ (ကိုယ်တော်လေး ဂျူတီ အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်ကို မနှစ် သက်ခြင်းမှာ ထိုအရေးပိုင်သည် ကြီးတပ် မျက်မှန်တပ် ခြင်း၊ ထိုမျက်မှန်ပေါ်မှ နေ၍ သူတို့ကို ကျော်ကြည့်ခြင်း စသည့် ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးများကြောင့် သာ ဖြစ်၏။)

မူးလ်ရတ်၏ စာတွင်မူ မာကြောင်း သာကြောင်း အပြင် နောင်တစ်ခါ ခွင့်ရလျှင် သူတို့ ပြည်နယ်ဘက် သို့ လာရောက် လည်ပတ်စေလိုကြောင်းမျှသာ ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကာကာဂျီ၏ စာထဲတွင် စိတ်ဝင် စားစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ ထိုစာကို ဖတ်လိုက်သည့် အခါတွင်မှ ထိုစာကို အက်ရှ် လက်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် ထည့်ရန် အဘယ်ကြောင့် မှာလိုက်ကြောင်းကို သဘောပေါက်တော့သည်။

စာ ပထမပိုင်းတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြောပြသည့် အတိုင်း အဘယ်ကြောင့် ဘိသော ပြည်နယ်သို့ ဂိုဗင် ဒတ်စ်ကို လွှတ်ရကြောင်းကို အသေးစိတ် ရေးထား၏။

မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာက သူ စိတ်ချရသော သမား တော်ကိုသာ ပင့်လိုကြောင်း၊ သူ့ အခြေအနေအရ လာ ဖြစ်အောင် လာစေလိုကြောင်း...။

ထို့နောက်တွင်မူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်အား ဘိသော ပြည် နယ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိရေး အတွက် မြင်းများ၊ လမ်းပြများနှင့် အခြား လိုအပ်သော အကူအညီများကို အက်ရှ်က ပေးလိုက်စေလိုကြောင်း၊ ငွေရေး ကြေးရေး အတွက်မူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တွင် အလုံအလောက် ပါရှိ ကြောင်း...။

ထို့နောက် ဘိသော ပြည်နယ် ဖော်ဘွား အတွက် ထက် မိမိ တူမတော် အတွက် ပို၍ စိုးရိမ်သဖြင့် ယခုကဲ့ သို့ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် ကြောင်းဖြင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖော်ပြထား၏။

‘ကျုပ် တူမတော်တွေမှာ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတော် ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ဆီကိုလည်း သတင်း မှန်မှန်ကန်ကန် ပို့ပေးမယ့် စိတ်ချရတဲ့ လူဆို လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ရှုရှိလာကလည်း စာမရေးတတ်၊ ရေးတတ်တဲ့ တူမတော် ဇူလီဆီကလည်း စာကလေး တစ်စောင်တောင်မှ မရတော့ စိတ်ပူနေတယ်၊ တူမတော် ဇူလီ စာမရေးတာ တော်တော်ကလေး ဆန်း နေတယ်၊ ကြည့်ရတာကတော့ သူတို့အတွက် စာရေး ပေးရတဲ့ စာရေးတော် မိန်းမစိုးက စိတ်ချရဟန် မတူ ဘူး။’

‘သူတို့ဆီက ရသလောက် စာထဲမှာလည်း သူတို့ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိတဲ့ အကြောင်း လောက်ပဲ ပါတယ်၊ ပိုပြီး ဆိုးတာက ကာရီကုတ်က ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အစေတော် ဂီတာနှင့် အခြား စိတ် ချရတဲ့ လူယုံတော် နှစ်ဦး ကွယ်လွန် သွားကြပြီလို့ ကြားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဆီက စာထဲမှာ ဒီအကြောင်း ကို မရေးထားဘူး။’

‘အစတုန်းကတော့ ဒီသတင်းကို ကျုပ်တို့ မယုံ သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘိသောက ပြန်လာတဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်က ဒီသတင်းကို ကြားလာခဲ့ပြီး အက် ဂျာမှာ ရှိတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ပြောပြ၊ အဲဒီ မိတ်ဆွေက ကာရီကုတ်မှာ ရှိတဲ့ သူ့ဆွေမျိုး တစ်ယောက် ကို အမှတ်မဲ့ ပြောမိရာက စပြီး ဒီသတင်းကို ကြားရ

တာပဲ။ ဒါတောင် ကျုပ် အလွယ်တကူ လက်မခံသေးပါဘူး။

‘နောင်ဆုံး ကွယ်လွန်သူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးများက ကြားတော့ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ပြီး ဒီသတင်းကို ယောက်ဖတော် ဘိသော စော်ဘွားဆီကို တရားဝင် မေးမြန်းပေးဖို့ တူတော်မောင် ဂျိုတီဆီကို လျှောက်လွှာတင်ကြတယ်။ ဒီတင် တူတော်မောင်က ဘိသော မဟာရာဇာဆီကို လှမ်းမေးတယ်။ အချိန် အတော်ကြီး ကြာမှ အဲဒီ ရံရွှေတော် နှစ်ယောက်ဟာ အဖျားရောဂါ တစ်မျိုးနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး အထိန်းတော် ဂီတာကတော့ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ကုပ်ကျိုး သေသွားခဲ့တယ်လို့ ပြန်ကြားတယ်။

‘မဟာဒေဝီများ ဖြစ်ကြတဲ့ ရှုရှိလာနှင့် ဇူလီတို့က ဒီအကြောင်းကို မောင်တော်လေး ဖြစ်တဲ့ ဂျိုတီဆီကို စာရေးတဲ့ အတွက် သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်မိတယ်တဲ့။ ဒီလို စာမရေး အကြောင်းမကြားတာဟာ မိမိတို့ရဲ့ အစေတော်တွေ အကြောင်းကို ရေးသင့်တယ်လို့ မယူဆတဲ့ အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီလို ယူဆတာကို သူကလည်း လက်ခံ နားလည်နိုင်ပါတယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ဖော်ပြထားတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ တူမတော်များ ဖြစ်တဲ့ ရှုရှိလာနှင့် ဇူလီတို့ဟာ လွတ်လပ်စွာ စာရေးခွင့်သာ ရခဲ့တယ် ဆိုရင် ဒီအကြောင်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ မရေးဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ကျုပ် သိသလို သခင်ဆပ် သိပါတယ်လေ။ ဒီတော့ တူမတော်များဟာ မိန်းမစိုး စာရေးတော်များ ရေးပေးသလောက်နှင့်ပဲ ကျေနပ် နေကြရတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။

‘ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အတွေးခေါင်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်ပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချက် မှန် မမှန် ကျုပ် သိချင်နေတယ်။ ဒီအချက်ကို သိရမှ ကျုပ် စိတ်အေးမယ်။ ခုတော့ အခန့်သင့်ပဲ။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ဒီအခွင့်အရေးကို ရပြီပေါ့။

‘ဘိသော စော်ဘွားဟာ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို တော်တော် အားထားတယ်လေ။ သူ့မှာ ပေါက်နေတဲ့ သွေးစုနာတွေကို သူ့သမားတော်တွေ ပျောက်အောင် မကုနိုင်ခဲ့ပဲ ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကုပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် သူ့ကို သဘောကျခဲ့တာကို ဆပ်သခင် မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး။ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာကို သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဖိတ်

ခွင့်ပြုတာကို ထောက်ရင် သူကိုယ်တိုင်လည်း အတော် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ယူဆရတယ်။

‘ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရောက်ရင်တော့ တူမတော်များရဲ့ နေရေး ထိုင်ရေးကို ကောင်းကောင်း သိရတော့မှာပေါ့။ သတင်းတွေကို သခင်ဆပ်ဆီ ဘယ်လို ရောက်အောင် ပို့ရမယ် ဆိုတာကို ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သေသေချာချာ မှာလိုက်တယ်။ သခင်ဆပ်ဆီကို ရောက်ရင် ကာရိုကုတ်ကို ရောက်အောင် ပို့ဖို့ လွယ်သွားပြီ မဟုတ်လား။

‘ဒီလို သတင်းပို့ပေးဖို့ ပြောတဲ့ အတွက် သခင်ဆပ်ကို ဒုက္ခရာသလို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်လည်း ဒီကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်လိမ့်မယ်။ သိလိုစိတ် ရှိမယ် ထင်လို့ ခုလို လုပ်လိုက်ရတာပါ။ အားလုံး ချောချောမောမော ဆိုရင် ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာသလို သခင်ဆပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာပဲလို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ခုလို စိစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ချောချောမောမော မရှိဘူး ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီကို ချက်ချင်း သတင်း ပို့စေလိုပါတယ်။ တူတော်လေး ဂျိုတီနှင့် သူ့မူ့မတ်များက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းမယ် ဆိုတာကို မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်နိုင်တာပေါ့’

အက်ရှ်သည် စာကို ဖတ်ရင်း ငိုငံနေ၏။ ‘ချောချောမောမော မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်’ ဆိုသည့် စကားလုံးသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စွဲကျန်ရစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုကိစ္စကြောင့် ကာရိုကုတ်နှင့် ဘိသော ပြည်နယ်တို့ စစ်ခင်းကြသည် ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။

ခွင့်ပြုသည် ထားဦး။ သူတို့ ပြည်နယ် နှစ်ခုတွင် ကိုယ်ပိုင် စစ်တပ်တွေ ရှိသည့်တိုင် ကာရိုကုတ်နှင့် ဘိသော ပြည်နယ်သည် အဝေးကြီး။ ထိုမျှ ဝေးလံသော ပြည်နယ် နှစ်ခု၊ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု စစ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ကြဖို့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွယ်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျိုတီ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်နိုင်လျှင် အရေးပိုင်မှ တစ်ဆင့် တရားဝင် ကန့်ကွက်ရုံမျှသာ ရှိမည်။ ထိုစာကို နိုင်ငံရေးဌာနသို့ ပို့ရမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘိသော ပြည်နယ် ပါဝင်နေသော ရာဇပုတ် ပြည်နယ်ကြီးရှိ အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်ထံ ပို့ရမည်။ ထိုအပြင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ဘိသော ပြည်နယ်က အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင် အကြောင်းကို အက်ရှ် ကောင်းကောင်း သိ၏။ အရေးပိုင်

က ဘိသော စော်ဘွားနှင့် အလွမ်းသင့်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဆင်းမလားနှင့် ကာလကတ္တာရို အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များသည် ဘိသော ပြည်နယ် အရေးပိုင်ထံမှ ဘာမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် သတင်းစုံ ရနိုင်ဖွယ် မရှိ။ ထိုလမ်းစဉ် အတိုင်း သွားလျှင် ဘာမျှ အကျိုးထူးဖွယ် မမြင်။

ထို့ပြင် မည်သည့် အရေးပိုင် မဆို၊ မည်သည့် အမျိုးသား မဆို ခေါင်းမြီးခြိုကာ သီးခြား နေကြရသည့် မဟာဒေဝီများနှင့် တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံ၍ သူတို့ နှစ်နာချက်များကို ကြားနာနိုင်မည် မဟုတ်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးလိုက်သည် ဆိုလျှင် ထိုသတင်းသည် ဘိသော ပြည်နယ်တွင်မျှမက အိန္ဒိယပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

အများဆုံး ဖြစ်နိုင်လျှင် အရေးပိုင်နှင့် မဟာဒေဝီများ ကြားတွင် ကန့်လန့်ကာ ခြားပေးထားကာ စော်ဘွား၏ လူများ ရှေ့တွင် အမေးအဖြေ လုပ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စပင်လျှင် မလွယ်လှ။

ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် မဟာဒေဝီများ ကလည်း အမှန်ကို ပြောရဲမည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှ အမျိုးသမီးသည်လည်း မဟာဒေဝီ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းစွာ သင်ပေးထားသည့် မိန်းမဆောင်မှ အခြား အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟု မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။

ဂျီတီသည် ဘိသော ပြည်နယ် အရေးပိုင်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ဤသို့ တိုင်တန်းမည် ဆိုလျှင် ဤသည်မှာ ကလေး ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစား၍ လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အက်ရှ်သည် စာရွက်ကို ကိုင်ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တည်ငြိမ်သော အကြည့်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဘာတွေ ရေးပေးလိုက်တယ် ဆိုတာ သမားတော်ကြီး သိရဲလား’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။

‘ဒီစာကို ချိပ်မပိတ်ခင် ကာကာဂျီဆပ်က ကျွန်တော့်ကို ပြတယ်လေ၊ မဟုတ်တဲ့ လူဆီကို ရောက်သွားမှာ စိုးလို့ ဂရုတစိုက် ယူသွားအောင် ဆိုပြီး သေသေချာချာ ဖတ်ခိုင်းတာ’

အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် မှန်အိမ်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

မှန်အိမ်ပြောင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့် အခါ၌ ထူထဲသော အိန္ဒိယ စက္ကူ နှစ်ရွက်သည် မည်းနက် တွန့်လိမ်ကာ မီးတောက်မီးလျှံများ ဖြစ်သွားကြ၏။

အက်ရှ်သည် မီးတောက်တွေ သူ့လက်နား အထိ ရောက်လာအောင် စာရွက်များကို ကိုင်ထားပြီးနောက် ပြာရွက်များ ဖြစ်သွားသည့် အခါတွင်မှ ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ချပြီး ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြေပစ်လိုက်၏။

‘ကဲ မကောင်းသမျှ သွားလေရော၊ အမှန်ကတော့ ကာကာဂျီ စိုးရိမ်မယ် ဆိုရင်လည်း စိုးရိမ်စရာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဟိုတုန်းက လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူညီချက်ကို ဖျက်မယ် ဆိုရင် ဖျက်လို့ရတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ကိစ္စက လွန်နေပြီလေ၊ အိန္ဒိယပြည်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေတွေက ဘိသော စော်ဘွားရဲ့ ဘက်မှာ ရောက်နေပြီ၊ အရေးပိုင်ကလည်း သူ့ဘက်မှာပဲ ရှိမှာပဲ’

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်ပဲ ကာကာဂျီ နေရာက ဝင်ကြည့်ပါဦး၊ သခင်ဆပ်သာ သူ့ညီတော် ကွယ်လွန်သူ မဟာရာဇာရဲ့ အကြောင်းကို သိရင် ကာကာဂျီဟာ ဒီနည်းမှအပ တခြားနည်းလုပ်စရာ မရှိဘူး ဆိုတာ သခင်ဆပ် ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လာမှာပဲ၊ ခုလက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စကလည်း ကွယ်လွန်သူ ကာရိုကုတ် မဟာရာဇာရဲ့ အစီအမံပေးကိုး၊ သူ့ဆန္ဒကို ဘယ်နှယ်လုပ် လွန်ဆန်ရဲ့ပါ့မလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို မပြောသင့်ပါဘူး၊ ဒီလို အခြေအနေ အောက်မှာ ကာကာဂျီလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ ကိစ္စကလည်း ပြီးခဲ့ပြီလေ၊ အတိတ်ကို ပြန်ဖျက်ပြီး အသစ် ပြန်ရေးလို့ မရတော့ဘူး’

‘လူမပြောနှင့် နတ်သိကြားတွေ ဆင်းလာပြီး ပြန်ဖျက်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဆပ်တို့ ကြံရင် အနာဂတ်မှာတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ကာကာဂျီ ကလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်’

ထိုညက နောက်ထပ် စကား မပြောဖြစ်ကြတော့။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာလည်း ခရီးပန်းလှပြီ။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူ့အစေခံ မန်နီလားလ်တို့သည် မီးရထားကို တစ်ခါမျှ မစီးဖူးကြ။ ရထား မူးသဖြင့် အိပ်လိုက်သည်မှာ နောက်

တစ်နေ့ မနက်အက်၍ တစ်ယောက် စစ်ရေးပြဆင်းပြင်ကြ၏။ အစောင့် ချထားသဖြင့် ဝရန်တာတွင် တစ်သွားသည့် အချိန် အထိ မနိုးကြသေး။ ညနေကျမှပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား ပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် မနေ့ညက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘဲ ဇူလီ၏ လုံခြုံရေးကိုသာ စဉ်းစားနေခဲ့သည့် အတွက် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ချောချောမောမော ရောက်ရေးကို မစဉ်းစားနိုင်။

မနက် လင်းသည်နှင့် မိမိ၏ မြင်းထိန်း ကူလူရန်းကို ခေါ်ကာ အကောင်းဆုံး မြင်းနှစ်ကောင်ကို မြင်းကုန်သည်ထံမှ အဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မနက်ဖြန် မနက်တွင် အရေးတကြီး ခရီးသွားစရာ ရှိသည့် ခရီးသည် နှစ်ယောက် အတွက် ဘိသော ပြည်နယ်သို့ လမ်းပြ ရှာပေးနိုင်မည်လောဟု ဆာဂျီထံ အစုံစမ်း ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ညနေ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် စကား မပြောနိုင်သေး။ ဝယ်လာသည့် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ဆာဂျီထံမှ အဖြေက အသင့်စောင့်နေသည်။ ကိစ္စ နှစ်ခုစလုံးက စိတ်ကျေနပ်စရာ။

ဆာဂျီက ဘိသော ပြည်နယ်သို့ သွားမည့် လမ်းပြများနှင့် တောလမ်းများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းသည့် မိမိတောလိုက် မုဆိုးကို ထည့်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်၏။

ကူလူရန်း ဝယ်လာသည့် မြင်းကြီးများကလည်း သန်မာ ထွားကျိုင်းသည့် မြင်းကြီးတွေချည်း။ မြင်းဟိသံကိုက အားရစရာ။ ခြေဆံ လက်ဆံကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ စီးချင်သည် ဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို မိုင်ပေါင်းများစွာ စီးနိုင်သည်ဟု ကူလူရန်းက ဆိုသည်။

အရေး အကြီးဆုံး ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စ တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ ဤသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ ဘိသောတွင် ရောက်နေသည့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် အမ္မာဒဗတ်တွင် ရှိသည့် အက်ရှ်တို့ကြားတွင် ဘိသော ဇော်ဘွား သံသယ မဖြစ်ရလေအောင် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်သွယ်ကြမည်နည်း ဆိုသည့် ကိစ္စ ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းသစ် နှစ်စီးကို အစမ်းစီးဦးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင် မြင်းစီး လာခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှ မကြားအောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်ရန် အတွက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အက်ရှ်၏ အခန်းထဲတွင် သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင် တီးတိုး တိုင်

ပြင်ကြ၏။ အစောင့် ချထားသဖြင့် ဝရန်တာတွင် တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်နေသည့် ဂူးလ်ဘတ်ပင်လျှင် သဲကွဲစွာ မကြားရ။ တီးတိုး လေသံများလောက်ကိုသာလျှင် ကြားရသည်။

အချိန်က တိုတို။ လုပ်စရာတွေက အများကြီး။ လျှို့ဝှက် စကားလုံးကို ရှာရမည်။ ထိုလျှို့ဝှက် စကားလုံးသည် သူတို့ နှစ်ယောက် အလွတ် မှတ်မိနိုင်အောင် လွယ်ကူရမည်။ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားလျှင် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်သည့် စကားလုံးမျိုး ဖြစ်ရမည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စိတ်တိုင်းကျ စကားလုံးများကို ရွေးပြီးနောက် ဘိသော ပြည်နယ်ထဲမှ မည်သို့မည်ပုံ သတင်း ပို့မည် စဉ်းစားကြပြန်သည်။

ဘိသော ဇော်ဘွားသည် သူ့တွင် လျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလျှင် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို သည်အတိုင်း လွတ်ထားမည် မဟုတ်။ အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားလိမ့်မည်။ ထိုကိစ္စကမူ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ကိစ္စ။ သူ ဉာဏ်ရှိသလို ကြည့်လုပ်ပေတော့။

ဘိသော ပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မိမိအဖို့ မည်မျှ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိ မရှိကို အကဲခတ်ကာ အခြေအနေ ကြည့်၍ လုပ်ရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လိုလိုမည်မည် တစ်နည်း မဖြစ်လျှင် တစ်နည်း ဖြစ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးကိုမူ စဉ်းစား ထားရလိမ့်မည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က

‘ကျွန်တော့် အစေခံတော့ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာက လူကလည်း အူတူတူ အတတ၊ စကားပြောတော့လည်း ခပ်ထုံထုံ ဆိုတော့ သူ့ကို လူနဲ့လူအလိုပဲ ထင်ကြမှာပဲ၊ လူကြည့်တော့ ဝမ်းတွင်းရူးလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်၊ တကယ်ကျတော့ ဒီကောင် ဒီလောက် မအဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်ကိုပဲ အသုံးချတန် ချရတော့မှာပဲ’

သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲ ပြတ်သွား၏။ အစီအစဉ်ကိုလည်း အမျိုးမျိုး ဆွဲထားသည်။ အစီအစဉ်များစွာ အနက် တစ်ခုမှာ မနက် ကိုးနာရီတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် မြို့ထဲသို့ ထွက်၍ ဥရောပတိုက်သားပိုင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှာဖွေထားရန် ဖြစ်၏။

‘တကယ်လို့ ဒီပြင်နည်း မရှိရင်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မဟာရာဇာ အတွက် အမ္မာဒဗတ်ကို ဆေးရှာထွက်မယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ရမှာပဲ၊ ဒီမှာ ဥရောပ

တိုက်သား ပိုင်တဲ့ ဆေးဆိုင်တို့ ဘာတို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား'

'တပ်နယ်ထဲမှာတင် ရှိတယ်ဗျ၊ ဂျော့ဗလင်းနှင့် သားများ ဆေးတိုက် ဆိုတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်၊ သွားတိုက်ဆေးတို့ ခေါင်းလိမ်းဆီတို့ အပြင် ဘိလပ်က လုပ်တဲ့ ဆေးတွေလည်း အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ လိုချင်တဲ့ ဆေးကို ရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဟာရာဇာက ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဆေးသွားဝယ်မယ် ဆိုရင် ခွင့်ပြုပါ့မလား'

'ခွင့်ပြုချင်မှတော့ ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ လွှတ်လွှတ် ကျွန်တော်ပဲ ဆေးစာ ရေးပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မှာ ဆေးဆိုင်ကို သွားပြီး ဘာဆေးတွေ ရနိုင်တယ် ဆိုတာကို ကြည့်ဦးမယ်၊ ဆိုင်ရှင်နှင့်လည်း မိတ်ကလေး ဘာလေး ဖွဲ့ခဲ့ရတာ ပေါ့'

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ထွက်သွား၏။ သူနှင့်အတူ ဆေးဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်၏ အကြံပေးချက်အရ လိုအပ်မည် ထင်သော ဆေးအမျိုးမျိုးကိုလည်း ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် အဖွဲ့ကျသွားလေပြီ။

အက်ရှ်သည် စစ်ရေးပြကွင်းမှ ပြန်လာကာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောစရာ ရှိသည်တို့ကို အပြီးသတ် ပြောဆိုပြီးနောက် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့တပည့်ကျော် မန်နီလာလ်၊ ဆာဂျီ ထည့်ပေးလိုက်သည့် မုဆိုး ဘူတားတို့နှင့် အတူ ထွက်သွား၏။

အက်ရှ်သည် စိန်ပန်းပွင့်တွေ ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေသည့် တပ်နယ်မြေ လမ်းတစ်လျှောက် အတိုင်း မြင်းစီး ထွက်သွားကြသော သူတို့သုံးယောက်ကို မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆယ်ရက် ကြာသည့် အခါတွင် လမ်းပြထည့်လိုက်သည့် တောလိုက် မုဆိုး ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဆာဂျီက အကြောင်းကြားသည်။ သမားတော်နှင့် သူ့တပည့်တို့ကို ဘိသော နယ်ထဲသို့ တစ်မိုင်ခန့် ရောက်အောင် ချောမောစွာ ပို့ခဲ့ပြီဟုလည်း သိရ၏။ သမားတော်သည် မုဆိုး ဘူတားကို ဆုငွေ ကောင်းစွာ ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် အက်ရှ် သခင်ဆပ်ထံသို့လည်း ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အားလုံး အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ဆုတောင်းကြောင်းဖြင့် အမှာစကား ပါးလိုက်သည်။ ထို

အမှာစကားမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ စကားမျှသာ ဖြစ်သည့် အတွက် လျှို့ဝှက် သင်္ကေတတွေ သုံးစရာ မလို။

တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်နှင့် အမျှ အက်ရှ်သည် အိပ်ရာမှ စောစောထကာ ဉာဏ်ကျယ်ကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် မြင်းစီးကျင့်၏။ ယခုမူ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသည့် ရာသီကလည်း ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရုံးအလုပ်ကို ဖိလုပ်နေရသည်။ ညနေတိုင်လျှင် ပိုလိုကွင်းသို့ သွားကာ ပိုလိုရိုက်သည်။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ကို သူ ဝင်တုန်းက ပိုလိုကစားခြင်းသည် ပေါ်ကာစ ရှိသေး၏။ ယခုမူ တောင်ပိုင်းဒေသတွင် စခန်းချနေသည့် တပ်တိုင်းလိုလိုမှာပင် ပိုလိုကစားခြင်းသည် ခေတ်စားနေလေပြီ။ အက်ရှ်မှာ နဂိုကတည်းက ပိုလိုရိုက်ကျင့် ရှိလာသည့် အတွက် သူနှင့် ပိုလို ရိုက်ချင်သူတွေ ဒုနှင့်ဒေး။

သို့ဖြင့် အက်ရှ် အဖို့ တစ်နေ့လုံး အားရသည် ဟူ၍ပင် မရှိ။ ညဆိုလျှင် မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ယခုလို နေရသည်ကပင် ခပ်ကောင်းကောင်း။ ဇူလီ အတွက် တွေးတော ပူပန်ချိန် မရ။ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ စာများထဲတွင် ဘာတွေများ ပါမလဲဟု တွေးတော စိုးရိမ်ချိန် မရ။

အလုပ် ပင်ပန်းခြင်းနှင့် ပြင်းထန်သည့် လေ့ကျင့်ခန်းတို့သည် သူ့အဖို့ မဟာဩဇာ ဆေးကြီး တစ်ပါး ဖြစ်နေ၏။ အလုပ် ပင်ပန်းခြင်းကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကြိဖန် ကျေးဇူး တင်ရသေးသည်။

မာဒူးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ လျှောက်လွှာ စာရေးက ရေးပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ စာ၌ မင်ဆာရာသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိကြောင်း၊ ဇာတိကို ပြန်ရောက်ရသည့် အတွက် ပျော်ကြောင်း၊ ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း၊ သခင်ဆပ်လည်း ထိုအတူ ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ဝူးလ်ဘတ်သည် သခင်ဆပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်းဖြင့် စာတွင် ပါသည်။

သူ့မိသားစုက (ယခုအချိန်၌ မာဒူးတွင် မြစ်သုံးယောက် ရနေလေပြီ။ ယင်းတို့အနက် နှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်သည်။) သခင်ဆပ် ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း၊ လာဘ်သပ်ပကာ ရွှင်ပါစေ ဆုတောင်းကြောင်း စသည် စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား၏။

အက်ရှ်သည် မာဒူးထံ စာပြန် ရေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ် ရောက်လာကြောင်းကိုမူ ထည့်၍ မရေးလိုက်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဂူးလ်ဘတ်ကလည်း မာဒူးထံ စာရေးသည့်အခါ တွင် ထိုအကြောင်းကို ထည့်ရေးခြင်း မပြု။ မိမိ ကတိ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အက်ရှ် သခင်ဆပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြောင်း၊ မိမိတို့ အားလုံး အဆင်ပြေ ကြောင်းလောက်ကိုသာ ရေးလိုက်သည်။

ဂူးလ်ဘတ်က ထိုအကြောင်းကို ထည့်မရေးခြင်း မှာ အက်ရှ်ကသော် လည်းကောင်း၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကသော် လည်းကောင်း မရေးရန် တကူးတကန့် ပြောထားခြင်း ကြောင့် မဟုတ်။ သူ့အလိုလို စဉ်းစားကာ မရေးသင့်ဟု ထင်သဖြင့် မရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဂူးလ်ဘတ် သည်လည်း စိုးရိမ်နေသည်သာ။

မာဒူးကဲ့သို့ပင် ဂူးလ်ဘတ်သည်လည်း ဘိသော နယ်ကို မကြိုက်။ တရားဥပဒေ မဲ့သည့် ပြည်နယ်နှင့် သော် လည်းကောင်း၊ ထင်ရာစိုင်းတတ်သည့် ဘိသော စော်ဘွားနှင့်သော် လည်းကောင်း သူ့သခင်ဆပ် ပတ် သက်ခြင်း မပြုစေလို။ ခပ်ကင်းကင်းသာ နေစေလို သည်။

သို့တိုင်အောင် ကာရိုကုတ်မှ ရောက်လာသည့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် အက်ရှ်တို့သည် ဘိသော စော်ဘွားနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်၍ နေကြသည် လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်နေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ပြီး မည်သည့် အတိုင်းအတာ အထိ ဆက်စပ် နေကြသည်ကိုမူ သူ ကောင်းကောင်း မသိတတ်နိုင်ပြီ။ (ဂူးလ်ဘတ်သည် အက်ရှ် အကြောင်းကို မာဒူးလောက် မသိ။ မာဒူးကလည်း ဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိသူပီပီ သူ့ စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သည်တို့ကို မည်သူတို့ ကိုမျှ ထုတ်ပြောခြင်း မရှိ။)

သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရောက်လာသည့် အတွက် စိုးရိမ်မိသည် ဆိုလျှင် သူ ထွက်သွားသည့် အခါ၌ ထိုစိုးရိမ်မှု ပျောက်သွားသင့် သည်။ သို့ရာတွင် ဂူးလ်ဘတ်တွင် စိုးရိမ်မှု မပျောက်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြန်သွားသည့် နောက်၌ အက်ရှ်သည် အင်ဂရေစီ တစ်ယောက် ပိုင်သည့် ဆေးဆိုင်မှ ဆေးများ မကြာခဏ ဝယ်တတ်သည်ကို ဂူးလ်ဘတ် သတိပြုမိ သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ ဝယ်သည့် ဆိုင်မှာ သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ပြန်မည့်နေ့က ဝယ်သွားသော

ဆိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ (ထိုဆိုင်သို့ ဂိုဗင် ဒတ်စ် သွား၍ ဆေးတွေ ဝယ်သည့် အကြောင်းမူ ထိုနေ့ မနက်က လိုက်သွားသည့် စကားများများ ရထားသမား ထံမှ သိရခြင်း ဖြစ်၏။) ထိုမျှမက အက်ရှ်သည် ထို ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် အတန်ကြာ စကား ပြောဆိုနေသည်ကို လည်း တွေ့ရတတ်သည်။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ဘိသောသို့ သွား၍ ဆေးကုခြင်းကမူ ဘာမျှ မဆန်း။ တစ်ခါက ဘိသော စော်ဘွားတွင် အနာစိမ်းများ ပေါက်သည်၌ သူ့သမား တော်တွေ ကု၍ မရသည့်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကု၍ ပျောက် ခဲ့ဖူးရာ ဘိသော စော်ဘွားသည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ဆေးစွမ်း ကို ယုံကြည်မည် မုချ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဖိတ်ခေါ် ခြင်းကို ဂူးလ်ဘတ် ဘာမျှ မအံ့သြ။

သို့ရာတွင် ကျားကိုးစီး စားမကုန်အောင် ဒေါင် ဒေါင်မြည် ကျန်းမာနေသည့် သူ့သခင်ဆပ်သည် တစ် ပတ်လျှင် သုံးလေးကြိမ် သွားကာ ထိုဆိုင်မှ ဆေးများကို အဘယ်ကြောင့် ဝယ်နေရသနည်း။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ အိမ်သုံးဆေး စသည်တို့ကို မိမိအား အဝယ်လွှတ်လေ့ ရှိသည် မဟုတ်လော။

ဂူးလ်ဘတ်သည် သူ့သခင် အက်ရှ် လုပ်နေပုံကို ဘဝင် မကျချင်။ သို့ရာတွင် သူလည်း ဘာမျှ မတတ် နိုင်။ ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်၍ လည်း မဖြစ်။ မိမိ သခင်ဆပ် အက်ရှ်အား မဒန်းသို့ ပြန် ခေါ်မည့် အမိန့်သာ ရောက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းရ တော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ ဇာတိကို လွမ်း လှပြီ။ သူတို့ ဘာသာစကားကို ပြောချင် နားထောင်ချင် လှပြီ။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်ကို ကြည့်ရသည်က ယခင် နှင့် မတူ။ ယခင်တုန်းက အက်ရှ်သည် ဂူဂျာရတ် ပြည် နယ်ကို ငြီးငွေ့သည်။ ဤနယ်မှ အမြန် ပြောင်းလိုသည်။ ယခုမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ပြောင်းရ မည်ကို စိုးရိမ်နေဟန် တူ၏။

ဟုတ်သည်။ အက်ရှ်သည် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ မပြောင်းချင်သေး။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ သတင်းစုံ ကြားချင် သေးသည်။ ဘိသော ပြည်နယ် အကြောင်းကို သိချင်သေး သည်။ ထိုနယ်တွင် မည်သို့ ဖြစ်နေပြီနည်း။ ဇူလီတို့ တစ်တွေ အခြေအနေ မည်သို့ ရှိသနည်း။ ထိုအကြောင်း များကို ကြားချင်သေးသည်။ ထိုသတင်းများကို ကာကော့ ဂျိထံ ပို့ပေးချင်သေးသည်။

mgyoe.com

သည့်လို အချိန်မျိုးတွင် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ပြောင်းရမည် ဆိုသည့် စကားကို အက်ရှ် နားမှ လေသံ မကြားချင်။ တတ်နိုင်လျှင် လေးငါးနှစ် နေရဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း နေမည်။ ဆယ်နှစ် အနှစ် နှစ်ဆယ် နေရ ဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း ကိစ္စ မရှိသေး။

သည်အချိန်တွင် ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်မှ ထွက်သွား ခြင်းသည် ဇူလီ အတွက် အကူအညီ အလိုအပ်ဆုံး အချိန်တွင် စွန့်ပစ် ထွက်ပြေးသည်နှင့် တူလိမ့်မည်။ ဇူလီ၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်ရေး၊ မကယ်နိုင်ရေးသည် မိမိ အမှာဒဗတ်တွင် ရှိ မရှိ ဆိုသည့် အပေါ်တွင် တည် နေသည်။ သည်လို အချိန်မျိုးတွင် ဂူဂျာရတ်မှ တစ်ဖဝါး မှ မခွာလို။

မိမိသည် ဇူလီကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးပြီ။ တစ်ခါက ဝူးလ်ကုတ် ပြည်နယ်တွင် ရှိစဉ် ကလေး ဘဝ။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် (သူ့စိတ် အလိုဆန္ဒ မပါဘဲ) ဘိသော ပြည်နယ်တွင် သတို့သမီး လောင်း အဖြစ်။ ယခု တတိယ အကြိမ် စွန့်ပစ်ခြင်း မပြုလိုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုနေ မဒန်းသို့ ပြောင်းရ တော့မည် ဆိုသည့် အမိန့်များ ရောက်လျှင် ဒုက္ခ။

အကယ်၍များ ပြောင်းဖို့ အသံပလံ ကြားလျှင် ဝေါလီနှင့် ဝိုက်ဂရမ်တို့ထံ စာရေးပြီး သူ့ကို မပြောင်း သေးဘဲ ထားဖို့ အပြောခိုင်းရမည်လော။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က မဒန်းတွင် နေချင်လှချည့်ရုံဟု သူတို့ ကို ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ ယခု မြန်းစားကြီး စိတ်ပြောင်းသွား သည်ကို သူတို့ ဘဝင်ကျအောင် မည်သို့ ပြောရမည် နည်း။

‘ဘာကြောင့် သဘောထား ပြောင်းသွားရတယ်၊ ဘာကြောင့် မဒန်းကို ချက်ချင်း ပြန်မလာချင်တယ် ဆို တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ မင်းတို့ကို မပြောနိုင်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောလော ဆယ်မှာ ကိုယ့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း ရှိနေသေး တဲ့ အတွက် ဒီမှာပဲ နေချင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း လောက်ကိုပဲ ပြောပါရစေ’

မိမိသည် ရူးရှုပ်ပင် သွားသည်လော။ နေထိုင် မကောင်း၍ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားများ ဖြစ်နေသည် ဟုပင် ထင်ကြမည်လော။ ဝေါလီကမူ အမှန်ကို သိချင် ရှာလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြော၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ထံ စာရေးနေ၍ အကြောင်း ထူးမည် မထင်။

အက်ရှ် ကံကောင်းသည်။ သူ့ကို ဂူဂျာရတ် ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်သည့် ‘မင်းဘုရား’ များ သည် သူ့ကို မေ့နေပါစေ၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဂိုဗင် ဒတ်စ်ထံမှ သတင်းဆိုးတွေ မကြားရပါစေနှင့်၊ သူတို့ စိုးရိမ်နေသည့် အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်၊ ဇူလီတို့တစ်တွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြပါစေဟုသာ မျှော်လင့်ရတော့ သည်။

သို့ဆိုလျှင် သည်နယ်မှ ပြန်ပြောင်းရ၍ အရေး မကြီးတော့ပြီ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်မူ မြန်မြန် ပြောင်း ရလေ ကောင်းလေလေ။ ဝေါလီကလည်း သူ့ကို အမှတ် ရကြောင်း စာရေးလှပြီ။

ဝေါလီ၏ စာထဲတွင် သူတို့ နယ်ခြားစောင့်တပ် များသည် တိုက်ပွဲများကို တိုက်နေကြောင်း၊ ဇာရင်မှာ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာ ရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပြင်းထန် ခြင်း မရှိကြောင်း ဖော်ပြကာ တိုက်ပွဲများ အကြောင်း ဆက်လက် ရေးသားထားသည်။ (ထိုတိုက်ပွဲမှာ တစ်ခါ က ဆွပ်မြစ်တူးမြောင်း ဖောက်နေသည့် ကူလီများကို သတ်ဖြတ်သွားကြသည့် အူမန်ခဲ လူမျိုးစုများ ဖြစ် သည်။)၊ ပက်ရှဝါမှ အရေးပိုင် ဒုတိယ ဗိုလ်ကြီး ကာဗက် နာရီသည် အဗာဇိုင်း ခံတပ်မှ ငါးမိုင်ခန့် ကွာသည့် ဆပ် ပရီး ရွာကလေးတွင် သောင်းကျန်းသူများ ပုန်းအောင်း နေသည်ဟု သတင်း ကြားသည့် အခါ ထိုသောင်းကျန်း သူများကို အစိုးရထံသို့ အပ်ရန် သူကြီးကို အကြောင်း ကြားလိုက်ကြောင်း၊ အသတ်ခံရသည့် ကူလီများ၏ မိ သားစုများကိုလည်း ထောက်ပံ့ကြေး ပေးရန် လွှတ်လိုက် ကြောင်း...။

ဤတွင် ဆပ်ပရီး ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများက သူတို့ရွာ လုံခြုံ စိတ်ချရပြီ အထင်ဖြင့် မချေမငံ အကြောင်းပြန်ကြောင်း၊ ဤတွင် ဗိုလ်ကြီး ကာဗက်နာရီ က သူတို့ကို အလစ် ဝင်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး စီမံကိန်း ရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်လေး ဝိုက်ဂရမ်၏ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် မြင်းတပ်သား နှစ်ရာကျော်နှင့် ခြေလျင် တပ်သားများ ပါသည့် စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းကို ညအချိန်တွင် ချီ တက်စေခဲ့ကြောင်း...။

ထိုစစ်ကြောင်းတွင် ဗိုလ်ကြီး ကာဗက်နာရီ ကိုယ် တိုင်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ဆင်ရေးကို အထူး လျှို့ဝှက် စီစဉ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချို့ တပ်ဖိုလ်များပင်လျှင် မသိလိုက်ကြဘဲ ကွင်းထဲတွင် ကြက်ပေါင်ကွင်း ပစ် ကစားနေရာမှ ထလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

ချီတက်ရာတွင် အစဉ် လွယ်ကူ ချောမောကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူတို့ ပစ်မှတ် စခန်းနှင့် ရှစ်မိုင် အကွာလောက်သို့ ရောက်သည့် အခါ၌ တောတောင် လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းတမ်း လာခဲ့ကြောင်း၊ မြင်းများနှင့် လားများ သွားမရတော့သည့် အတွက် အစာခိုင်း ခံတပ် သို့ ပြန်ပို့ရကြောင်း၊ တပ်သားများမှာ မှောင်ထဲတွင် ဆပ်ပရီးရွာသို့ ခြေကျင် ချီတက်ကြရကြောင်း...။

ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်ဆောင်များ၊ ချောက်ကမ်းပါးများ၊ လျှိုများ ဝိုင်းရံနေသည့် အတွက် စိတ်ချရပြီ အထင်ဖြင့် စခန်းချ ရပ်နားနေကြစဉ် မနက် လင်းအားကြီးတွင် ရန်သူတို့က ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ကြ ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့က ရန်သူတို့ ကို ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင်နှင့် နောက်လိုက် ကိုးယောက်ကို အရှင် ဖမ်းဆီး ရမိခဲ့ကြောင်း...။

'ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုးယောက် ဒဏ်ရာ ရတယ်၊ ဂျက်ဂါဆင်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ဒုရဗတ်တို့ကို သူရဘွဲ့ ပေးဖို့ ထောက်ခံထားတယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကို မြင်တဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့လည်း မဒန်းမှာ ထိုင်ပြီး အပျင်း ထူနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကော ဘာ တွေ လုပ်နေသလဲ၊ အစ်ကိုကလည်းဗျာ ကြားလှချည် လား၊ အစ်ကို့ စာတစ်စောင်လုံးမှာ အစ်ကို့ မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် အကြောင်းကိုပဲ ရေးလို့ မဆုံးတော့ဘူးလား၊ အစ်ကို့ အကြောင်း ဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မပါဘူး။

'ကျွန်တော် သိချင်တာက အစ်ကို့ အကြောင်းဗျ၊ ဉာဏ်ကျယ် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် လည်း အမ္မာဒဗတ် အကြောင်းကို ရေးစရာ မရှိတော့ဘူး လား၊ ရိုးပါး မြင်းတပ်က မြင်းအလှ ပြိုင်ပွဲတွေကော လုပ်သေးသလား၊ ဝိုက်ဂရမ်နှင့် ဇာရင်တို့ကလည်း နှုတ် ဆက်ကြောင်း ပြောပြပါတဲ့၊ တပ်ရင်း ၇၅ က ရစ်ကီ အကြောင်းကိုကော မကြားတော့ဘူးလား'

ကျန်အကြောင်းများမှာ အတင်းအပျင်းများသာ ဖြစ်၏။ အက်ရှ်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီး စာရွက် ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာ ရသည့် ဇာရင်ထံ စာရေးရဦးမည်။ နောင်တွင် မိုက်ရူးရဲ မလုပ် ရန် သတိပေးရဦးမည်။

ဝေါလီထံမှ စာကို ဖတ်ပြီး တပ်ရင်း အကြောင်း သိရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် စကား တွေ ပြောချင်သေးသည်။ တိုက်ပွဲတွေ တိုက်နေရသည့် တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်ချင်သေးသည်။ စစ်ဗာရီ သူပုန်

ကြီး ပြီးကတည်းက ဘာမျှ မလုပ်ရဘဲ ထိုင်နေရသည့် ရိုးပါး မြင်းတပ်ရင်းတွင် ကြာကြာ မနေချင်။

'အေးလေ၊ မကြာခင်တော့ ပြောင်းရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ မပြောင်းရခင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ဆီက သတင်းကို တော့ ကြားချင်သေးတယ်'

သို့ရာတွင် ရက်တွေသာ ကုန်ခဲ့သည်။ ဘိသော ရှိ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံမှ ဘာသတင်းမျှ မရောက်လား။

နေဦးပေါက်ပြီ။ အမ္မာဒဗတ်သို့ ရောက်သည်မှာ တစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ လာစဉ်က 'ယာယီ ပူးတွဲ ဆောင်ရွက်ရန်' ဟု အမိန့် ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထို ယာယီသည် မည်မျှ ကြာဦးမည်နည်း။ သည်တစ်နှစ် လော၊ နောက်တစ်နှစ်လော။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကော ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။

အက်ရှ်သည် ဂျော့ဗလင်း၏ ဆေးဆိုင်သို့ လာ ခဲ့သည်။ ခြေထောက် နာသည်ဟု ဆိုကာ လင်နမင် တစ် ပုလင်း ဝယ်၏။ ပိုင်ရှင်နှင့် အတင်းအပျင်းတွေ ပြော သည်။ မဟာရာဇာ တစ်ဦးထံမှ ဆေးတွေ အမှာ ရောက် ကြောင်း ကြားရဦးမည်လောဟု နားစွင့်၏။

ဆိုင်ရှင်က စကား ခပ်များများ။ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက မည်သူ နေထိုင် မကောင်း၍ မည်သည့် ဆေးကို ဝယ်ယူသွားကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ သို့ရာတွင် ဘိသော မဟာရာဇာ ဇော်ဘွား၏ အမည် မပါ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် အက်ရှ်သည် စိတ်ပျက်ပျက် ဖြင့် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ဝရန်တာတွင် အဝတ် အစားတွေ ညစ်ပတ်လျက် ခပ်ဝဝ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏။ အခြားသူ မဟုတ်။ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အစေ ခံ မန်နီလားလ်။

ဂူးလ်ဘတ်က ပွတ်ရှ်တွန်း ဘာသာဖြင့် 'ဒီ ခွေးသား ရောက်နေတာ ကြာပြီ ဆပ်' ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ဘိသော စကားဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

'ဒါပေမဲ့ သခင်ဆပ်နှင့် စကား မပြောရမချင်း ဘာမှလည်း မစားဘူး၊ ဘာမှလည်း မသောက်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ၊ သခင်ဆပ်ဟာ မင်းနှင့် တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်သေး ဘူး၊ ပြန်လာရင် ရေချိုး ထမင်းစားမှာနှင့် ဆိုတော့ မင်း အကြာကြီး စောင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောသေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က တော်တော်ထုံတဲ့ ကောင် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောတာလည်း မရဘူး'

'အင်း၊ ဒီကောင်က သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ရဲ့ တပည့်လေကွာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ငါ သူ့ကို ချက်

ချင်း တွေ့လိုက်မယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကား ပြောစရာ ရှိတယ်'

အက်ရှင်က မန်နီလာလ်ကို လက်ယပ်၍ ခေါ် လိုက်၏။

ဘိသောက သတင်းမှာ ဆိုးလည်း မဆိုး၊ ကောင်း လည်း မကောင်း။ မန်နီလာလ်ကို အမွှာဒဗတ်သို့ သွား ခွင့်ပြုသည့်တိုင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် သူ့ကို ရှာလား ဖွေလား လုပ်မည် စိုးသဖြင့် စာမရေးလိုက်။

'ကျွန်တော့်ကို ရှာလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ တစ်ကိုယ် လုံး နဲ့ နေတာပဲ' ဟု မန်နီလာလ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြော ၏။ ထို့ကြောင့် သတင်းကို ပါးစပ်ကသာ ပြောလိုက်၏။

ဘိသော မဟာရာဇာသည် အမြဲ ဝမ်းချုပ်နေသဖြင့် သွေးစုနာ ပေါက်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အစာမကြေ ဖြစ်ခြင်း စသည့် ရောဂါများ စွဲကပ်လျက် ရှိကြောင်း၊ ဘိသော မဟာရာဇာကဲ့သို့ ဖိမ်ဖြင့် နေသူတို့တွင် ဖြစ် တတ်သည့်အတိုင်း ကျန်းမာရေးမှာ မကောင်းလှကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားဆေးများမှာ အစွမ်းထက်လှကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ကြားသိရသလောက် ဆိုလျှင် အားလုံး ချောမောလျက် ရှိကြောင်း...။

မဟာဒေဝီကြီး ရှုရှိလာမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာစွာ ရှိပြီး မကြာမီတွင် မီးဖွားတော့ မည်ဟု ကြားသိရကြောင်း၊ ဗေဒင်ဟူးရားများ အထိန်း တော်များ သားဖွားဆရာမများ အားလုံးက သားယောက်ျား လေး မွေးမည်ဟု ယူဆကြကြောင်း...။

မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်သည့် အခါတွင် ပွဲတော်များ ကျင်းပရန် ယခုကတည်းက စီစဉ် ပြင်ဆင်လျက် ရှိ ကြောင်း၊ နီးရာ ကြေးနန်းရုံး (ယင်းမှာ မိုင်ပေါင်းများ စွာ ကွာသည်) သို့ သွားကာ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ အကြောင်းကြားရန် အတွက် မြင်းစီး ယောက်ျား တစ်ဦး ကို အဆင်သင့် ကင်းထောက်ချထားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိ သိသလောက် ဆိုလျှင် ယခု ကိုယ်ဝန်သည် မဟာ ဒေဝီကြီး၏ တတိယ ကိုယ်ဝန်ဟု သိရကြောင်း...။

ယခင်က ကိုယ်ဝန် နှစ်ကြိမ် ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အဘယ်ကြောင့် ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ အကြောင်း မကြားသည်ကို မိမိ နားမလည်နိုင်ကြောင်း၊ တကယ် ဆိုလျှင် သားဦး ကိုယ်ဝန်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အကြောင်းကြားသင့်သည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ပထမ နှစ် ကြိမ်မှာ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြောင်း...။

ဤသို့ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျခြင်းမှာလည်း ပထမ တစ်ကြိမ်တွင် သစ္စာရှိသော ရံရွှေတော် နှစ်ဦး သေဆုံး သဖြင့် စိတ်မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ ဒုတိယ အကြိမ် ပျက်ကျခြင်းမှာ မိမိ၏ လက်စွဲတော် ဂီတာ သေဆုံးသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန် တူကြောင်း...။

သူတို့ သုံးယောက် သေဆုံးခြင်းကို သူ့စိတ်ထဲ တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာ ဒေဝီကြီးမှာမူ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေသည်မှာ သေ ချာကြောင်း...။

တစ်ခုခု ထူးဆန်းကြောင်း၊ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ မူလက အပုအထစ်တွေဖြင့် အစပြုခဲ့သည့် သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် ယခုအချိန်တွင် အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်သော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း (ဤသည်ကို ဘေးမှ ကြားရခြင်း ဖြစ်ပြီး မိမိကလည်း ယုံကြည်ကြောင်း)...။

မဟာဒေဝီကြီး ရှုရှိလာသည် ကြင်ရာတော် မဟာရာဇာကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း၊ မဟာရာဇာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤမျှ လှပ၍ ဤမျှ ချစ်စရာကောင်း သော မဟာဒေဝီကို ချစ်မြတ်နိုးလှကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခင်က သူ ချစ်မြတ်နိုးသော မောင်းမများကိုပင် လှည့် ၍ မကြည့်တော့ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် မဟာဒေဝီငယ် ဖြစ်သော ဇူလီမှာ မဟာဒေဝီကြီးလောက် ကံမကောင်းကြောင်း၊ သူ့ညီမတော် ရှုရှိလာကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာသာ ပေးခြင်း မခံရ ကြောင်း၊ သူ့ကိုမူ ယခုတိုင် အကြင်လင်မယား အဖြစ် လက်ထပ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ နဂိုအတိုင်းပင် တစ်ပင်တိုင် ဆောင်တွင် ထားကြောင်း...။

ဇူလီကဲ့သို့သော နိုင်ငံခြားသွေး ပါသည့် အမျိုး သမီး တစ်ဦးကို မဟာဒေဝီ အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ပြောဆိုကြောင်း၊ ဇူလီကို မြို့ပြင်ဘက်ရှိ ဟော်နန်း ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ဆောင်သို့ ပို့ထားကြောင်း၊ တစ်လလောက် ကြာမှ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာ ပူဆာသဖြင့် ဟော်နန်းတော်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ဟော်နန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံဘဲ သူ့အခြေအရံ များနှင့်သာ နေတော့ကြောင်း...။

မိမိ အထင်အရ ပြောရမည် ဆိုလျှင် ဘိသော မဟာရာဇာသည် ဇူလီကို တရားဝင် ကွာရှင်းကာ ကာ ရီကုတ်သို့ ပြန်ပို့မည် ထင်ကြောင်း၊ ရှုရှိလာက သူ့အပေါ်

တွင် သံယောဇဉ် ကြီးနေသေးသဖြင့် ယခု လောလောဆယ် ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်တွင် ရှုရှိလာ၌ သားငယ် သမီးငယ်တွေ ရလာလျှင် ပြန်ပို့မည်မှာ သေချာ မုချ ဖြစ်ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ မိမိ အထင်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအနေဖြင့် ထိုကိစ္စမျိုးကို ရေလာမြောင်းပေး လုပ်၍ မေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင် အလွန်လည်း အန္တရာယ်ကြီးကြောင်းကို သခင်ဆပ် သိနားလည်လိမ့် မည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီများ၏ အကြောင်းနှင့် တကွ သူတို့နှင့် မဟာရာဇာတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားကြောင်းကို လူသိခံ၍လည်း မဖြစ်ကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် ယခု မိမိ မှာကြားလိုက်သည့် အကြောင်းအရာများမှာ မိမိ အထင်မျှသာ ဖြစ်၍ မှားမည် ဆိုလျှင်လည်း မှားနိုင်ကြောင်း၊ မဟာဒေဝီငယ် ဇူလီမှာ အမည်ခံ ကြင်ရာတော် ဖြစ်သည့်တိုင် ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီကြီးလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ရကြောင်း...။

သခင်ဆပ်သည် ကာကာဂျီ စိတ်အေးရန် ကာရီကုတ်သို့ စာရေး အကြောင်းကြား ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဘာမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ရံရွေတော် နှစ်ယောက်နှင့် အထိန်းတော်ကြီး ဂိတာတို့ ကွယ်လွန်သည်ကို ပုံးဖိထားသည်မှ အပ ကျန်ကိစ္စ ဟူသမျှမှာ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ရံရွေတော် နှစ်ဦးနှင့် ဂိတာတို့ သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ မိမိစိတ်တွင် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေကြောင်း၊ သူတို့ကိစ္စတွင် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း...။

‘ဒါက ဘာဆိုလိုတာလဲကွ’ ဟု အက်ရိုက မေး၏။

မန်နိုလားလ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း ခပ်လေးလေးဖြင့်

‘ကောလာဟလတွေက အများကြီးပဲ ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုလည်း မကိုက်ညီဘူး၊ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် သခင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်လို ကာရီကုတ် ပြည်နယ်က လာတာ ဆိုတော့ ဘာရယ်လိုတော့ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ဘူး၊ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရုံပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတိုင်း လျှောက်ပြော

နေလို့လည်း မဖြစ်၊ ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ အထင်ခံလို့လည်း မဖြစ်၊ သူတို့ ပြောတာကိုပဲ နားထောင်ရတာ၊ ဟော်နန်းထဲက အစေတော်တွေ ပြောတာ ဈေးထဲမှာ ကြားတာတွေလောက်ကိုပဲ ကြားသိရတာပဲ။

‘တကယ်လို့ ဒီမိန်းမတွေဟာ သေရိုးသေစဉ် ရောဂါနှင့် သေတယ် ဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောနေကြမလဲ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကြတာ ဒီလောက် ပြောစရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမ သုံးယောက် သေတဲ့ ကိစ္စကို သူတို့ မမေ့နိုင်ကြဘူး ခင်ဗျ၊ တဖွဖွ ပြောနေကြတယ်၊ ပြောတော့လည်း မြောင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချင်းချင်း တီးတိုး ပြောနေကြတာ၊ တချို့ ပြောတော့လည်း အကြောင်း တစ်မျိုး၊ တချို့ကလည်း တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ပြောနေကြတာပဲ၊ တကယ် အကြောင်းရင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ သိပုံ မရကြဘူး’

‘အထိန်းတော် မိန်းမကြီး ဂိတာ အကြောင်းကို ကော ဘာပြောသံ ကြားသေးသလဲ’

‘တချို့က ပြောတော့လည်း ဟော်နန်း အတက်ကျောက်လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျသွားတာတဲ့၊ တချို့က ပြောတော့လည်း ဟော်နန်း လေသာပြတင်းကနေ လိမ့်ကျတာတဲ့ ခင်ဗျ၊ သူ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ၊ တချို့က ပြောတော့လည်း သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချတာတဲ့၊ တချို့က ပြောတော့ အောက်ကို မကျခင်ကတည်းက အသက် မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ အဆိပ်ခတ် သတ်တယ် ဆိုလား၊ လည်မျိုညှစ် သတ်တယ် ဆိုလား ပြောနေကြတာပဲ၊ မတော်တဆ လိမ့်ကျတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်အောင် အမြင့်ပေါ်က ပစ်ချထားတာတဲ့။

‘ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက သတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူရဲ့ အမိန့်နှင့် တွန်းချတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိပြန်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တချို့ကလည်း ဘယ်လို ထင်ကြသလဲ ဆိုတော့ ဒါတွေဟာ အလကား စကားတွေ၊ ဟော်နန်း အကြောင်းကို သူများထက် သိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကြားဝါ ပြောတဲ့သူတွေ ပြောတဲ့ စကားလို့ ယူဆကြတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစေတော် နှစ်ယောက် သေတာက နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ အထိန်းတော် ဂိတာ ဆုံးတာ

တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒီလောက် ကြာသည့် တိုင်အောင် လူတွေ ပါးစပ်မှာ ပြောမဆုံးဘဲ ဖြစ်နေတာကတော့ တော်တော်လေး ဆန်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ'

ထိုသတင်းမှာ ဘိသောနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းစုံ ဖြစ်၏။ အထိန်းတော်ကြီး ဂိတာ သေဆုံးသည့် သတင်းမှ လွဲလျှင် ကျန်သတင်းများမှာ အက်ရှ် အဖို့ သတင်းဆိုး မဟုတ်။ သူ ထင်သလောက် မဆိုးသေး။

သို့ရာတွင် မန်နီလာလ်သည် အမွှာဒဗတ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက်ခွင့်မှ ရပါဦးမည်လော မဆိုနိုင်။

သူ့ကို ရပ်တန့် ရှာဖွေ ကြည့်ကြသည့် ဟော်အမှုထမ်းများသည် မန်နီလာလ် ကိုယ်ပေါ်မှ ဆေးပုလင်းနှစ်လုံးနှင့် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်မှ အပ တခြား ဘာမျှ ရှာမတွေ့။ သို့ရာတွင် အစောင့်များသည် သူ့ကို မေးခွန်းများ တရစပ် မေးကြသည်။

'ဆေးကုန်သွားလို့ ဆေးဝယ်သွားတာဗျ၊ အရင်တုန်းက ဆေးပုလင်းကြီး တစ်ပုလင်း ကုန်သွားတယ်၊ ခု နောက်ထပ် ပုလင်းလေး ခြောက်ပုလင်း ဝယ်ရမယ်၊ ဆေးပုလင်း အသေးထဲကလည်း ကုန်လို့၊ ဆေးထည့်ရအောင် ဒီနှစ်ပုလင်းကို ယူလာတာ၊ ဟောဒီမှာ ဆေးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ'

မန်နီလာလ်က သူ့ဆရာ သင်ပေးသည့်အတိုင်း ပြော၏။

ထိုမျှမက မိမိသည် ဆရာ မှာလိုက်သည့် အတွက် ကာကာဂျီထံ ပေးရန် ကြက်ဥများနှင့် အခြား စားသောက်ဖွယ်များလည်း ဝယ်ရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

အစောင့်များသည် သူ့လက်ကို လိမ်၍ ချိုးလိုက်ကြပြီးနောက် ထိုအကြောင်းများကို မသိလိုကြောင်း၊ သူ့ဆရာ ဂိုဗင်ဒတ်စ်က မည်သည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောလိုက်သည်ကိုသာ သိလိုကြောင်းဖြင့် မေးကြ၏။

မန်နီလာလ်သည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကာ (မန်နီလာလ်မှာ ထိုအတတ်ကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်၏။) မိမိဆရာက အမွှာဒဗတ်မြို့ ဆေးဆိုင်သို့ သွားကာ ဤဆေးပုလင်းမျိုး ငါးလုံး...၊ သုံးလုံးလား မသိ ဝယ်ခိုင်းကြောင်း၊ သူတို့ မေးသဖြင့် သူ့ဆရာ မှာသမျှ ကိုပင် မေ့ကုန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေး အဝယ်မှာလျှင် သူ့ဆရာ စိတ်ဆိုးတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

သို့ဖြင့် အစောင့်များသည် သူ့ကို လွှတ်လိုက်ကြ၏။ မန်နီလာလ်သည် တစ်ခါ ပြောလျှင် စကား

တစ်လုံးကိုသာ မှတ်တတ်သည့် ဝမ်းတွင်းရူးဟု ထင်သွားကြပုံ ရသည်။

'ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးအစွမ်းက သိပ်ထက်တော့ မဟာရာဇာဟာ ဆရာကြီးကို ယုံကြည်သွားပုံ ရတယ် ခင်ဗျ၊ ဆေးကုန်လို့ အမွှာဒဗတ်မှာ ရှိတဲ့ အင်ဂရေစီ ဆေးဆိုင်ကို ဆေးသွားဝယ်ရမယ်၊ အဲဒီ ဆေးဆိုင်ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာ သိတယ်လို့ ပြောတော့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့က နောက်တစ်ခါ မသွားရအောင် ဆေးပုလင်း တစ်ရာ နှစ်ရာ တစ်ခါတည်း အဝယ်ခိုင်းတယ်။

'ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဆေးတွေကို ဒီလောက် ကြာကြာထားလို့ မကောင်းဘူး၊ တစ်ခါ ဝယ်ရင် လေးငါးပုလင်းပဲ ကောင်းတယ်၊ အများဆုံး ဝယ်ရင် ရှစ်ပုလင်းလောက် ဆိုရင် တော်ပြီလို့ ပြောတယ်၊ ဆရာကြီးက သခင်ဆပ် ပြောတာကို သတိရလို့လား မသိဘူး၊ စာပို့ရအောင် ခိုနှစ်ကောင်လောက်လည်း ဝယ်ခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်'

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့စဉ်တုန်းက နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် လုပ်ရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားကြရာ တွင် ခိုများဖြင့် စာပို့ လွှတ်ရန်လည်း စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။

ဆာဂျီတွင် စာပို့သည့် ခိုများ မွေးထားရာ အက်ရှ်က သူ့အပြန်တွင် ခို တစ်ကောင် နှစ်ကောင် ရှာပေးလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

အစတုန်းကမူ ထိုအကြံကို ဂိုဗင်ဒတ်စ် လက်မခံ။ ခိုများကို ဘိသော ပြည်နယ် အပြင်ဘက်သို့ လွှတ်သည်ကို မြင်သွားလျှင် သူ့အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည်ကို စိုးသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ထိုအကြံကို လက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်သည်နှင့် ငှက်များကို စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုကာ ငှက်အမျိုးမျိုးကို မွေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ခိုများလည်း ပါ၏။ ခိုဆိုသည်မှာလည်း အိန္ဒိယပြည် မြို့ကြီးတိုင်းလိုလိုတွင် ပေါ့ပါ့ဘိခြင်း။

ဂိုဗင်ဒတ်စ် တစ်ယောက် ခိုများ အစာ ကျွေးခြင်း၊ ကြက်တူရွေးကလေးများကို အစာ ကျွေးခြင်း၊ ခိုအိမ်ကလေးများ လုပ်ခြင်းတို့ကို မြင်သည့် အခါတွင် ဘိသောနယ်မှ လူများလည်း သူ့ဝါသနာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သွားကြ၏။ သို့ဆိုလျှင် အက်ရှ်ထံမှ စာပို့ခိုများကို မှာရာတွင် မည်သူကမျှ သံသယ ဖြစ်မည် မဟုတ်တော့။

ယခုမူ မန်နိုလာလီ ရောက်လာပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ မှာလိုက်သည့် ခိုများကို ရှာပေးလိုက်ရုံသာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ညတွင်းချင်းပင် ဆာဂျီထံ သွားကာ ခိုနှစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်ကလေးဖြင့် ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ အက်ရှ်သည် ဆာဂျီအား လျှို့ဝှက်ထားရန် ကတိ တောင်းခံပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်နိုင်သမျှ ချုပ်၍ ပြောကာ (ထိုသို့ အကျဉ်းချုပ် ပြောသည့် အထဲတွင်ပင်လျှင် တိတိကျကျ မပြောဘဲ လှီးလွဲ ပြောသည့် အပိုင်းတွေ ပါသေးသည်။) ခိုများကို ယူပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်၌ မန်နိုလာလီသည် ပေါ့တာဆော်ဗရိန်း အစာကြေဆေး ခြောက်ပုလင်း၊ ဂျော့ဗလင်းနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်သော ဝမ်းနုတ်ဆီ နှစ်ပုလင်း၊ ချိုချဉ် ခဲဖွယ်များနှင့် တကွ ခြင်းတောင်းကြီး တစ်လုံးကို သယ်၍ ပြန်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်းကြီးထဲတွင် ကြက်မ သုံးကောင်နှင့် ကြက်ဖကလေး တစ်ကောင်တို့ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အံ့ဝှက်ထဲတွင်မူ ခိုကလေး နှစ်ကောင်။

အခန်း ၃၇

မန်နီလားလ် မြင်းဖြင့် ပြန်သွားအခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်က
'ဘိသော ပြည်နယ်မှာ ကြက်ဥ ဒီလောက်ပဲ ရှား
ရသလားလို့ လူတွေကတော့ ထင်ကြမှာပဲ၊ ဒီကောင်က
အူတူတူ အတတ်နှင့် ကြက်မတွေကို ဘယ်လောက်များ
ဈေးကြီးပေး ဝယ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး'

မန်နီလားလ် ပြန်သွားသည့် အတွက် ဂူးလ်ဘတ်
ဝမ်းသာသည်။ မန်နီလားလ် လာသည့် အတွက် သူ့သခင်
ဆပ် တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်မည်ကို သူ စိုးရိမ်၏။ သို့ရာ
တွင် ဂူးလ်ဘတ် သည်မျှ ပူပန်စရာ မလို။ မန်နီလားလ်
ထံမှ သတင်းများကို ကြားရသည့် အခါတွင် အက်ရှ်
စိတ်ဓာတ် တက်ကြွကာ ရွှင်လန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဇူလီသည် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိနေ
သည်။ ဘိသော မဟာရာဇာကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်
စုံမက်ခြင်း ရှိတော် မမူတဲ့။ ထိုသတင်းထက် ကောင်း
သည့် သတင်း အဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

ထိုသတင်းများကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါ၌
အက်ရှ် စိတ်သည် ကြည်လင်သွား၏။ ဇူလီသည် မိမိ
ထင်ထားသကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဘိသော ဇော်ဘွားသည်
ဇူလီကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့။

ရှုရှုလာသည် သားသမီး ရသည်နှင့် သူ့အစ်မ
တော် ဇူလီ အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်တွေ နည်းလာလိမ့်
မည်။ ထိုအခါတွင် ဘိသော မဟာရာဇာသည် ဇူလီကို
တရားဝင် ကွာရှင်းကာ ကာရီကုတ် ပြည်နယ်သို့ ပြန်ပို့
လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ဇူလီသည် လူလွတ် ပြန်ဖြစ်
လိမ့်မည်။ လွတ်လပ်စွာ လက်ထပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး
ကို ရတော့မည်။

ခိုများကို ယူ၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် အက်ရှ်သည်
အမှောင်ထဲတွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ ကိစ္စမရှိ။
သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီ။ စောင့်နိုင်တော့
မည်။ မည်းမှောင်၍ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့သည့် သူ့အနာ

ဂတ်သည် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် ရုတ်ခြည်း သန်း
လာသည်။ သူ အသက်ရှင်နေဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိလာပြီ။

တစ်နေ့တွင် အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလို လှေကားမှ
ပြေးဆင်းလာကာ မြင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး 'ဂျန်နီ
သည် လုံ့ကိုင် တပ်သား ဖြစ်သည်' ဆိုသည့် သီချင်းကို
လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို အရာရှိ
ရိပ်သာမှ လှမ်းမြင်ရသည့် ဗိုလ်အချို့က 'ဒီနေ့ ကြည့်
ရတာ ခုတလောမှာ တော်တော် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်
နေတယ်၊ ဘာများ ဟန်ကျနေသလဲ မသိဘူး' ဟု ပြော
၏။

'ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခုလိုဖြစ်တာ ကောင်း
တာပေါ့၊ သူ့ ကြည့်ရတာ ငူတူတူ ငိုင်တိုင်တိုင်နှင့်၊ ခု
တော့မှပဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တွေ့ရတော့တယ်၊ ဧကန္တ
အမွေတို့ ဘာတို့ ရသလားမှ မသိတာ'

တပ်ရေးက စုတ်ပြတ်နေသည့် ဘင်္ဂလား ဂေဇက်
သတင်းစာကို ဖတ်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူ့အဖို့ ဘာမပျော်စရာ ရှိလို့
လဲဗျ'

'အရင်တုန်းကတော့ သိပ် ပျော်ပုံ မရဘူး၊ ခု
တလောမှာ သိပ်ပျော်နေတာ တွေ့တော့ ကိုယ်က မေး
ကြည့်တယ်'

'အဲဒီတော့ ဘာပြောသလဲ'

'တော်တော် လူပါးဝတဲ့ ငနဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က
တော့ ဝမ်းသာစရာ ရှိရင် ဝမ်းသာရအောင်လို့ မေးတာပါ။
ဒီတော့ သူက ဘယ်လို ဖြေတယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားက
အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ မေးရင် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ
အဖြေမျိုးကို ဖြေရမှာပေါ့တဲ့၊ သဘောကတော့ ခင်ဗျား
နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်လား၊ ကြည့်ရတာကတော့ ဒီနေ့ သတင်း
ကို ကြိုရနေပြီ ထင်တယ်၊ ဘယ်လို သိမှန်းသော မသိ

တယ်။ သတင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကမှ ရ တာ။ တပ်မှူးကတောင် သူ့ကို ခေါ်မပြောသေးဘူး။

‘ဘာသတင်းလဲ ဗိုလ်မှူးရ’

‘အေး မင်းတို့ကသာ မသိတာ။ သူကတော့ သိ နေပြီ ထင်တယ်။ သူ့တပ်ရင်း ရှိတဲ့ မဒန်းကို ပြန်ပြောင်း ရတော့မယ်လေ။ ဒီနေ့ မနက် စာပို့နှင့် အမိန့်ပါလာတယ်။ ကိုယ့်အထင်ကတော့ စစ်ရုံးချုပ်တို့ ဘယ်တို့မှာ သူ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူတို့ဆီ ကနေ တစ်ပတ်လောက် ကြိုသိထားပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီငနဲ ပျော်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။’

အမှန်အားဖြင့်မူ အက်ရှ်သည် ထိုသတင်းကို ဘာမျှ မသိ။ တစ်တပ်လုံး သိပြီးမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်း ကြားရသည့် အခါတွင် အက်ရှ်လည်း ပျော် သည်။ အက်ရှ်တို့ ကံကောင်းသည့် အလှည့်သို့ ရောက် ပြီ။ တပ်ရင်း ရှိသည့် မဒန်းသို့ ပြန်ပြောင်းရန် အမိန့်စာ ရောက်လာသည်။

အမိန့်စာတွင် ဗိုလ်လေး အက်ရှ်သည် မိမိ ခံစား ရန် ရှိသည့် ခွင့်ရက်များကို မဒန်း တပ်စခန်းသို့ ပြန် မရောက်မီ ယူနိုင်သည်။ မဒန်းသို့ ရောက်ပြီးမှ ခွင့် မယူရဟု အမိန့်တွင် ပါသည်။

သူ့တွင် ခွင့်ရက်သည် သုံးလခန့် ရှိ၏။ မိမိ ခွင့် မယူခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကြာဆို ၁၈၇၆ ခုနှစ် ဝေါလီ နှင့် ကသွီယ ပြည်နယ်သို့ ခရီး ထွက်ပြီးသည့်နောက် တစ်ခါမျှ မယူခဲ့သေး။ ထို့နောက်တွင် တော်တော်နှင့် ခွင့်မယူတော့။ စုပေါင်းယူကာ တိဗက် ထိအောင် ခရီး ထွက်မည်ဟု ဝေါလီနှင့် တိုင်ပင် ထားခဲ့ကြသည်။

တပ်မှူးကို တွေ့ပြီးသည့်နောက် ပြန်ထွက်လာ သည့် အခါတွင် တပ်ရေးက

‘အက်ရှ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက် ပြန်မယ် စိတ်ကူးသလဲ’

‘အဆင်ပြေတဲ့ အချိန် ပြန်မှာပဲ ခင်ဗျ’

‘ခု အဆင်ပြေသားပဲ။ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ အချိန် ပြန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်လည်း ဝမ်းသာပုံကို ပြမနေနှင့်ဦးဗျ။ ဒီပြင် အရာရှိတွေ စိတ်ဓာတ် ကျနေ လိမ့်ဦးမယ်’

အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း

‘ဆောရီး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် ဒီက ပြန်ရမှာ မို့လို့ ဒီလောက် ဝမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ နေရ တာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူး စဉ်းစား

ကြည့်လေ။ ပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ အနေနှင့် လေးနှစ်ကြီးများ တောင် ဒီမှာ လာနေရတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချင်လှပြီ။ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ကိုယ် နေခဲ့တဲ့ နေရာတွေကို ပြန် ရောက်တော့မယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာလို့ပါ။ ဒီတပ်မှာ မပျော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီမြင်းတပ်က အရာရှိတွေလည်း ကောင်းကြပါတယ်’

‘ထားပါတော့လေ။ ခင်ဗျားတို့ နယ်ခြားစောင့် တပ်လောက်တော့ ဘယ်ပျော်စရာ ကောင်းပါ့မလဲ။ ကျွန် တော်သာ ဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါပဲ။ လူ ဆိုတာ ကိုယ် နေနေကျ နေရာမှာ ပျော်တတ်စမြဲပါပဲ။ နို့နေစမ်း ပါဦး။ ခင်ဗျား ပြန်ရင် ခင်ဗျား မြင်းကြီးကော ရောင်းပစ် ခဲ့မှာလား’

‘ဉာဏ်ကျယ်ကို ပြောတာလား။ ဟင့်အင်း မရောင်း ပါဘူး’

‘အင်း ကျွန်တော် ထင်သားပဲ။ ခင်ဗျား ပြန်သွား တာ အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ခင်ဗျား မြင်းကြီးကိုတော့ အမှတ်ရသားဗျာ။ နောက်နှစ် ပြိုင်ပွဲမှာ ဆိုရင် ဒီကောင် ကြီး ပထမရမှာ သေချာတယ်ဗျ။ ဒီကောင်ကြီးကို ဘယ် လို လုပ်ပြီး ယူသွားမှာလဲ’

‘ရထားနှင့် တင်ရမှာပေါ့။ သူကတော့ ရထား နှင့် လိုက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မြင်းထိန်း လည်း ပါမှာပါ’

‘တွဲ သတ်သတ် ရဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ ညနေကျရင် ရုံပိုင်ဆီကို သွားပြီး စုံစမ်းထားပါလား။ စောစောစီးစီး သွားပြီး တွဲမှာထားမှ ရမယ် ထင်တယ်။ နို့မို့ရင် ခင်ဗျား အကြာကြီး စောင့်ရမှာ’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး’

အက်ရှ်သည် ဘူတာရုံသို့ လာခဲ့၏။ တပ်ရေး၏ စကားက အမှန်။ ဉာဏ်ကျယ်ကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း ယူသွားလိုသည် ဆိုလျှင် တွဲရအောင် ဆယ်ရက် ဆယ် ငါးရက် စောင့်ရဦးမည်။ ထိုရက်ပင်လျှင် မသေချာသေး။ မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး ပေးရဦးမည်။

ကပြား ဘူတာရုံပိုင်က

‘ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါကို တွဲတင်ချင်လို့ ရှိရင် အကြာကြီး စောင့်ရမယ် ဗိုလ်လေး။ ခပ်စောစော ကြိုတင်ပြီး တွဲငှားထားရမှာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တွဲ တွေတော့ အများကြီး ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သံလမ်းတွေက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူဘူး ခင်ဗျ။ ဒီကနေပြီး ဘိုဘော

အထိတော့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုံဘောက်ကို ရောက်ရင် သံလမ်းက မတူတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျဉ်းသွားတယ်၊ ဒီတွဲ ချိတ်လို့ မရတော့ဘူး။

‘ကျွန်တော်တို့ဘက်က တွဲတွေက တွဲကျယ် တွေ၊ လမ်းကလည်း လမ်းကျယ်တွေ၊ ဟိုဘက်က တွဲ တွေက တွဲကျဉ်း၊ လမ်းကလည်း လမ်းကျဉ်း၊ အဲဒီမှာ တွဲပြောင်း၊ အဘီရာ လမ်းဆုံ ရောက်လည်း ဗိုလ်လေး တွဲပြောင်းရဦးမယ်၊ ဘုံဘောက် တွဲကို တိုက်ရိုက်ချိတ်လို့ မရပြန်ဘူး၊ ဟိုက လမ်းက လမ်းကျယ်၊ အဲဒီမှာလည်း တွဲကောင်းကောင်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ လုပ်စရာ ရှိရင် ဒီက ပြီးအောင် လုပ်သွား၊ လမ်းကျမှ ဗိုလ်လေးတို့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

အက်ရှ်က တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း သွားချင် သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ဘူတာရုံပိုင် ပြောသည့် အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံရတော့မည်။ အမှာဒဗတ်တွင် စောင့်ရတော့မည်။ သည်အတောအတွင်း ရောင်းစရာ ရှိသည့် အခြားမြင်းများကို ရောင်းချိန်ရသည်။ ဝေါလီ အဖို့လည်း သူ လာလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်ရန် ပြင်ဆင် ချိန် ပေးသလို ဖြစ်မည်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုပေါ်သို့ စိတ်လက် ပေါ့ပါး စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကာ မအိပ်ခင် ရေးစရာ ရှိသည်များကို ရေးသည်။ ဝေါလီထံသို့ စာရှည်ရှည် တစ်စောင်၊ ဇာရင် ထံသို့ ခပ်တိုတို တစ်စောင်၊ မာဒူးထံသို့ တစ်စောင်။

‘အဘိုးကြီး မာဒူးကတော့ သခင်ဆပ် ပြန်လာ တဲ့အတွက် ပျော်နေမှာပဲ ခင်ဗျ၊ စာတွေကို မနက် စာပို့ နှင့် မိအောင် အထည့် ခိုင်းလိုက်မယ်လေ’ ဟု ဂူးလ် ဘတ်က ပြောသည်။

ရက်များ မကြာမီ ဝေါလီထံမှ ပြန်ရိုက်လိုက် သော ကြေးနန်း ရသည်။

‘အခြေအနေကြောင့် မေလကုန်မှ ဆင်းကြိုနိုင် မည်။ ၃၀ ရက်နေ့တွင် လာဟိုးသို့ လာမည်’ ဟု ကြေး နန်းတွင် ပါသည်။

အက်ရှ်သည် ဘန်ဂလိုရှိ ပစ္စည်းများကို ဂူးလ် ဘတ်နှင့် အစေခံများအား အသိမ်းခိုင်းသည်။ ထိုရက် များ အတွင်းတွင် အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ၊ ဆာဂျီ၏ တော လိုက်မုဆိုး ဘူတာတို့နှင့် အတူ ဂါးတောကြီးထဲသို့ ခြင်္သေ့ပစ် လိုက်သွားသည်။

သူတို့ လိုက်သည့် ခြင်္သေ့မှာ အမ ဖြစ်၏။ လူ သား စားသည်ဟု နာမည်ကြီးကာ ထိုနယ် တစ်ဝိုက်တွင်

သောင်းကျန်းနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ယခု ဆိုလျှင် လူပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ကို စားခဲ့ပြီဟု သိ ရ၏။ ထိုခြင်္သေ့ကို ပစ်နိုင်သူအား ဆုငွေ ပေးမည်ဟုလည်း အစိုးရက ကြေညာထားသည်။

တောလိုက်သမားများ၊ မုဆိုးများသည် ထိုခြင်္သေ့ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့မမှာ စဉ်းလဲသည့် ခြင်္သေ့မ ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ ရှာမတွေ့ကြ။ ခြင်္သေ့မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည့် မုဆိုးများမှာ လည်း ခြင်္သေ့မ အကြောင်း ပြန်ပြောနိုင်ခြင်း မရှိကြ တော့။ ခြင်္သေ့စာ ဖြစ်ကာ တောထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ သည်။

ဤတွင် အက်ရှ်က ခြင်္သေ့မကို ပစ်၍ ရလာ ခဲ့သည်။ သူ တော်၍ မဟုတ်။ လက်သင်တို့ စန်းထခြင်း ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ မုဆိုးကျော် ဘူတား၏ ကျွမ်းကျင် မှုလည်း ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

အက်ရှ်သည် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဘိသော အရောက် ပို့နိုင်ခဲ့ရုံမျှ မက ခြင်္သေ့ ပစ်ရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင် သည့် မုဆိုး ဘူတားကို သဘောကျကာ လီအင်းဖီး ရိုင် ဖယ် တစ်လက်ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။

ဘူတား အဖို့ကား ထိုသေနတ်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းပင်။ ဘူတား ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ဆို ဖွယ် မရှိတော့။ ခြင်္သေ့ကို ပစ်နိုင်ခဲ့သည့် အတွက် အက်ရှ် ဝမ်းသာသည်ထက်ပင် ပိုလိမ့်ဦးမည်။

တောသို့ ခြင်္သေ့ပစ် ထွက်မည့် နေ့မှာပင် ဂိုဗင် ဒတ်စ် လွတ်လိုက်သည့် ခိုတစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာ သည်တွင် အက်ရှ်အဖို့ ရတနာပုံ ဆိုက်သည့်နယ် ဖြစ် နေသည်။

ခိုသည် ဆာဂျီ၏ အိမ်မြင်းစောင်း အပေါ်ထပ်ရှိ ခိုအိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်နားသည်တွင် ဆာဂျီသည် ခိုကို ဖမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ချိပ်ပိတ် ထားသည့် စာထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို တွေ့သဖြင့် အစေခံ တစ်ယောက်ကို လွှတ်ကာ အက်ရှ်ထံသို့ အဖို့ ခိုင်းလိုက်သည်။

စာက ခပ်တိုတိုပင်။ ရှုရှိလာသည် သမီးတော် တစ်ယောက် မျက်နှာမြင်ကြောင်း၊ မိခင်နှင့် ကလေးပါ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိကြောင်း စသည်တို့လောက်သာ ပါသည်။

စာကို ဖတ်ပြီး အက်ရှ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သားကလေး တစ်ယောက် မမွေးဘဲ သမီးကလေး တစ်

ယောက် မွေးသည့် အတွက် မျှော်လင့်ချက် နည်းသွား သည်။

ရှုရှိလာသည် သမီးလေးကို သားလောက် တွယ် တာမည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီ အပေါ်တွင် မှီခိုမြဲ မှီခိုမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီသည် ဘိသော ပြည်နယ်က ရန်းမဟာ ဟော်နန်းတွင်သာ နေရတော့မည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်သည် ရွှေပင်လယ် ဆီးသည့်နှယ် နီးကြမည် မထင်တော့။

သို့ရာတွင် သားဖြစ်စေ သမီးဖြစ်စေ ထိုကလေး သည် ရှုရှိလာ၏ ပထမဆုံး ကလေး။ မအေနှင့် တူလျှင် သမီးချောကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ရှုရှိလာ သည် သားယောက်ျားကလေး မမွေး၍ စိတ်ပျက်သည့် တိုင် သူ့သမီးကလေးကို သူ ချစ်မည် မုချ။

သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ရှုရှိလာသည် ဇူလီ အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်မှ ပြတ်ပါမည်လော၊ ပြန်မှ လွတ်ပါမည်လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့် ဖြစ် နေသည်။

အက်ရှ်တို့ တစ်သိုက်သည် ခြင်္သေ့ရေကို ဆား နယ် အခြောက်လှန်းယူ၍ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ် မိမိတို့ မျက် နှာချင်းဆိုင်မှ ဒုန်းမောင်းလာသော အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်း တစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။

မိမိတို့ကို လွန်သွားသည့် အခါတွင်မှ သတိရ၍ လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘ဗျို၊ စတစ်ဂင်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟု အက်ရှ် က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသည် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ အက်ရှ် သည် မြင်းလှည်းနားသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်း ထဲတွင်မူ သင်္ဘော ကပ္ပတိန် စတစ်ဂင်း။

ဘာကိစ္စ လာသလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာဖြစ် လို့ ကြိုတင် စာမရေးသလဲ စသည့် မေးခွန်းများသည် အက်ရှ် ပါးစပ်မှ ဆက်တိုက် ထွက်လာကြ၏။

‘သင်္ဘော ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ဆီကို လာတာဗျ၊ ကျုပ်လည်း မာလီယာကို ထွက်မလို့၊ သူ့ ဆီက ကြေးနန်းရိုက်လို့ ချက်ချင်း ကောက်လိုက်လာ ရတာ၊ အစီအစဉ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး’

စတစ်ဂင်းက ဖြေသည်။ ယမန်နေ့က အက်ရှ် ၏ ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်ခဲ့သေးကြောင်း၊ သခင်ဆပ်သည် မဒန်းသို့ မပြန်ရသေးကြောင်း၊ မကြာမီ ပြန်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဂါးတောကြီး

ထဲသို့ တောပစ် ထွက်သွားကြောင်းဖြင့် ဝူးလ်ဘတ်က ပြောလိုက်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း စောင့်ပါဦးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့လောက် ပြန်ရောက်မယ်လို့ အဘိုးကြီးက မပြော ဘူးလား၊ ကျွန်တော့် ဘန်ဂလိုမှာ ခင်ဗျား တည်းချင် တည်းနိုင်တယ်၊ အိပ်ရာ တစ်ခု အမြဲ အဆင်သင့် ရှိ တယ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောထားလျက်နှင့်’ ဟု အက်ရှ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

‘မနေနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူရဲ့၊ သင်္ဘောကို ချက်ချင်း တက်ရမယ်၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ကွတ်ချ်ကို ဝါဂွမ်းထုပ် တွေ သွားပို့ရမယ်၊ နယ်စပ်ကို ပြောင်းရမယ် ဆိုတော့ ကျုပ်နှင့်တော့ သိပ်တွေ့ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ပေါ့ဗျာ၊ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်’

‘နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ခင်ဗျား ဝွမ်းထုပ်တွေက ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန် မှာ လေမုန်တိုင်းတို့၊ နှင်းမှောင်တို့ကျရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ စောင့်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ လာပါဗျာ၊ နောက် ဆိုရင် ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ’

‘အေးလေ၊ မတွေ့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘဝ ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဒီနေ့ ဒီမှာ ရှိချင် ရှိပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကျရင် ရှိချင်မှ ရှိတတ်ကြတာမျိုးပဲ၊ ခုမြင် ခုပျောက်တဲ့၊ ဘဝ ဆိုတာ အရိပ်လိုပဲတဲ့၊ တစ်နေရာရာမှာ ဘယ်တော့မှ အတည်မနေဘူးတဲ့၊ နေဦးဗျာ၊ ခုလိုက်လို့ တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီလို လုပ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း အားနေသားပဲ၊ ခွင့်ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ နောက် အင်္ဂါနေ့ ဆိုရင် ကျွန်တော် လည်း ပြန်ရောက်မှာပဲ’

အက်ရှ်က သူ့အကြံကို လက်ခံလိုက်သည်။ သို့ ဖြင့် အက်ရှ်သည် မာလီန်မှုး၏ ဧည့်သည် အဖြစ် မှီ ရာလာ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပါသွားသည်။ ရွက်တိုင်ရိပ်တွင် ထိုင်လိုက်၊ ငမန်း များလိုက်၊ ဂျွန် ကုမ္ပဏီဟု ခေါ်သော အရှေ့ အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ ကောင်းစားစဉ် ခေတ်က အိန္ဒိယ တပ်ခွဲ၏ စွန့်စားခန်းများကို နားထောင်လိုက်ဖြင့် အချိန် ဖြန့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်လေးသည် အက်ရှ် အဖို့ ဇိမ်ဖြင့် နေရ သည့် အချိန်ကလေး။ မှီရာလာသည် နောက်ရက် အနည်းငယ်ခန့် ကြာလျှင် ဗလူချီစတန်သို့ ထွက်မည့် ဖြစ်ကြောင်း၊ အက်ရှ်တို့ ဆရာ တပည့် နှစ်ယောက် လိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ဣန္ဒြေမြစ်ဝသို့ ရောက်လျှင် ဆင်းပြီး

အက်တော့သို့ သွားနိုင်ကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အနောက် မြောက် နယ်စပ် မဒန်းသို့ သွားနိုင်ကြောင်း ပြောပြ သည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် လိုက်ချင်ချင် ဖြစ်သွား၏။

သို့ရာတွင် သူ့ကို လာဟိုးမှ ဆင်းကြိုနေမည့် ဝေါလီနှင့် သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ် ရှိနေသေးသဖြင့် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မိုးရာလာ သင်္ဘောပေါ်တွင် မြင်းတစ်ကောင်ကို တင်ဖို့ နေရာ မရှိ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သည်အတိုင်း ချည်ထားလျှင် လှိုင်းတို့ လေတို့ကို ကြောက်လန့်ကာ မြင်း လိမ်ကျမည် စိုးရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ ခေါ်သည်ကို ငြင်းလိုက်၏။ ငြင်း၍သာ ငြင်းရသည် စိတ်မကောင်းလှ။ နောင်ဆိုလျှင် စတစ်ဂင်းနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မည်။ စတစ်ဂင်း က လူကြမ်းသော်လည်း ခင်တွယ်စရာ။

ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို မိတ်ဆွေတွေနှင့် ပေါင်းရ သင်းရသည်မှာ ပျော်စရာ ခင်မင်စရာ ကောင်း သလောက် ခွဲရတော့မည် ဆိုသည့် အခါမျိုးတွင် စိတ် မကောင်းစရာ။

ထိုသူများသည် မိမိတို့ အထက်တန်းစား အသိုင်း အဝိုင်းမှ မဟုတ်။ ထိုသူများသည် အိန္ဒိယပြည် အနံ့ လျှောက်သွားကာ ဒေါင်လိုက်ကျကျ ပြားလိုက်ကျကျ ဘဝကို ရဲရင့်စွာ နေသူများ ဖြစ်၏။ လူချင်း မတွေ့ဖူး သည့်တိုင် သူတို့အကြောင်းကို ကြားရရုံမျှဖြင့်ပင် ခင် စရာ ကောင်းနေပြီ။

သူ စစ်မှုထမ်းသက် တစ်လျှောက်တွင် မစွက် ဗစ်ကာရီလို အမျိုးသမီးတွေနှင့် မကြာခဏ တွေ့နိုင် သည်။ သို့ရာတွင် ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို လူမျိုး နှင့်ကား တော်တော်နှင့် တွေ့ဖို့ မလွယ်။

ဂျာရတ်လို ပြည်နယ်မျိုးတွင် အက်ရှ် တစ် ယောက် သည်မျှကြာကြာ နေနိုင်ခြင်းမှာ ဆာဂျီတို့လို စတစ်ဂင်းတို့လို လူမျိုးတွေ ရှိသောကြောင့် နေပျော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် မည်မျှ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်း လိုက်လေမည်နည်း။

အထူးသဖြင့် ဆာဂျီလို လူမျိုးကို ရှာမတွေ့နိုင်။ စတစ်ဂင်းမှာ ကြယ်ပျံ တစ်ခုလို ဟုန်းခနဲ ပေါ် လာပြီး ဟုန်းခနဲ ပျောက်သွားသည့်သူ။

ဆာဂျီကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ မိမိ အားထားနိုင် သည့် အဖော်မွန်။ ရွှင်လန်း ထက်သန်ကာ စကား တသွင်သွင် ပြောလျက်။ ကိုယ်က တိမ်းတိမ်းပွေပွေ

ဖြစ်နေသည့် အခါတွင်လည်း အလိုက်တသိ တိတ်ဆိတ် စွာ နေတတ်သူ။ အမြဲ စိတ်ရှည်လျက်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ပျက် အားငယ်နေချိန် ဆိုလျှင် ဆာဂျီသည် အဖိုးတန်သည့် အပေါင်းအဖော် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျဉ်းကျပ်လှသော စစ်သား တစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် စိတ်သက်သာရာကို ရှာပေးနိုင်သူ။

‘အင်း ဆာဂျီနှင့် စတစ်ဂင်းတို့နှင့်တော့ ခွဲရ တော့မှာပဲ’ ဟု အက်ရှ် တွေး၏။ သို့ရာတွင် လာဟိုး တွင် စောင့်နေမည့် ဝေါလီ၊ မဒန်းတွင် သူ့ကို စောင့် နေမည့် ဇာရင်၊ မဒန်းမှ တစ်ညနေလောက် မြင်းဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း သွားလိုက်လျှင် တွေ့နိုင်သည့် ကိုဒါဒတ် တို့ ရှိသေးသည်။

ထို့ပြင် မဒန်းတွင် သူ့အလျင် ရောက်ကာ သူ့ကို စောင့်နေမည့် လက်စွဲတော် မာဒူး ရှိသေးသည်။ သည် လိုဆိုတော့လည်း ဆာဂျီတို့ကို ခွဲခဲ့ရသည်ကို ဖြေသာ သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြာကြာ မစောင့်နိုင်တော့။

သို့ရာတွင် မာဒူးကို မတွေ့ရတော့။ မဒန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ဖို့ မာဒူးထံ ရေးလိုက်သည့် စာသည် မာဒူးထံ သို့ အချိန်နှောင်းမှ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အဘိုးအို မာဒူးသည် ထိုစာ မရောက်မီ တစ်ရက် အလို၌ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ် ပျော်ရင်း လူလောကကြီးမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွား ခဲ့ပြီ။ ထိုစာ ရောက်လာသည့် အချိန်၌ အိမ်တွင် မရှိ တော့။ မြေပုံထဲ ရောက်နေလေပြီ။

ကြေးနန်း ရိုက်သည်ကို နားမလည်သည့် မာဒူး ၏ ဆွေမျိုးများသည် မာဒူး ကွယ်လွန်သည့် သတင်းကို သူ့လက်ထောက် ကာဒေရထံသို့ စာဖြင့် အကြောင်း ကြားလိုက်ကြ၏။

အက်ရှ် အမှာဒပတ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ်သည် ထိုစာကို ကိုင်၍ စောင့်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အဖို့ စိတ်မကောင်းစရာ ကြီးပေါ့ သခင်ဆပ်၊ အဘိုးကြီးက တကယ့် လူကောင်း ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ အသက်လည်း ကြီးရှာပြီလေ၊ စေတနာ မွန်မြတ်သောသူသည် ထိုမွန်မြတ်သော စေတနာ ၏ အကျိုးကို ခံစားရပေအံ့လို့ ကျမ်းထဲမှာ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် ဒီလောက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနှင့်တော့လေ၊ သူ့ကုသိုလ် အကျိုးပေးအတိုင်း ကောင်းရာ သုဂတိ ရောက်မှာပါ’

သို့ရာတွင် အက်ရှ် မနေနိုင်။ မာဒူး အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး

အင်ဒါဆင်နှင့် အတူ ဘိလပ်သို့ ပါသွားပြီးနောက်မှ စ၍ တစ်သက်လုံး မိမိ ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော မာဒူးကို သူ သတိမရဘဲ မနေနိုင်။

ဘိလပ်မှ ဘုံဘောသို့ သင်္ဘောဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည့် ခရီးရှည်ကြီးတွင် မာဒူးနှင့် အာလယားတို့သာ မရှိခဲ့လျှင် သူ့ဘဝသည် ခြောက်အိပ်မက်ကြီး တစ်ခုနယ် ရှိလိမ့်မည်။

အိန္ဒိယသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ အာလယား သေသည်။ မာဒူး တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ယခု မာဒူးလည်း မရှိတော့ပြီ။

ကြင်နာ သနားတတ်၍ အရေတို့ တွန့်လျက် ရှိသည့် သူ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မျှ မမြင်ရတော့။ ဆည်းဆာ ပြာပြာထဲတွင် တကုတ်ကုတ် မြည်နေသော သူ့ တမာကူအိုး ရှုသံကို ဘယ်တော့မျှ မကြားရတော့။ သို့တော့မိသည့် အခါတိုင်း အက်ရှ် ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် ထိုအချိန်သည် သူ့အနာဂတ်တွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းစ ပြုချိန်။ ပျော်စရာ ကောင်းသည့် အချိန်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် အက်ရှ် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလိုမှာ အက်ရှ်သည် ဉာဏ်ကျယ်ကို ထုတ်ပြီး တောတွေ တောင်တွေ ထဲသို့ မြင်းလျှောက်စီးသည်။ သူ သွားချင်ရာ သွားပေစေ၊ ဉာဏ်ကျယ်ကို ဇက်လွတ်ထားလိုက်သည်။ ဉာဏ်ကျယ်ကလည်း သခင် အလိုကို သိသည့်နှယ် မြစ်ကမ်းပါးများ၊ တူးမြောင်းဘောင်များ၊ ဆူးချိုများနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ပေါသည့် လမ်းများ တစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။

ဉာဏ်ကျယ်က ဒုန်းစိုင်းလျှင် ဇက်ကို မသတ်။ သူ့အတွေးများ သတိရစရာများကို ကျော်လွှား ဖြတ်တက် လိုသည့်နှယ် အက်ရှ်သည် ဒုန်းစိုင်းနေသော မြင်းကြီးပေါ်တွင် အတိုင်းသား လိုက်သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာ မရ။ စိတ်ညစ်ကျဖွယ်ရာ အတွေးများနှင့် သတိ ရစရာများသည် ဒုန်းစိုင်းနေသည့် မြင်းကြီးကို အမိ လိုက်လာတတ်ကြသည်။

မည်မျှ မြင်းစီးကျင့်ကျင့် မည်မျှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လုပ် ည ည ဆိုလျှင် အက်ရှ် အိပ်မပျော်။

မနက် လင်းလျှင် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်ကို ကိုင်၍ သူ့ကို နှိုးရန် လာသည့် ဂူးလ်ဘတ်သည် ဝရန်တာတွင် ရပ်ကာ သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ၊ ဖုန်တွေ လိမ်းကပ်နေသည့် မြက်ခင်းများကို ငေးကြည့်နေတတ်သည့် အက်ရှ်ကို တွေ့ရတတ်၏။ ချုံးကျလျက် ရှိသော သူ့မျက်နှာ၊ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသော သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် မနေ့ညက ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ကြောင်းကို အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်။

ဂူးလ်ဘတ်က ကရုဏာ ဒေါသောဖြင့် 'သခင်ဆပ်ကလည်း ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ မြေကြီးပေါ်တွင် ရှိသမျှ လူတို့သည် တစ်နေ့တွင် သေကြရမည်သာ ဖြစ်၏' ဟု ဘုရားက ဟောတော်မူခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ သေသူ အတွက် ပူဆွေးခြင်းဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဉာဏ်တော် အနန္တကို သံသယ ဖြစ်ရာ မရောက်ပေဘူးလား။

'ခု မာဒူးဂျီးဟာ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးတော်မူတဲ့ အတွက် ဂုဏ်ရှိတဲ့ အသက်အရွယ်ပိုင်း အထိ နေခဲ့ရပြီ။ ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူတဲ့ အတွက် ကောင်းကင်ဘုံကို လိုက်သွားရပြီ။ ဒီတော့ ပူဆွေးနေစရာ ဘာရှိသလဲ သခင်ဆပ်ရယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေခဲ့တဲ့ အတွက် ကောင်းရာ သုဂတိကို လားတာဟာ ကျေးဇူး တင်ရမှာပေါ့။

'ပြီးတော့ သခင်ဆပ် ဆိုရင်လည်း မကြာခင် မဒန်းကို ပြန်ရတော့မယ်၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနှင့် တွေ့ရတော့မယ်၊ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ ထားလိုက်ပေါ့၊ ကံ ပြောနေ ကြာတယ်၊ ဘူတာရုံကို သွားပြီး တွဲ ရ မရ ကျွန်တော် စုံစမ်းချည့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ အားလုံး ပြင်ဆင် ထုပ်ပိုးပြီးပြီ၊ တွဲရရင် ချက်ချင်း ကောက်ထသွားရုံပဲ'

'နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် သွားမေးပါမယ်'

အက်ရှ်သည် ဘူတာသို့ မြင်းစီးလာခဲ့၏။ ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့ မှာထားသည့်တွဲ ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂါနေ့အထိ စောင့်ရဦးမည်ဟု ဆိုသည်။ မတတ်နိုင်။ နောက်တစ်ပတ်တော့ စောင့်ရဦးတော့မည်။

သူ ဘန်ဂလို အခန်းထဲတွင် အထုပ်အပိုးတွေက ပြန့်ကျဲလျက်။ ကြီးတွေ စည်းလျက်။ သည်အထုပ်ပုံတွေ

ကြားထဲတွင် နေရသည်မှာ စိတ်မသက်သာ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူး၍ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဘန်ဂလိုတွင် ဆာဂျီ ရောက် နေသည်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရ၏။ ဆာဂျီသည် ဝရန် တာတွင် ရှိသည့် ကြိမ်ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည်။

ဆာဂျီက လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ကာ

‘ခင်ဗျားကို ပေးစရာ တစ်ခု ရှိလို့ လာတာဗျ။ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ခိုတစ်ကောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန် တော်လည်း မြို့ထဲ သွားစရာ ရှိတော့ ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင်ပဲ ချာပရာစီ လုပ်လိုက်တော့မယ် ဆိုပြီး ယူလာခဲ့ တာ’

အက်ရှ်သည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းကလေး ကို ဖြတ်ခနဲ ယူလိုက်၏။ စာကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည့် အခါတွင် ‘မဟာရာဇာ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။ ကြာကြာ ခံမည် မထင်။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင်...’ ဟု ပါ၏။

အက်ရှ်သည် စာကို ဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်။ ရင် ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြုံးလိုက် မိသည်။

‘ငနဲကြီးတော့ မာလကီးယားတော့မယ်တဲ့၊ ခု လောက် ဆိုရင် သေများ သေနေပြီလား မသိဘူး၊ ဒီလို ဆိုရင် ဇူလီဟာ လွတ်လပ်တော့မယ်’ ဟု တွေးမိသည်။

မဟာရာဇာ အတွက် ကြင်နာ သနားခြင်း မဖြစ် မိ။ မဟာရာဇာကို ချစ်ခင် တွယ်တာနေပြီဟု ကြားရ သည့် ရှုရှိလာကိုလည်း မသနားမိ။ သူနှင့် ဇူလီ အတွက် သာ တွေးမိသည်။ ဇူလီသည် လွတ်လပ်တော့မည်။ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်တော့မည်။

အက်ရှ်သည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ စာကို ဆက် ဖတ်သည်။ ရာသီဥတုကိုလည်း ပူပြင်းသည်ဟု မထင် တော့။ နေရောင်ကိုလည်း စူးရဲလွန်းသည် မထင်တော့။ သူ့နှလုံးသားသည် ကျုံ့ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

‘...ကျွန်တော် သိရသလောက် ဆိုရင် မဟာ ရာဇာ ကွယ်လွန်ရင် သူ့ကြင်ရာတော်တွေနှင့် မောင်းမ မိသံတွေဟာ ဆတ္တီး လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကြားရတယ်။ သူတို့ ထုံးစံအရ လင်ယောက်ျားရဲ့ အလောင်းနှင့် အတူ မီး သင်္ဂြိုဟ်ခံရမယ်ပေါ့၊ သူတို့ ပြည်နယ်က ရှေးထုံးစံကို သိပ် အစွဲအလမ်း ကြီးတယ်တဲ့၊ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတွေက

ဘယ်လို ဥပဒေတွေကိုပဲ ထုတ်ထုတ် သူတို့ လိုက်နာ မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီထုံးစံလေးကို သခင်ဆပ် တားဆီး ပိတ်ပင်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်ရင် အားလုံး ကိစ္စချောဖို့ပဲ ရှိတယ်။

‘ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အသက်ရှည်ရှည် နေ ရအောင် ရက်ကြာကြာ ခံအောင် တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲကု နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ အချိန် ဆွဲနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီထုံးစံလေးကို တားမြစ် ပိတ်ပင်ဖို့ အတွက် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်ကို အမြန်ဆုံး သတိပေး နှိုးဆော်ပါ၊ ဒီနေ့ပဲ မန်နီ လားလ်ကို အမှားဒဗတ်ကို လွှတ်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက် ထပ် ခိုတွေ ရှာပေးလိုက်ပါ’

သူ့လက်ရေးတွေက စာလုံး သေးသေးလေးတွေ။ ထိုစာကြောင့် အက်ရှ် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာကာ အနီးရှိ ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဆတ္တီး လုပ်မယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်လို့ မရဘူး’ ဟု အက်ရှ် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောမိသည်။

စကားလုံးများ သဲကွဲခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် သူ ပြောနေပုံက ကြောက်စရာ။ ကုလားထိုင်တွင် ဖိမိဖြင့် ထိုင်နေသည့် ဆာဂျီသည် လန့်ဖျပ်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ သတင်းဆိုးလား၊ ဘာပြော တာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ’

အက်ရှ်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

‘သူတို့ ဆတ္တီး လုပ်ကြတော့မယ်၊ ဘိသော ဇော် ဘွား ကံကုန်တော့မယ်၊ သူ သေတယ် ဆိုရင် သူ့ ကြင် ရာတော်တွေ အားလုံးလည်း မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်း သေ ကြရတော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် တပ်မှူးကို သွား တွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ် မနေပါနှင့်ဗျာ၊ ဆတ္တီး လုပ်လို့ မရပါဘူး၊ ဥပဒေကမှ ခွင့်မပြုတာ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး ဆတ္တီး လုပ်လို့ ရမှာလဲ’

အက်ရှ်က သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်း

‘ဘိသော ပြည်နယ် အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာ မှ မသိပါဘူး ဆာဂျီ၊ ဒါတွင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘိသော ဇော် ဘွား အကြောင်းကိုလည်း ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘူး’

သူ့အသံသည် စူးဝင်သွား၏။ စားစရာ သောက် စရာများကို ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ထည့်ယူလာသည့် ရူးလ်

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းစေ

ဘတ်သည် တံခါးဝ အရောက်တွင် စကားများကို တစ်
ဝက်တစ်ပျက် ကြားလိုက်၏။

— ‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျား မသိ...’

အက်ရှ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။
လှေကားထစ်များကို ခုန်ဆင်းကာ ကူလူရန်းအား ဉာဏ်
ကျယ်ကို ခေါ်လာဖို့ လှမ်းအော်နေသည်။

SAMPLE BOOK

ခဏ အကြာတွင် အက်ရှ်သည် မြင်းပေါ်သို့
ရောက်နေပြီး အရူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မြင်းကို ဝင်းထဲမှ
ဒုန်းစီး ထွက်သွားသည်တွင် ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များသည်
ထောင်းထောင်းထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆာဂျီ၊ ဂူးလ်ဘတ်၊ ကူလူရန်းတို့ကား ပါးစပ်
အဟောင်းသား။

အခန်း ၃၈

ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်က သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်ကာ

‘မင်း ရူးနေတယ် ထင်တယ်၊ ငါ့တပ်တွေကို ဘိသော ပြည်နယ်ထဲ လွှတ်လို့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်မလဲ ကွ၊ ငါ့မှာ ဘာအမိန့်မှ မရှိဘဲနှင့် ဘယ်နှယ်လုပ် တပ်တွေကို လွှတ်ရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ပုလိပ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နယ်အုပ်ချုပ်ရေးဘက်နှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ၊ စစ်တပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါရမှာလဲ၊ ဒီတော့ မင်း စိတ်ရူးပေါက်တိုင်း ဟိုဟိုသည်သည်ကို လျှောက်ပြော မနေပါနှင့်၊ မင်းစကားကို ဘယ်လူကောင်းကမှ အလေးအနက် ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခုထိ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခွင့်ရလို့ တောပစ်တို့ ဘာတို့ ထွက်သွားပြီ ထင်နေတာ’

အက်ရှ်၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ အက်ရှ်က အသံကို မှန်အောင် ထိန်းလိုက်ကာ

‘ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် ခွင့်ယူထားပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် တောပစ်ထွက်ပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ တပ်နယ်ထဲမှာ အောင်းနေမလဲ၊ ရထားတို့ ဘာတို့ကော စီစဉ် ပြီးပြီလား’

‘စီစဉ် ပြီးပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နောက်ကြာသပတေးဆိုရင် ထွက်ရတော့မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့’

‘တပ်နယ်ထဲမှာသာ နေမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပေးမလဲကွ၊ ကဲ မင်း ပြောစရာ ရှိတာ ပြောပြီးပြီလား၊ ပြောပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ ငါ သွားစရာ ရှိသေးဟယ်၊ ကောင်းသောနေ့ပါ’

အက်ရှ်သည် တပ်ဆုတ် ပြန်လာခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အဖြေကို သူ မကျေနပ်သေး။ ထို့ကြောင့် အရေးပိုင်ထံ လာခဲ့သည်။ အရေးပိုင်ကလည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်နှင့် သဘောထား အတူတူပင်။

အရေးပိုင်သည် သူ့ကို အစတွင် အတွေ့မခံ။ သူ နေ့လယ် နားနေချိန်တွင် အောက်လက် အရာရှိ တစ်ယောက်က လာရောက် တွေ့သည်ကို မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းကျမှ လာရန် ချိန်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်က မပြန်။ အတင်း ဝင်တွေ့ကာ သူ့ကိစ္စကို တင်ပြသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ချက်ချင်း အရေးယူ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်း ပြောတာတွေကို ငါ တစ်ခုမှ လက်မခံဘူး၊ ဘိသော စော်ဘွား အကြောင်းကို မင်း မသိလို့ပါ၊ ငါ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို သိရင် မင်းလည်း ဒီစကားတွေကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရပ်စကားတွေ မယုံစမ်းပါနှင့်၊ အရပ်စကား ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချဲ့ကား ပြောတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။’

‘ကြည့်ရတာကတော့ မင်းမိတ်ဆွေ ဘယ်သူ ဂူပတာလား၊ ဝိုဗင်ဒတ်စ်လား၊ အဲဒီလူက မင်းကို သက်သက်မဲ့ မဟုတ်တရုတ် သတင်းတွေ လျှောက်ရေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒါမျိုးကို လုပ်ရဲတဲ့ လူရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်း မိတ်ဆွေလည်း တစ်ယောက်ယောက် နောက်ပြော စကားကို အဟုတ်မှတ်လာပုံ ကျပါတယ်၊ မင်းကလည်း ယုံလိုက်တာပဲ။’

‘ဒီမှာ ဗိုလ်လေး၊ မင်းကို ငါ ပြောမယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ၁၈၇၈ ခုနှစ်ကွ၊ အိန္ဒိယပြည် တစ်ဝန်းလုံးမှာ ဆတ္တီး လုပ်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို ပိတ်ပင်ပစ်ခဲ့တာ အနှစ်လေးဆယ် ကျော်နေပြီ၊ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဓလေ့ထုံးစံကို ကျင့်သုံး နေကြဦးမှာလဲ’

အက်ရှ်က ဆာဂျီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ကို ပြောခဲ့သည့် စကားကိုပင် ထပ်ပြော၏။

‘အရေးပိုင်မင်း ဘိသော ပြည်နယ် အကြောင်း မသိပါဘူး၊ ဘိသော ပြည်နယ်ဟာ ရာစုနှစ် တစ်ခု

နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ခင်ဗျ။ ဘိသော ပြည်နယ်က လူတွေဟာ အိန္ဒိယပြည်ကြီးမှာ ဗြိတိသျှ ရုပ်ဂျိတွေ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတယ် ဆိုတာကို လက်မခံသေးဘူး။ လက်ခံရင်လည်း ဒါဟာ သူတို့နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်နေကြတုန်းရယ်'

အရေးပိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
'တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ဒီလောက်လည်း ချဲ့ကားမနေစမ်းပါနှင့်'

'အရေးပိုင်မင်း မရောက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား'

'ဒါတွေ ပြောမနေပါနှင့်လေ၊ ဘိသော ပြည်နယ်ဟာ ငါ့နယ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာလည်း မရှိဘူး။ မင်း ပြောတဲ့ ကိစ္စဟာ ဟုတ်တယ်ပဲထား။ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက အဲဒီနယ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ ရာဇပုတ်နယ်က နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ဆီကို သွားပြောရင် ကောင်းမယ်။ မင်းကို သတင်း ပို့လိုက်တဲ့ လူကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းကို ယုံကြည်ပုံ မရပါဘူး။ ယုံကြည်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ဆီကို တိုင်မှာပေါ့'

'ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီကော၊ ဘိသောနယ် အပြင်ဘက်ကို ဒီသတင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ပို့လို့မှ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ။ ဘိသောမှာ ကြေးနန်းရုံး မရှိဘူး။ စာပို့တိုက် မရှိဘူး။ ဒီကို လာပြီး တပည့် တစ်ယောက်ကို ဆေ့ဝယ်ဖို့ လွှတ်ခွင့်ပေးပေမဲ့ တခြား ဘယ်ကိုမှ သွားခွင့် မပေးဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် တောင်းပန်ချင်တာက နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ကို ကြေးနန်းနှင့် လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားဖို့...'

အရေးပိုင်မှာ နားရွက်တွေ နှာခေါင်းတွေ နီလာခဲ့လေပြီ။

'ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ တခြား ပြည်နယ်က ကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ငါ့အနေနှင့် ဘာမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒါဟာ အထက်က ချထားတဲ့ ပေါ်လစီ၊ ပြီးတော့ ကိုယ် အုပ်ချုပ်တဲ့ နယ်တွေမှာ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ဆိုင်ရာတွေ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီတော့ ငါက ဘာမှ အကြံဉာဏ်တွေ ဘာတွေ ပေးနေစရာ မလိုဘူး'

အက်ရှ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်

'ဒါဖြင့် အရေးပိုင်မင်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့'

'မလုပ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးကွ၊

မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာ၊ ဒီတော့...'

အက်ရှ်သည် သူ ပြန်ရန်နှင့်သည့် စကားကို မကြားယောင်ပြုကာ နဂိုနေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေပြီး နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် တိုက်တွန်း တောင်းပန်နေပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မထူး။ အရေးပိုင်မှာလည်း စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာခဲ့လေပြီ။

အက်ရှ်သည် ကိုယ် နားမလည်သည့် ကိစ္စများအတွင်း ဝင်ရှုပ်နေကြောင်း (ဝင်ရှုပ်လျှင်ကော သူနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း)၊ ထို့ကြောင့် မြန်မြန် ပြန်စေလိုကြောင်း၊ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည် ဆိုလျှင် အစောင့်ကို ခေါ်၍ ဆွဲထုတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

အက်ရှ်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နှစ်နာရီလုံးလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီ။ ကြေးနန်း ရိုက်၍ တိုင်ကြားသည်ကမှ ရေးတေးတေး ရှိဦးမည်။

နေ့လယ် ဆိုလျှင် ကြေးနန်းရုံးသည် ခဏ ပိတ်ထားတတ်သည်။

သို့ရာတွင် အက်ရှ်သည် ဇောင့်အင့်အင့် ဖြစ်နေသော စာရေးကို အတင်းနှိုးပြီး ကာကာဂျီဆီသို့ ကြေးနန်း တစ်စောင်၊ ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီထံသို့ တစ်စောင်၊ ဇူလီတို့ လက်ထပ်ပွဲတုန်းက လက်ထပ် စာချုပ်များကို လိမ်လည် လုပ်ပေးခဲ့သည့် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ထံသို့ တစ်စောင်၊ (အကယ်၍ နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်က ယခင်ကကဲ့သို့ သူတို့ဘက်မှ မပါဘဲ ဘိသော စော်ဘွား ဘက်မှ ပါခဲ့သည် ရှိသော် လိုရမည်ရ) ရာဇပုတ် ပြည်နယ် ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ တစ်စောင် စုစုပေါင်း ကြေးနန်း လေးစောင် ရိုက်လိုက်သည်။

ကြေးနန်း စာရေးသည် ကြေးနန်းပါ အချက်အလက်များကို ကြည့်၍ လန့်နေသည်။ ဤမျှ အရေးကြီးသော ကြေးနန်းမျိုးကို သာမန်စာဖြင့် မရိုက်နိုင်၊ ရိုက်ရိုး ထုံးစံ မရှိ၊ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတ စာလုံးများဖြင့် သာ ရိုက်ရမည်ဟု ဆိုနေပြီ။

'ဒီလို ကြေးနန်းတွေကို ဒီအတိုင်း ရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကြေးနန်း စာပို့သမားတွေက လျှောက်ဖတ်ပြီး ဟိုပြော ဒီပြော လျှောက်ပြောကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

'ကောင်းတာပေါ့၊ လျှောက်ပြောလို့ လူတွေ သိလေလေ ကောင်းလေပေါ့'

'မလုပ်ပါနှင့် ခင်ဗျာ၊ အကုန် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ ဘိသော စော်ဘွားဟာ သခင်ဆပ် ပြောသလို ကံတော် မကုန်သေးဘူး ဆို

ရင် သခင်ဆပ် အမှု ရောက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်တရုတ် သတင်းတွေကို ပို့ပေးရသလား ဆိုပြီး ထောင်ကျမှာ၊ ထောင်မကျတောင် အနည်းဆုံး အလုပ် ပြုတ်မှာ’

စာရေးကို နားဝင်အောင် ပြောရသည်မှာ ငွေ ငါးဆယ်နှင့် အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကုန်သွား၏။ ထို အခါကျမှ ကြေးနန်းကို ပို့ပေးတော့သည်။

ထို့နောက် အက်ရှ်သည် စစ်ဘက်နှင့် နယ်ဘက် ထက် ပုလိပ်ဘက်များ အကူအညီ ရလေမည်လော ဟူ သော မျှော်လင့်ချက် မှန်ဝါးဝါးဖြင့် (ထိုအချိန်၌ကား မျှော်လင့်ချက်သည် မှန်ဝါးသည်ထက် မှန်ဝါးလာခဲ့လေ ပြီ။) ရာဇဝတ်ဝန်မင်း မစ္စတာ ပက်တီ ဂရူး၏ ဘန်ဂလို သို့ လာခဲ့သည်။

ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ဂရူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်းတို့လောက် ခါးခါးသီးသီး မဖြစ်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမှာ ရာဇပုတ် ပြည်နယ် အာဏာပိုင်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ အာဏာပိုင် များသည် ထိုကိစ္စကို သူ (ဗိုလ်လေး အက်ရှ်) ထက် ပို၍ သိမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိ အနေဖြင့်မူ ပုဂ္ဂိုလ် အားဖြင့် အက်ဂျမာတွင် ရှိသည့် မိမိ မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ် ဝန် မစ္စတာ ကာနေဗီထံသို့ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်း ကြားပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘တရားဝင် ရိုက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ် နှင့် မဆိုင်ဘဲ နေရာတကာမှာ ဝင်မပါချင်ဘူးဗျာ၊ ခပ် ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ခင်ဗျား ရတယ် ဆိုတဲ့ ခိုနှင့် ပို့တဲ့စာ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ် အယုံအကြည် မရှိလှ ဘူး။’

‘တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ရာကို ကောက်ရေး လွှတ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ၊ အကျယ်ချဲ့ပြီး ရေး လိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ် ဝက်တစ်ပျက်လောက် မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့။’

‘ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်သင့်တယ် ဆိုရင် ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်အောင် ရာဇပုတ် ရာဇဝတ်ဝန်ဆီ ကိုတော့ ကြေးနန်း ရိုက်ပေးထားတယ်၊ သူတော့ လုပ် စရာ ရှိတယ် ဆိုရင် လုပ်မှာပါ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ ကို ချက်ချင်း ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်မယ်၊ သူလည်း ပြင် စရာ ရှိရင် ပြင်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါတောင် တရားဝင် အကြောင်းကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေ အနေနှင့် အကြောင်းကြားတာပဲ ဖြစ်မှာ’

အက်ရှ်သည် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်၏။ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းစီး၍ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်မနက်လုံး အချိန် ကုန်ခဲ့ရစဉ် သူ့စကားကို အထိုက်အလျောက် အရေးတကြီး ထားသူ တစ်ဦး ရှိသေးသဖြင့် ဝမ်းသာရ၏။ တရားဝင် အကြောင်းကြားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေ သဘောဖြင့် အကြောင်းကြားပေးခြင်း ဖြစ်သည်တိုင် သည်မျှလောက် ဆိုလျှင် တော်လောက်ပြီ။

သို့ရာတွင် ရာဇဝတ်ဝန်၏ ကြီးပမ်းချက်မှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ရာဇပုတ် ပြည် နယ် ရာဇဝတ်ဝန်မှာ ကြေးနန်း မပို့ခင် သုံးရက်လောက် ကတည်းက ခွင့်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး ထိုကြေးနန်းသည်လည်း ဘာမျှ အရာမရောက်တော့။ လက်ထောက် အရာရှိသည် ထိုကြေးနန်းကို ရာဇဝတ်စန့် ခွင့်ဖြင့် ပြန်လာသည့် အခါတွင် ဖတ်ရန် သူ့အံ့ဆွဲထံသို့ ထိုးထည့် ထားလိုက် ခြင်းဖြင့် နိဂုံး ချုပ်သွားသည်။

ကိုယ်တော်လေး ဂျိုတီက ရာဇပုတ် ပြည်နယ် အက်ဂျမာတွင် ရုံးထိုင်သော ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စား လှယ်ထံသို့ ကြေးနန်း တစ်စောင် ရိုက်သည်။ ထိုကြေး နန်းကို ရသည့် အခါတွင် ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်က ဗြိတိသျှ သံကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ကြေးနန်းဖြင့် ပြန်၍ မေးမြန်းသည်။ အဖြေမှာ ဘာမျှ တိတိကျကျ မရှိ။

မဟာရာဇာ၏ ကျန်းမာရေးမှာ အကောင်းကြီး မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ ကိုယ်တိုင် သေ ကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရခြင်းမှာကား ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသတင်းများကို ပေး ပို့သည့် ဌာနမှာ လုံးဝ ယုံကြည် စိတ်ချရသော ဌာန မဟုတ်ဟု ယူဆစရာ အကြောင်းများ ရှိနေကြောင်း၊ ထို ဌာနမှ သတင်းများကို စိစစ်၍ လက်ခံသင့်ကြောင်း၊ သတင်း ပေးပို့သည့် အရာရှိငယ်မှာ မဟာရာဇာကလေး ဂျိုတီ အပေါ်တွင် များစွာ ဩဇာ လွှမ်းမိုးဟန် တူကြောင်း၊ ထိုမျှမက ထိုအရာရှိငယ် စစ်ဗိုလ်ကလေးမှာ ခပ်ကြောင် ကြောင် ဖြစ်၍ စည်းကမ်းကိုလည်း ရှိသေခြင်း မရှိကြောင်း ဖြင့် ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ဖြေကြားစာတွင် ပါရှိသည်။

ကံဆိုးသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ ထိုအကြောင်း ပြန်ချက် မရောက်မီကလေးတွင်ပင် ရာဇပုတ် ပြည်နယ် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ထံမှ အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်လည်း ဘုရင်ခံချုပ် ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ရောက်နေသည်။ ထို

နှစ်ခုကို ပေါင်းချုပ် ကြည့်လိုက်လျှင် အက်ရှ် ပေးပို့သည့် သတင်းများ အပေါ်တွင် ယုံကြည် စိတ်ချစရာ ဆို၍ ဘာမျှ မရှိတော့။

ပို၍ ဆိုးခြင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ ဘုရင်ခံချုပ် အသစ် ခန့်လိုက်သည့် ကိုယ်စားလှယ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ခန့်က သူ ချစ်ခဲ့ရသော ဗီလင်ဒါနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့် ဆာ အင်းဗရိစ် ပေါ့ဒ်မိုး စမိုက် ဆိုသူ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စမိုက်သည် ဗီလင်ဒါတို့ သားအဖ ပြောကြားသည့် အက်ရှ် အကြောင်းများကို ပက်ရှုဝါတွင် ရှိစဉ် ကတည်းက နားမဆုံအောင် ကြားခဲ့ဖူးလေပြီ။ ထိုစဉ် ကတည်းကပင် သူ့ဇနီးကို အသေအလဲ ပိုးပန်းခဲ့ဖူးသည့် အက်ရှ်ကို အထင်သေးခဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် 'တိုင်းရင်းသားများ လို နေသည့်' အင်္ဂလိပ် ဆိုလျှင် အလွန် မုန်းသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဇနီးထံမှ ကြားရသည့် အက်ရှ်၏ သတင်းမှာလည်း (အက်ရှ် မည်သည့် ပြည်နယ်တွင် ရောက်နေသည်ကို ဗီလင်ဒါ တိတိကျကျ မသိ၍ တော်ပေသေးသည်။) ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက် အဖို့ လန့်စရာ။

အက်ရှ် ဆိုသည့် သတ္တဝါသည် စိတ်ဓာတ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှိသူ မဟုတ်။ ကျင့်ဝတ်များကို တန်ဖိုးထားသူ မဟုတ်။ တပ်မှ အထုတ်ခံရသော စစ်ဗာရီများနှင့် နယ်ခြား လူမျိုးစုများထဲသို့ ထွက်သွားခြင်းဖြင့် တပ်ရင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို လည်းကောင်း ဖျက်ဆီးခဲ့သူဟု စိတ်တွင် ထင်နေသည်။ သည်လောက် မိုက်လုံးကြီးသည့် လူတောထဲ တောင်ထဲတွင် သေသွားသည် ဆိုလျှင်လည်း ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် ကြောက်စရာ သတင်းကို ပေးပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်း အောက်မှ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ အက်ရှ် (ပယ်လ်ဟမ် မာတင်) ဆိုသည့် အမည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

ထိုသူသည် သူ့ဇနီး ဗီလင်ဒါ မကြာခဏ ပြောဖူးသူလော။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်း။ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် နာမည်မျိုး မဟုတ်။ စုံစမ်းကြည့်လျှင် ကောင်းမည်။

ထို့ကြောင့် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် သူ့အပါးတော်မြဲကို ခေါ်၍ အစုံစမ်း ခိုင်းကြည့်၏။ အလားတူ ကြေးနန်းကို ရရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် နိုင်ငံရေး ဝန်

ထောက်ထံလည်း အစုံစမ်းခိုင်းကာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြည့်သည်။

ထို့နောက် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် နေ့လယ်စာ မစားခင် အရက်ကလေး တစ်ခွက်တလေ သောက်ရန် သူ့ ဇနီးရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။

'ဘယ်သူလဲ၊ အက်ရှ်ကို ပြောတာလား၊ အဲဒီတုန်းက သူ နယ်စပ် တောင်ပေါ်ဒေသကို သွားတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဗီလင်ဒါတော့ သူ ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း မထင်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ မထင်ဘူးလေ၊ ဒီလောက်တောင် မိုက်လုံးကြီးလှတဲ့ကောင် သေတာပဲ ကောင်းတယ်လို့တောင် ဖေဖေက ပြောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ အက်ရှ်ဟာ လူဆိုး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ထင်ရာကို စွတ်လုပ်တတ်တာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ခု သူ ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့'

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်က သုန်မှုန်စွာဖြင့် 'ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဗီလင်ဒါ ပြောတဲ့ လူလို့ မထင်ပါဘူး၊ သူ့အမျိုးထဲက ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ တခြားလူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကြည့်ဦးမယ်လေ'

'ဟုတ်မှာပါ၊ သူပဲ နေမှာပါ၊ ဒါမျိုးက သူ လုပ်တတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေထဲ ဝင်ပါလို့ ပါ တိုင်းရင်းသားတွေနှင့် ရောလို ရော၊ ခုလည်း ကြည့်၊ သူ ပါပြန်ပြီ၊ သူပဲ နေမှာပဲ၊ တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီလူဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လာပြီး ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူများ ဖြစ်ရင်...'

ဗီလင်ဒါသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှိုလိုက်ကာ သူ့ယောက်ျားကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

အိန္ဒိယပြည်က အချိန်နှင့် ရာသီဥတုသည် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်ကို နည်းနည်းမျှ သနား ညှာတာခြင်း မရှိ။ ခပ်ပိုင့်ပိုင့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်နေသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ်မှ ဝဝဖိဖိ၊ ခေါင်းပြောင်ပြောင် လူကြီး တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာနီနီ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူနှင့် မေးနှစ်ထပ်ကြီးနှင့် သူ့ယောက်ျားကြီးကို ကြည့်ပြီး ဗီလင်ဒါ စိတ်ပျက်နေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်မှာလည်း လေဒီ စမိုက် ဆိုသည့် ဘွဲ့ထူးကို ရကာ ကျန်းမာသည့် ကလေး နှစ်ယောက်၏ မိခင် ဖြစ်နေလေပြီ။ (ကလေး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်း အတွက် ဆာ စမိုက်က သူ့ကို အပြစ်တင်သည့်တိုင် ထိုကိစ္စသည် မိမိတွင် တာဝန် မရှိဟု ဗီလင်ဒါ ယူဆသည်။) ထိုသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဘဝမျိုး ရောက်နေသည့်တိုင် ဗီလင်ဒါ ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိ။

အရေးပိုင် တစ်ယောက်၏ ဇနီး ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ ထင်သလောက် ပျော်စရာ မကောင်း။ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယပြည်ရှိ တပ်စခန်းများ ဘဝက ပျော်စရာ။ ယခု ထိုပျော်စရာတွေ မရှိတော့။ ကလေး မွေးနေရသည်နှင့် အချိန်ကုန်နေပြီ။ ပြည်နယ်တွင် နေရသည်ကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းဘိခြင်း။

‘ခုနေ အက်ရှ် တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲ နေပါလိမ့်မလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျား ပီပီသသ၊ ခပ်ချောချောရယ်၊ ငါ့ကို ကြိုက်လိုက်တာကလည်း အသေအလဲပဲ’ ဟု ဗီလင်ဒါ တွေးနေသည်။

အချိန်ကာလသည် သူ့ယောက်ျားပေါ်တွင် သနားညှာတာခြင်း ကင်းသည်ထက် သူ့အပေါ်တွင် ပို၍ အသနား အညှာတာ ကင်းကြောင်းကို ဗီလင်ဒါ မရိပ်မိ။ ထို့ကြောင့် ဗီလင်ဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲသသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့၊ ပက်ရှုဝါ တစ်မြို့လုံး၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုမကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း ဗီလင်ဒါ သတိမပြု။ ဝါဖျော့ဖျော့ ရွှေရောင် ဆံပင်တို့ဖြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကိုလည်း သူ ဂရုမမူ။ မျက်နှာတွင် စိတ်တိုင်းမကျသော အရိပ် အယောင်တို့ အထင်းသားပေါ်ကာ အကြမ်း လျှာကြမ်း မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း သူ သတိ မထားမိ။ သူ့ကိုယ်သူ သဆဲ၊ ပြင်ဆဲ။

‘အမှန်ကတော့ သူ့တပ်က ထွက်ပြေးတာ ဗီလင်ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာ၊ ဗီလင်ဒါကြောင့် သူ့သေတွင်းကို သူ ရှာခဲ့တာ၊ အင်း သနားတော့ သနားပါတယ်၊ တကယ်လို့များ...’

‘တော်စမ်းပါကွာ၊ ခုမှ သနားရအောင် မင်းက ကော သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ သတိ ရခဲ့လို့လဲ၊

မင်းကို ကြိုက်တာကတော့...၊ တော်ပြီကွာ ဒီအကြောင်း တွေ မကြားချင်ဘူး၊ ဒီကောင့် အကြောင်း မင်းကို ပြောလိုက်မိတာ မှားတယ်၊ တော်ပြီ၊ ဘာလဲကွ၊ ငါ ကောင်းကောင်း ပြောနေတာ၊ မင်းကို အော်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊’

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် ခြေကို တခုနဲ့တခု ဆောင့်နင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ခဏ အကြာ၌ အပါးတော်မြဲ ရောက်လာကာ ထိုစာကို ပေးပို့သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ မိမိ ဇနီးကို ပိုးပန်းခဲ့ဖူးသည့် အက်ရှ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရသည့် အခါတွင် ပို၍ ဒေါပွလာသည်။

ထိုအထဲတွင် ထင်မြင်ချက် ပေးရန် တောင်းခံလိုက်သည့် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်ထံမှ ပြန်ကြားချက် ရောက်လာသည့် အခါ၌ ပို၍ ဒေါသ ထွက်ရပြန်သည်။

နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက် ဗိုလ်မှူး စပီးလား (ဘီသော တွင် အက်ရှ်၏ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ရေးသားခဲ့သော စာကို ရရှိခဲ့ဖူးသူ) က မိမိလည်း ထိုနည်းတူ တိုင်ကြားသည့် ကြေးနန်း တစ်စောင်ကို ရရှိကြောင်းဖြင့် အစချီကာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို အပြည့်အစုံ ရေးပေးလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူး စပီးလားက အကြောင်းပြန်ရာ၌ မိမိသည် ဗိုလ်ကြီး အက်ရှ် (ယခု ဗိုလ်လေး အဆင့်သို့ ရာထူးချထား ခံရသူ) သည် အလွန် ဒုက္ခပေးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင် ပြဿနာ ပေါ်တတ်ကြောင်း။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ထိုလူသည် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရနှင့် ဘီသော ပြည်နယ် စော်ဘွားတို့ကို အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုလည်း သူသာလျှင် သိမည် ဖြစ်သော အကြောင်းများ ကြောင့် ထိုကိစ္စကို ပြန်ဖော်လာကာ အထင်အမြင် လွဲမှားရန် ကြံစည်လျက် ရှိကြောင်း။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူ စိတ်ကူးတည့်ရာ ပြောဆို စွပ်စွဲနေသည်များကို အလေးအနက် ထားနေ၍ မဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ အနေဖြင့်မူ ထိုစွပ်စွဲချက်များကို လျစ်လျူ ရှုလိုက်ကြောင်း။

အထူးသဖြင့် ဘီသော စော်ဘွား၏ ရောဂါမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များမကြာမီက စွဲကပ်ခဲ့သည့် ငှက်ဖျား ရောဂါသာ ဖြစ်သည်ဟု ဘီသော ပြည်နယ်တွင် ရှိသည့် သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များထံမှ ကြားသိရပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်တို့သာ

အလေးထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိဟု ကြားသိရကြောင်း။

ဗိုလ်လေး အက်ရှ်သည် မရောင်ရာကို ဆီလူးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်နောင်တွင် ဤသို့ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူသင့်ကြောင်း...။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် နောက်စာကြောင်းများကို ဆက်မဖတ်တော့။ နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်၏ ထင်မြင်ချက်သည် မိမိ ထင်မြင်ချက်ကို အခိုင်အမာ ထောက်ခံလိုက်ပြီ မဟုတ်လော။ သည်းမခံနိုင်စရာ ကောင်းသည့် ဤလူရမ်းကားသည် ပြဿနာ မရှိ ပြဿနာ ရှာနေသည်ဟု ဗီလင်ဒါ ပြောသည့် စကားမှာ မှန်နေလေပြီ။

ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်သည် စာများကို အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ လုံးခြေ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်းဖြင့် ကာရိုကုတ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားလေးထံ ရေးလိုက်သည်။

စစ်ဌာနချုပ်သို့လည်း ဗိုလ်လေး အက်ရှ်၏ 'အဖျက် လုပ်ငန်းများ' ကို ဖော်ပြကာ ယခု ကိစ္စနှင့် ယခင် ရာဇဝင်တို့ကို ထောက်ရှု၍ သူ့အား မလိုလားအပ်သော ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား တစ်ယောက် အဖြစ် ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးရန် အကြံဉာဏ် ပေးလိုက်သည်။

အော်နာရေဘီ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် ဆာ အင်းဗရိစ် စမိုက်ထံသို့ ပို့လိုက်သည့် မိမိ၏ ကြေးနန်းစာများ (ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီ၊ အရေးပိုင်နှင့် နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက်တို့၏ ကြေးနန်းများနှင့် အတူ) အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ရောက်သွားသည့် အချိန်လောက်၌ အက်ရှ်သည် ထိုနေ့ မနက်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချွေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် ဘိသောမှ ရောက်လာသော ခရီးသည် တစ်ဦးကို တွေ့ဆုံလျက် ရှိ၏။

ဂိုဗင်ဒတ်စ်က ဒုတိယ ခိုတစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မိနစ် နှစ်ဆယ် အကြာတွင် သူ့တပည့်ကျော် မန်နီလာလ်သည် အမ္မာဒဗတ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခိုက နာရီ အနည်းငယ်လောက် သွားရသည့် ခရီးကို မန်နီလာလ်သည် တစ်ပတ်လောက် လာခဲ့ရ၏။

လမ်းတွင် မြင်း ခြေဆစ် လွဲသွားသည့် အတွက် ခရီး မတွင်။ နားနေရသေးသည်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ လမ်းကလည်း လှည်းဘီးရာ တွေကြောင့် စောက်ကြီးတွေချည်း။ ရာသီဥတု ကောင်းသည့် အချိန်မျိုးမှာပင် သွားဖို့ မလွယ်။

မန်နီလာလ်က ဆင်ဝင်အောက်တွင် မြင်းကို ရပ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အက်ရှ်သည် ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာကာ 'ဘာထူးသလဲဟေ့' ဟု အမောတကော ခမးမိသည်။

အက်ရှ်သည် မန်နီလာလ်ကို သုံးရက် ထွက်၍ ကြိုခဲ့၏။ သူ့ရာတွင် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။ ရာဇဝတ်ဝန်ထံမှ ပြန်စာကို မျှော်သော်လည်း ဘာမျှ အကြောင်း မထူး။

ကံကြမ္မာကို မြူဆွယ်သည့် အနေဖြင့် အက်ရှ်သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အခန်း အောင်းနေသည်။ ညနေပိုင်းတွင်မူ ကံကြမ္မာသည် သူ့ကို ဆုလာဘ်ပေးသည့်နှယ် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ တပည့်ကျော်ကြီး မန်နီလာလ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မန်နီလာလ်က 'သိပ်တော့ မထူးပါဘူး သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် ထွက်လာတဲ့ အချိန်အထိတော့ မဟာရာဇာ အသက် ရှိသေးတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ မသိဘူးပေါ့လေ၊ ဟိုမှာ ဆတ္တီး လုပ်မယ့် ကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ အစိုးရနှင့် ကာရိုကုတ် ပြည်နယ် ဇော်ဘွားကို ကော အကြောင်းကြား ပြီးပြီလား သခင်ဆပ်'

'ကြားပြီးပါပြီကွာ၊ ခိုရောက်လာပြီး မကြာခင်ပဲ ငါ တတ်နိုင်တာ မှန်သမျှကိုတော့ လုပ်တာပဲ'

'တော်သေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆာလည်း ဆာတယ်၊ ရေလည်း ငတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ နည်းနည်းတော့ နားချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြတာပေါ့၊ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘူး၊ အရေးထဲမှာ လမ်းမှာ ကျားနှင့် တိုးနေလို့ မြင်းက လန့်နေသေးတယ်'

မန်နီလာလ်သည် တစ်နေ့ကုန် အိပ်နေသည်။ ညနေ မိုးချုပ်တော့မှ အိပ်ရာက နိုးလာ၏။

သို့တိုင် သူ့မျက်လုံးများက ရိုဝေဆဲ။

ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ စာထဲတွင် ရေးမဖြစ်သည့် အတွက် ဂိုဗင်ဒတ်စ် နှုတ်က မှာလိုက်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

ဟော်နန်းမှ သမားတော်ကြီးများက မဟာရာဇာ၏ ရောဂါမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲကပ်လာခဲ့သည့် ငှက်ဖျား ရောဂါမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ အမြင်တွင်မူ ငှက်ဖျား ရောဂါမျှသာမက ကုသ၍ မရနိုင်သော ရောဂါ တစ်မျိုး စွဲကပ်လျက် ရှိသည် ယူဆကြောင်း၊ အတတ်နိုင်ဆုံးမှာ ဝေဒနာ သက်သာစေရန် ထုံထိုင်းသည့် ဆေးများကို တိုက်ကျွေးရုံမျှသာ တတ်နိုင်တော့ကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်များ အနေဖြင့် သေသုံးသေ မဟုတ်ဘဲ တစ်သေမျှသာ ဖြစ်စေရန် စီစဉ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ အစိုးရမင်းများ ရောက်လာသည် အထိ ဘိသော စော်ဘွား၏ အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲ၍ ကုသလျက် ရှိကြောင်း...။

ထိုအတောအတွင်း ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် လာဘ်ထိုးကာ အစေတော် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့် မဟာဒေဝီ ဇူလီဘိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် မိန်းမဆောင်ထဲသို့ အဆက်အသွယ် ယူကာ သတင်းများ ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ မိန်းမဆောင်ထဲမှလည်း ပြန်ကြားချက် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုပြန်ကြားချက်မှာ ခပ်တိုတို ဖြစ်ပြီး အကြောင်း မထူးလှကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် ဇူလီဘိုင် ညီအစ်မတော် နှစ်ယောက် နေထိုင်ကောင်းသည် ဆိုသည်မှအပ အခြား ဘာကိုမျှ ထူးထူးခြားခြား မသိရကြောင်း၊ သည်မျှလောက် သိရပြီ ဆိုလျှင် မိမိ အနေဖြင့် ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသည့်တိုင် သူတို့ ပြန်ကြားစာများကို ကြည့်၍ မိမိ အနေဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဇူလီထံမှ ပြန်စာများထဲတွင် ပွင့်လင်းခြင်း မရှိလှဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိကြီးစွာ ထား၍ ရေးနေရသည့် အတွက် ဖြစ်သည် ထင်ကြောင်း...။

သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် စာ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးသည့် အစေတော် မိန်းမ နင်မိသည် စိတ်ချ ယုံကြည်ရသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဇူလီဘိုင်ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ်တွင် သံသယ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လော ဆိုသည်ကိုမူ သူ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဇူလီသည် မိမိထံ စာရေးရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးဖိ ရေးနေရခြင်း ဖြစ်မည် ထင်ကြောင်း၊ ဤအထင်မှာ မိမိ စိတ်က ထင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း...။

ထို့နောက်တွင် မဟာဒေဝီကြီး ရှုရှိလာတွင် သမီးငယ်ကလေး တစ်ဦး မျက်နှာမြင်ကြောင်း၊ နောက် တစ်မနက်တွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ ဇူလီဘိုင်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာကြောင်း၊ ထိုစာမှာ သူ့စာကို ပြန်ကြားသည့်စာ မဟုတ်ကြောင်း...။

ထိုစာထဲတွင် ရှုရှိလာ၏ အသက်ကို ကယ်ရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ထားကြောင်း၊ ရှုရှိလာမှာ စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေတွင် ရောက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နီးရာ အင်ဂရေစီ ဆေးရုံ တစ်ခုမှ အင်္ဂလိပ် သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးကို ခေါ်လိုကြောင်း၊ လွန်စွာ အရေးကြီးသဖြင့် သူနာပြုဆရာမကို ချက်ချင်း ခေါ်ပေးစေလိုကြောင်း၊ သို့ခေါ်ရာတွင် တိတ်တဆိတ် ခေါ်စေလိုပါသည်ဟု ပါရှိကြောင်း...။

စာနှင့် အတူ စာအိတ်ထဲတွင် ပန်းခြောက် တစ်ပွင့်ကို ထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ပန်းခြောက်ကို ထည့်ပေးသည့် သဘောမှာ သူတို့တွင် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေပြီ ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်ကြောင်း...။

ထိုပန်းခြောက်ကို မြင်သည့် အခါ၌ ရှုရှိလာမှာ အမွေ ဆက်ခံမည့် သားယောက်ျားလေး မွေးမပေးနိုင်သဖြင့် ရှုရှိလာအား အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံခြင်းများ လောဟု သူ့ ဆရာ ဂိုဗင်ဒတ်စ် အနေဖြင့် တွေးတော စိုးရိမ်မိကြောင်း၊ ယခင် မဟာဒေဝီ တစ်ဦးတုန်းကလည်း ထိုသို့ သားယောက်ျားကလေး မွေးမပေးနိုင်သဖြင့် ဤသို့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု...။

မန်နီလာလ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်လျက် 'ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး အနေနှင့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သခင်ဆပ်၊ ဇူလီဘိုင် ဖြစ်စေချင်သလို လုပ်ပေးဖို့ သူ့မှာ ဘာအခွင့်အာဏာမှ မရှိတာ၊ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြီး အခေါ်လွှတ်နိုင်တယ် ထားဦး၊ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် လာပြီး ပြုစုတာကို မဟာရာဇာက ဘယ်မှာ ခွင့်ပြုပါမလဲ၊ မိန်းမဆောင်ထဲကို ဘယ်နိုင်ငံခြားသူ နိုင်ငံခြားသားကိုမှ အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်နက်ကိုင်တွေ ပုလိပ်တွေနှင့် အတင်း ဝင်ရင် ဝင်၊ မဝင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်က ခွင့်ပြုမှပဲ ဝင်နိုင်တော့မှာပေါ့'

ထို့ကြောင့် သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် နိုင်ငံခြား သူနာပြု ဆရာမကို ခေါ်ရန် မဟာရာဇာကို အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာမှာ လက်မခံရုံမျှသာမက ထိုသို့ နိုင်ငံခြား

သူနာပြုကို ခေါ်ရန် အကြံပေးရ ပါမည်လောဟု ဆိုကာ ရာဇမာန် ရှကြောင်း...။

မဟာရာဇာသည် နိုင်ငံခြားသား မှန်သမျှကို အရိုင်းအစိုင်းဟု ယူဆကာ လွန်စွာ မုန်းတီးသည့် အလျောက် သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ဖို့ မပြောနှင့်။ သူတို့ကို ပြည်နယ်ထဲတွင်ပင်လျှင် ခြေချခွင့် မပေးလိုကြောင်း...။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးအား အိန္ဒိယပြည်၏ ဧကရီ ဘုရင်မကြီး အဖြစ် ကြေညာသော ဒါဘာပွဲသို့ နေထိုင်မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ အနီးရှိ ပြည်နယ်များမှ စော်ဘွားများနှင့် အတူ တက်ရောက်ရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

အင်ဂရေစီ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မိမိ မဟာဒေဝီ၏ ကိစ္စများထဲတွင် ပါဝင် စွက်ဖက်မည် ဆိုခြင်းမှာ သူ့ကို စော်ကားသည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ နိုင်ငံခြား သူနာပြုသည် ဟိန္ဒူ ဆေးပညာနှင့် ဆေးကုသမှု အတတ်ပညာကို နားမလည်ဟု ယူဆကြောင်း...။

မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာတွင် ရောဂါ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှိမည်ဟု ယူဆခြင်း မရှိကြောင်း၊ အနားယူလိုက်လျှင် နေထိုင် ကောင်းလာမည်ဟု ယူဆလျက် ရှိကြောင်း၊ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ထိုအချက်ကို သံသယရှိသည် ဆိုလျှင် မီးဖွားစဉ်က ဖွားပေးခဲ့သည့် ဝမ်းဆွဲသည်ကို ခေါ်ယူ မေးမြန်း စုံစမ်းနိုင်သည်ဟု ပြောကြောင်း...။

သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဝမ်းဆွဲသည်နှင့် တွေ့ဆုံ မေးမြန်း ကြည့်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသည်မှာ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးသည် သူနှင့် များစွာ စကားပြောလိုခြင်း မရှိဘဲ ခပ်အင်အင် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း...။

အထူးသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဂိတာ အကြောင်းကို မေးသည့် အခါတွင် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ဘာမျှ မသိဟု ပြောဆိုကာ စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုမှလွဲလျှင် ဝမ်းဆွဲသည် အမျိုးသမီးကြီးမှာ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိ၍ ဝမ်းဆွဲ အတတ်ပညာကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင် တင်မြောက်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကြောင်း...။

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး၏ စကားအရ ဆိုလျှင် မဟာဒေဝီ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်သည့် ကိစ္စမှာ အများထင်နေကြသကဲ့သို့ ခက်ခဲခြင်း မရှိဘဲ လွန်စွာ ချောမော လွယ်

ကူခဲ့ကြောင်း၊ အခြား ရောဂါများလည်း ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာမှာလည်း ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်ကြောင်း...။

သမီးကလေး မွေးသည့် အတွက် စိတ်အနည်းငယ် ထိခိုက်သည့်တိုင် အထိန်းတော်များ ဗေဒင်ဟူးရားများက သားယောက်ျားလေး ဖြစ်မည်ဟု ပြောထားခဲ့ကြသည့် အတွက် ဤသို့ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း နားလည်နိုင်ကြောင်း...။

သို့ရာတွင် ဤသို့ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမှာလည်း အချိန်တန်လျှင် ပျောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်က သနားတော်မူလျှင် နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သားယောက်ျားလေး မွေးနိုင်ကြောင်း၊ ရှုရှိလာသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသွယ် နူးညံ့သည့်တိုင် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သည့် အပြင် ငယ်လည်း ငယ်သေးသည့် အတွက် နောက်ထပ် ကလေးတွေ အများကြီး မွေးနိုင်သေးကြောင်း...။

မဟာဒေဝီ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝမ်းဆွဲသည် အမျိုးသမီးကြီးထံမှ အတော်အတန် ပြည့်စုံစွာ သိရကြောင်း၊ မီးဖွားပြီးသည့်နောက် ကျန်းမာစွာ ရှိနေကာ ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ စော်ဘွားသည် သမီးကလေး မွေးခဲ့သည့် ယခင် မဟာဒေဝီကို လုပ်ကြံခဲ့သည် ဟူသော အကျဉ်းတန်သည့် ကောလာဟလကို ကြားရဖန် များသည့် အတွက် ဇူလီဘိုင်သည် ညီမတော်လေး အတွက် စိုးရိမ်နေဟန် တူကြောင်း...။

ရှုရှိလာမှာ လှပ ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် မဟာရာဇာ၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသည့်သူ ဖြစ်သည့် အတွက် ဤသို့ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ ယခင် မဟာဒေဝီမှာ အရပ်ဆိုးဆိုး ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် အကျဉ်းတန်လှသည့်ပြင် အသိဉာဏ်လည်း ကင်းမဲ့လှသည်ဟု ပြောသံကြားရကြောင်း...။

ထို့ကြောင့် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ဇူလီဘိုင်ထံသို့ အားပေး နှစ်သိမ့်သည့် စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အကြောင်းပြန်ချက် မရသေးကြောင်း၊ နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် ကလေးငယ်လည်း ကွယ်လွန် သွားခဲ့ကြောင်း...။

ထိုအခါ၌ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီးလည်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု ဟော်နန်းထဲတွင် ဟောလာဟလ ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အချို့ကလည်း မဟာရာဇာ၏

အဖေတူ အမေကွဲ အစ်မတော်နှင့် စကားများသဖြင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြကြောင်း...။

မဟာရာဇာ၏ အစ်မတော်က ကလေးငယ် သေဆုံးရခြင်းမှာ ဝမ်းဆွဲသည်က ကောင်းစွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိသည့် အတွက် သေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အပြစ်တင်ခဲ့ကြောင်း...။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားများကြသည်တွင် ဇူလီဘိုင်က ဝင်ရောက် ပြောဆိုသဖြင့် ဇူလီဘိုင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးကာ နောက်ထပ် အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း အခန်းတွင်း လှောင်ပိတ်ကာ မည်သူနှင့်မျှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရ။ စကား မပြောရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းကို ရှုရှိလာ ကြားလျှင် ကာယကံရှင် ဇူလီဘိုင်ထက်ပင် စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြောင်း...။

အများအားဖြင့်မူ ဟော်နန်းတွင်းမှ ကောလာဟလများမှာ မမှန်တတ်ကြောင်း၊ နွားချေးပုံသည် ယင်ကို ပေါက်ဖွားစေသကဲ့သို့ ဟော်နန်းတွင်းမှာလည်း မကောင်းသည့် သတင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိကြောင်း...။

ဟော်နန်းထဲတွင် အစေတော်များ အပြင် အပျင်းထူနေကြသော ဟော်နန်း အမှုထမ်းများ၊ ရာထူးငမ်းသူများ၊ မင်းမြှောင်စိုးကပ်များ အများအပြား ရှိကြောင်း၊ ယင်းတို့သည် ဘာမှ အလုပ် မရှိကြသည့် အလျောက် အချင်းချင်း ချောက်တွန်းကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကောက်ကြံလျက် ရှိကြကြောင်း၊ အားအားရှိတိုင်း ငြီးငွေ့လျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကောင်းကြံလျက် ရှိကြကြောင်း...။

‘ဟော်ထဲမှာ သူတို့ ဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အိပ်ရင် အိပ်၊ မအိပ်ရင် ကွမ်းတမြို့မြို့ ဝါးပြီး အတင်းအပျင်းပဲ ပြော နေ ကြ တာ ပဲ၊ တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် မကောင်း ပြောမယ်၊ မဟာရာဇာ မျက်နှာသာ ရအောင် လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်လေဟန် ဆောင်မယ်၊ ဒါပဲ လုပ်နေကြတာပဲ သခင်ဆပ်’

မန်နီလားလ်က လှောင်ပြောင် သရော်သဖြင့် ပြောသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဂိုဗင်ဒတ်စ်သည် ထိုသတင်းများကို ကြားရသည့် အတွက် စိတ်ပူကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်

ထိုသတင်းများ မှန် မမှန်ကို စုံစမ်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ၏ လူများသည် သူတို့အချင်းချင်းသာ မိန်းမဆောင်မှ အတင်းအပျင်းများကို ပြောသော်လည်း ကာရီကုတ်မှ ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင်မူ ထိုအကြောင်းကို အထူး သတိထား၍ ရှောင်ကွင်းကြကြောင်း...။

ကာရီကုတ်မှ ဧည့်သည်များ ရှေ့တွင် ဆိုလျှင် ကလေးငယ် သေဆုံးသွားရခြင်း အတွက် မည်သူမျှ အပြစ် မရှိလေဟန် ပြောကြကြောင်း၊ ကလေးငယ်မှာ သေးကွေး ကြိုလိုပြီး ချူချာလှကြောင်း၊ မသေလျှင်လည်း သက်ဆိုး ရှည်ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း၊ မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာသည် အစတွင် သားငယ်ကလေး တစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ သမီးငယ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် အတွက် စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်ခြင်း ဖြစ်သည့်တိုင် နောင်တွင် ထိုသမီးငယ်ကလေး သေဆုံးသွားသည့် အတွက် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရကြောင်း...။

ဇူလီဘိုင်နှင့် ဝမ်းဆွဲသည် ဂီတာတို့ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ နောက်ထပ် ဘာမျှ မကြားရတော့ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိ ကြားသည့်အတိုင်း ဇူလီဘိုင်နှင့် ရှုရှိလာတို့ကို ခွဲထားသည် ဆိုသည့် သတင်းများ မှန်ခဲ့လျှင် မဟာရာဇာသည် ကလေးငယ် ဆုံးသည့် အတွက် စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသော မဟာဒေဝီ ရှုရှိလာကို သနားသည့် အတွက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အတူ ပြန်ထားလိမ့်မည် ထင်ရကြောင်း...။

သို့ရာတွင် သားယောက်ျားလေး မွေးမပေးဘဲ သမီးငယ် မွေးပေးသည့် အတွက် ရှုရှိလာ အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းခဲ့သည် ဆိုလျှင်မူ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အတူ ပြန်ထားချင်မှ ထားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

မိမိ အထင်ကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် မဟာရာဇာသည် ဇူလီဘိုင်အား မဆိုင်သည့် ကိစ္စကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှုရှိလာဘိုင်ကိုမူ သမီးကလေး မွေးသည့် အတွက်ကြောင့် လည်းကောင်း ပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် အနေဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တခြားစီ ခွဲထားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိကြောင်း...။

‘နို့နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က လာဘ်ထိုးထားတဲ့ အစေတော်ဆီက ဇူလီဘိုင်နှင့် အထိန်းတော်ကြီး ဂီတာ အကြောင်းကို မသိရဘူးလား’ ဟု အက်ရှ်က မေး၏။
မန်နီလားလ်က ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။

သူတို့ လာဘ်ထိုးထားသည့် ရံရွှေတော် နှင့်မိသည် စာချင်းသာ အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးနိုင်သော်လည်း ဇူလီဘိုင်နှင့် စကားပြောခွင့် မရှိကြောင်း၊ သမားတော်ကြီး ပိုဗင်ဒတ်စ်က နှင့်မိနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ရသည်မှာလည်း သူ့မိဘများမှ တစ်ဆင့် လုပ်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံ ပေးလျှင်လည်း သူ့မိဘများကိုသာ ပေးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ စာ ရလျှင်လည်း သူ့မိဘများထံမှ တစ်ဆင့် ရပြီး ပေးလျှင်လည်း သူ့မိဘများမှ တစ်ဆင့် ပေးရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ကလည်း မိန်းမဆောင် အကြောင်းများကို သိဟန် မတူကြကြောင်း၊ သိလျှင်လည်း မိမိတို့ကို ပြောဆိုခြင်း မရှိကြောင်း...။

မန်နီလားလ်က

‘သူတို့လည်း မိန်းမဆောင် အကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောကြတယ် ခင်ဗျ။ သူတို့သမီး နှင့်မိဟာ မဟာဒေဝီ ဇူလီဘိုင်ရဲ့ အပေါ်မှာ အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့ အကြောင်းလောက်ကိုပဲ ပြောကြတယ်။ သစ္စာ ရှိပေလို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ နို့မို့ရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲ မသိဘူး။ စာတစ်စောင် ပေးပေးဖို့ အတွက် ပေးလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ မနည်းပါဘူး’

‘သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း မှန်ရင်တော့ နှင့်မိ ဆိုတဲ့ ရံရွှေတော်ဟာ သူ့သခင်မကို ချစ်လို့ ဒီစာတွေကို အဆက်အသွယ် လုပ်တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ ပိုက်ဆံ တောင်းတာကတော့ မိဘတွေက တောင်းတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့မိဘတွေက သူ့အမည်ကို သုံးပြီး မင်းတို့ဆီက ငွေညှစ်နေတာလားမှ မသိတာ’

မန်နီလားလ်က

‘ဒါလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ သခင်ဆပ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြပြီ ဆိုရင် အသက်ကို တောင် စွန့်ပြီး လုပ်ပေးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရလို့ လုပ်ပေးတဲ့ လူမျိုးကတော့ နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ထက် ပိုပေးတာနှင့် ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက် သွားကြမှာပဲ။

‘အင်း တကယ်လို့သာ ဆရာကြီးနှင့် ဇူလီဘိုင်တို့ စာ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြတာတွေကို သိသွားရင်တော့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ကြမှာ၊ ဆရာကြီး အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး။ ဇူလီဘိုင် အတွက်လည်း အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရမှာ၊ ကျွန်တော်ရော အဆက်အသွယ် လုပ်ပေးတဲ့ ရံရွှေတော်တွေရဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေရော အသတ်ခံရမှာ’

မန်နီလားလ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် စိမ့်သွားကာ မေးပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ထင်ရ၏။ မဟာရာဇာ နာမကျန်း ဖြစ်သည်၊ ရောဂါမှာ သေလောက်သည့် ရောဂါ ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်မှအပ အခြားဘာမျှလည်း မသိရကြောင်းဖြင့် အက်ရှ်ကို ပြောပြ၏။

‘မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ရင် သူ့ကြင်ရာတော်တွေကို ဆတ္တီး လုပ်မယ် ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက် သိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟော်ထဲမှာ ပြော၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ဈေးထဲမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လာလေတော့မှ သိရတာ။

‘သူတို့ ပြည်နယ်မှာ လက်ရှိ မဟာရာဇာရဲ့ ခမည်းတော်ကြီး ကွယ်လွန်တုန်းကတော့ ဝမ်းရောဂါ နှင့် ကွယ်လွန်တာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကြင်ရာတော်တွေ ဆတ္တီး မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ ဆတ္တီး လုပ်ဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးလေ၊ အားလုံး ဝမ်းရောဂါ ကူးစက်ပြီး သေကုန်ကြတာကိုး။

‘ဒါပေမဲ့ သူ မတိုင်မီ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ် သူ့ဘိုးတော်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တုန်းကတော့ ကြင်ရာတော်တွေ မောင်းမတွေ အားလုံး လိုက်ပြီး ဆတ္တီး လုပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ တစ်ခါ တစ်ခါ လိုက်ပြီး ဆတ္တီး လုပ်ရင် သုံးယောက်ထက် မနည်းဘူးတဲ့၊ တစ်ခါတလေမှာ ဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်တောင် ရှိသတဲ့၊ ခုတော့ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့လို့တောင် ဈေးထဲမှာ နောက်ပြောင် ပြောနေကြသေးတယ် ခင်ဗျ’

အက်ရှ်သည် စက်ဆုပ်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ထားသည်။ မန်နီလားလ်က ဆက်၍

‘အင်း နောက်ပြောင် ပြောနေတာပေမဲ့ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီလို အပြောင်အရွတ် ပြောနေတဲ့သူတွေ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ ပြည်နယ်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်နေတော့ မဟာဒေဝီ နှစ်ယောက်လောက်ကို ဆတ္တီး လုပ်တာဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို့ သဘောထား နေကြတယ် ခင်ဗျ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ၊ ဒါဟာ သူတို့ ပြည်နယ်ရဲ့ ထုံးစံတဲ့။

‘အရပ်သူ အရပ်သားတွေကတော့ မသိကြပေမဲ့ ခု မဟာရာဇာ လက်ထက်မှာပဲ သူတို့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေထဲမှာ ဒီလို ဆတ္တီး လုပ်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ခု မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲလို့ လူတွေက ထင်နေကြတယ်၊ ဒီလို လုပ်မှ ဘိသော ပြည်နယ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်ပြီးသား ဖြစ်

မှာတဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆတ္တီး လုပ်ကြရင် အရင် တုန်းက မလုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက် စံပြ ဖြစ်မယ်တဲ့’

‘အများ အတွက် လူတစ်ယောက် သေရတယ် ဆိုတာကတော့ ဂုဏ်ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ် ယောက် အတွက် မိန်းမ နှစ်ယောက် အခြောက်တိုက် လိုက်သေရမယ် ဆိုတာကတော့...၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟာ ဒေဝီ နှစ်ယောက် မသေရဘူးကွာ၊ ဒီလို လုပ်တာမျိုးတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ ဆိုစမ်း၊ မင်း ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ’

‘ခိုတွေနှင့် ဆေးတွေ ရရင် ပြန်မှာပဲ ခင်ဗျ၊ ဆေးကတော့ ရလည်း သိပ် အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မြင်းတစ်ကောင်လောက်လည်း လိုချင်တယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် မြင်းက တော်တော်နှင့် သုံးလို့ ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီမှာ ကြာကြာ နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ခုတောင် တော်တော် ကြာနေပြီ၊ သခင်ဆပ် ကျွန်တော့်ကို မြင်းတစ်ကောင်လောက် ရှာပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့တာဝန် ထားပါ၊ ခိုတွေနှင့် ဆေးတွေလည်း ငါ ရှာပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ မင်း အေးအေးဆေးဆေးသာ အနားယူပါ၊ နားချိန်ရတုန်း နားရတာ၊ ကဲ ပုလင်းလွတ်တွေ ငါ့ကို ပေး၊ မနက်ဖြန် မနက် ဆိုင်ဖွင့်ရင် ဝူးလံဘတ် သွားယူပေးလိမ့်မယ်’

မန်နီလာလ်သည် ပုလင်းလွတ်များကို အပ်ကာ သူ့တန်းလျားသို့ ပြန်၍ အိပ်၏။

နောက်တစ်နေ့ သူ နိုးလာသည့် အခါတွင် နေ အတော် မြင့်နေလေပြီ။ မြင်းဇောင်း အနီးရှိ ဂျုံစေ့များ ဖိတ်ထားသည့် နေရာတွင် ကျီးကန်းများနှင့် ကြက်တူရွေး များသည် ဆူညံစွာ ရန်ဖြစ်ကာ အစာလုလျက် ရှိကြ၏။ ရေတွင်းမှ စက်သီးမြည်သံ၊ ကြေးအိုးချင်း ထိသံ စသည့် အိန္ဒိယပြည် မနက်ခင်း တစ်ခုတွင် ကြားနေကျ အသံ များကို ကြားရသည်။

သို့ရာတွင် အက်ရ် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ လိုအပ်သည့် ဆေးပုလင်းများကို ယူလာပြီးနောက် မိမိနှင့် တွေ့ရန် ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာသွားသည်။

ဝူးလံဘတ်က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ သို့ ရာတွင် သူ့အသံက ဘဝင်မကျသည့် အသံ။ မန်နီ လားလ်သည် ဆေးပုလင်းများကို ယူပြီးနောက် ဈေးထဲသို့ သွားကာ ခြင်းတောင်း တစ်လုံး၊ စားစရာ အနည်းငယ်၊ သစ်သီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အချို့နှင့် ကြက် သုံး ကောင် ဝယ်သည်။

ယခင် တစ်ခေါက် ဝယ်သွားသည့် ခြင်းတောင်း ကဲ့သို့ပင် အောက်က အံ့ဝက်ပါသည့် ခြင်းတောင်း။ သို့ ရာတွင် သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ ထိုအံ့ဝက်ကို သုံးဖို့ မလိုတော့။ အက်ရ်က အစီအစဉ်သစ် တစ်ခု ဆွဲပေး လိုက်သည်။ စာပို့သည့် ခိုများကိုလည်း သယ်စရာ မလို တော့။

မနေ့ညက အက်ရ် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ သူ့တွင် တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ သို့ရာ တွင် ပြဿနာကြီးတွေကို မတွေးမိ။ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲကလေးများကိုသာ စိတ်ရောက်နေသည်။

မန်နီလာလ်လို အစေခံ တစ်ယောက်က သူချစ် သော ဇူလီကို ကိုင်ရီဘိုင်ဟု ခေါ်သွားသည်ကို သူ မခံ နိုင်။ ထိုကိစ္စသည် စင်စစ် ဘာမျှ ကြီးကျယ်သည့် ပြဿနာ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် လေထဲတွင် လွင့်နေသည့် ကောက်ရိုးကလေး တစ်ပင်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မည်သည့် အရပ်သို့ လေတိုက်နေသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဤသည်ကို ကြည့်လျှင် ဇူလီသည် ဘိသော ဟော်နန်းတွင် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အောက်ကျနောက်ကျ နေရသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။ အစေခံများက ပင် လေးစားခြင်း မရှိသည်ကို သိနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဇူလီ၊ ရှုရီလာနှင့် အတူ ကာရီကုတ်မှ ရံရွေတော် ခြောက်ယောက် ပါသွားခဲ့သည်။ ကိုင်ရီဘိုင် ဆိုသော အမည်သည် ကာရီကုတ် ဟော်နန်းထဲတွင် ခေါ်ခဲ့သည့် အမည်ဖြစ်၏။ ထိုအမည်ကို ဘိသော ဟော်နန်းတွင် သုံးနေကြသည် ဆိုလျှင် ပါလာသည့် ရံရွေတော် ခြောက် ဦး အနက် မည်သူက ပြောသဖြင့် ထိုအမည်ကို သိကြ ရသနည်း။

မဟာဒေဝီများ အနီးတွင် ရှိသည့် ရံရွေတော် များထဲတွင် ဘိသော ဇော်ဘွား၏ သူလျှိုများ ရှိရလိမ့် မည်။ ထိုရံရွေတော်များသည် မဟာရာဇာကို မျက်နှာ လုပ်လိုသဖြင့် မဟာဒေဝီများ၏ အကြောင်းကို အမြဲ သတင်း ပို့နေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် မဟာဒေဝီတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မဟာရာဇာ သိနိုင်သည်။ အကယ်၍ မဟာရာဇာ အသက် မသေဘဲ ရှိခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီတို့က ကြင်ရာတော်များ ဆတ္တီး မလုပ်နိုင်အောင် စစ်တပ်များ စေလွှတ်ခဲ့လျှင် မည်သူ့ လက်ချက်နည်းဟု တွေးတော မည်။ ထိုအခါတွင် သူလျှိုတို့၏ သတင်းပေးချက် အရ မဟာဒေဝီ ဇူလီကို အပြစ် ရှာကြတော့မည်။

mgv.com SAMPLE BOOK

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်၍ ကြင်ရာတော်များ ဆတ္တိး လုပ်သည် ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမည် မဟုတ်။ ဤ သည်ကမူ ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိ။

သို့ရာတွင် မဟာရာဇာ မသေလျှင်မူ ဇူလီနှင့် တကွ ဂိုဗင်ဒတ်စ်၊ မန်နီလာလ် စသူတို့ သက်သာ ဖွယ် မမြင်။ မိမိ၏ ဟော်နန်း အတွင်းရေးများကို အပြင်သို့ သတင်း ပို့ရသလောဟု ဆိုကာ ပြစ်ဒဏ်ပေး မည် မူချ။

သူတို့ သုံးယောက်ကို သေဒဏ် ပေးလိုက်လျှင် သို့မဟုတ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လျှင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင် တို့သည် ထိုအကြောင်းများကို သိ၍ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှု တွေ လုပ်နေလျှင်လည်း အချိန် နောက်ကျသွားပြီ။

ကျယ်ဝန်း၍ လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် ခက်ခဲ သည့် အိန္ဒိယလို တိုင်းပြည်မျိုးတွင် အလုပ် တစ်ခု လုပ် ရသည်မှာ အလွန် အချိန်ကြာသည်။ သွေးအေးသွားပြီ ဆိုသည်နှင့် အဖျားရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့် သေသွား သည်။ သို့မဟုတ် သမားတော် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် သူတပည့် တို့သည် ဘိသော ပြည်နယ်မှ ထွက်သွားကြပြီဟု ပြော လိုက်လျှင် ကိစ္စ ပြီးသွားနိုင်သည်။ ဘာမျှ အထောက် အထား မရှိ၊ ဘာမျှ သက်သေ မရှိ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဇူလီမှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီမှာ ငါ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မန်နီလာလ် ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဘိသော ဟော်နန်း ဆိုတာ မကောင်းမှုတွေနှင့် ပြည့်နေတဲ့ နေရာ၊ ဘာမဆို အချိန်မရွေး ဖြစ်နိုင်တယ်။’

‘ပြီးတော့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်တောင် ဟိုရောက်ရင် ဇူလီ နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်သေးတာပဲ၊ ငါကော အဲဒီ ရောက်တယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ် မရ နိုင်ရမှာလဲ၊ သူနှင့် ပါလာတဲ့ ကာရီကုတ်က ရံရွေတော် တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်နိုင် တယ်၊ သူ့ကို သတိပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုရောက် ရင် ဂီတာ ဘာဖြစ်လို့ သေသွားသလဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုတာကို သေသေချာချာ သိအောင် စုံစမ်းရမယ်။’

‘အရင်တုန်းကတော့ ဇူလီဟာ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတော့ ငြင်းခဲ့တယ်၊ ခုလောက်ဆိုရင် သူလည်း သဘောထား ပြောင်းလောက်ရောမယ်၊ သူ့ ကို ဘိသော ပြည်နယ်ထဲက ခိုးပြေးမယ်၊ တကယ်လို့ သူ မလိုက်တောင်မှ ဟိုငနဲကြီး သေရင် ဇူလီတို့ လိုက်

သေရတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်အောင် ပုလိပ်နှင့် နိုင်ငံရေး ဌာနကို အကူအညီ တောင်းနိုင်တယ်၊ သူတို့ကို အတင်း အကျပ် မီးထဲ ခုန်ဆင်းခိုင်းတာမျိုး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး၊ အက်ရှ် စိတ်ထဲတွင် တွေးနေသည်။

ရှုဂီလာကိုမူ အတင်း တိုက်တွန်းရလိမ့်မည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာသို့ သူ့ကို အတင်း ဆွဲခေါ် သွားရလိမ့် မည်။ ခြေလက်တို့ကို ကြီးနှင့် တုပ်ပြီး မီးပုံပေါ်သို့ အတင်း တင်ရလိမ့်မည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ စင်ပေါ်သို့ မရောက်မီမှာ ပင်လျှင် ရှုဂီလာသည် ကြောက်လန့်၍ သေဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ရှုဂီလာသည် ဆတ္တိး လုပ်သည့် အကြောင်းကို တွေးရုံမျှနှင့်ပင် သေမတတ် ကြောက်လှပြီဟု ဇူလီ တစ် ခါက ပြောဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရှုဂီလာသည် လက်ထပ်ရမည်ကို ကြောက်နေသည် မဟုတ်လော။ သူ့ အမေ ဂျာနူးဘိုင်သည် သူ့ကို...။

‘အင်း၊ ဂျာနူးဘိုင်လို လူတွေ အတွက် ငရဲ သတ်သတ် ရှိရင် ကောင်းမှာ’ ဟု အက်ရှ် တွေးမိသည်။

မနက် လင်း၍ ဂူးလ်ဘတ်က လက်ဖက်ရည် ယူ လာသည့် အခါ အက်ရှ်မှာ အဝတ်အစား လဲပြီးနေလေ ပြီ။ ညအိပ် ညနေ ခရီး ထွက်လျှင် ယူသွားနေကျ ဖြစ် သည့် သားရေကွက် ရွက်ဖျင်အိတ်ထဲတွင် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ကာ မြင်းကုန်းနှီး နောက်တွင် ထုပ်ပိုး ချည်နှောင်ပြီး နေပြီ။ ကြည့်ရသည်ကမူ တစ်ညအိပ် နှစ်ညအိပ်လောက် ခရီး ထွက်မည့်ပုံ။

သို့ရာတွင် မိမိသည် တစ်လကြာလောက် ခရီး ထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အခန့်သင့်လျှင်လည်း တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့် အခါတွင် ဂူးလ်ဘတ် အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့စကားက ဘာမျှ ရေရာခြင်း မရှိ။

ယခင်ကမူ အထုပ်အပိုး ပြင်စရာ ရှိလျှင် ဂူးလ် ဘတ်ကို အပြင်ခိုင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေကလည်း အများ ကြီး။ ယခုမူ ဘာမျှ မပါ။ ဆပ်ပြာ တစ်တောင့်၊ မုတ် ဆိတ်ရိတ် ဓားတစ်ချောင်း၊ စောင်ကြမ်း တစ်ထည်၊ စစ် တပ်သုံး ခြောက်လုံးပြု၊ တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် ငါး ဆယ်၊ ရိုင်ဖယ်ကျည် ငါးဆယ် ထည့်ထားသည့် ဂျပ် သေတ္တာကလေး လေးလုံး။

ဂူးလ်ဘတ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ သူ့သခင်သည် ဂါး တောကြီးထဲသို့ နောက်တစ်ခေါက် တောပစ်ထွက်မည့် ဟု ထင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် တောပစ်သွားရာသို့

ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ကျည်ဆန်တွေ သည်လောက်များများ ယူသွားသည်ကို သူ နားမလည်။

အက်ရှ်သည် မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့်များကို ထုတ်လိုက်၏။ (ထိုပစ္စည်းများကို ယူခြင်းမှာ ပို၍ နားမလည်နိုင်။ သည်သေနတ်ကို တောပစ်ထွက်လျှင် သုံးလေ့ မရှိ။)

ထို့နောက် အက်ရှ်သည် ပိုက်ဆံသေတ္တာကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် သွန်ကာ ရွေ့ဒဂါး ငွေဒဂါးနှင့် ငွေစက္ကူတို့ကို ထုတ်၍ ရေနေသည်။ ဝူးလ်ဘတ်က မေးသည်ကိုပင် မော်၍ မကြည့်။

‘ဒါဖြင့် သခင်ဆပ် ဘိသောကို သွားမလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနှင့်၊ သုံးရာငါးဆယ်၊ လေးရာ၊ လေးရာငါးဆယ်ကိုး၊ ငါး... ခြောက်...’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် သခင်ဆပ်၊ ခုတော့ သခင်ဆပ်ဟာ မာဒူးဂျီး ထင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာတာ ပါပဲ၊ ကာရီကုတ်က သမားတော် ရောက်လာကတည်းက မာဒူးဂျီး စိုးရိမ်တဲ့ အတိုင်းတော့ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ၊ မသွားပါနှင့် သခင်ဆပ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပြည်နယ်ဟာ မင်္ဂလာမရှိဘူး၊ ဒီလောက် မင်္ဂလာ မရှိတဲ့ ပြည်နယ်က ကိစ္စတွေကို ဝင်ရှုပ်နေလို့ အကျိုး မထူးပါဘူး’

အက်ရှ်က ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်ပြီး ငွေများကို ဆက်၍ ရေတွက်နေသည်။

‘သခင်ဆပ် မနေနိုင်လို့ လိုက်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်ရော ကူလူရန်းရော လိုက်ခဲ့မယ်’

ဝူးလ်ဘတ်က ပြော၏။ အက်ရှ်က မော်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မဖြစ်လို့ပါ၊ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ခေါ်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လိုက်ရင် အန္တရာယ်လည်း ကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို မှတ်မိမှာပေါ့’

‘သခင်ဆပ်ကိုကော မမှတ်မိဘူးတဲ့လား၊ ဒီလောက် အချိန်တိုကလေး အတွင်းမှာ သခင်ဆပ်ကို မေ့ပြုလို့များ ထင်နေသလား၊ သခင်ဆပ် လုပ်ခဲ့တာကိုကော သူတို့ မေ့နိုင်ဦးမယ် ထင်သလား’

‘ကျွန်တော်က သခင်ဆပ် တစ်ယောက် အနေနှင့် သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘောက်ဝါလား (ကုန်သည်)

တစ်ယောက် အနေနှင့် သွားမှာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အာဘူး တောင်ထိပ်က ဝတ်ကျောင်းကို ဘုရားဖူးသွားတဲ့ ခရီးသည် တစ်ယောက် အနေနှင့် သွားမှာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဘုံဘောက ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆေးဆရာ တစ်ယောက် အနေနှင့် သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဟိုရောက်လို့ ဆေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောရင်လည်း တွေ့လို့ ကောင်းတာပေါ့၊ စိတ်ချပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကူလူရန်းတို့ကို တွေ့ရင် မှတ်မိကောင်း မှတ်မိမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က မြင်းနှင့် မြို့ထဲမှာ ဥဒဟို လျှောက်သွားနေကြတော့ ခင်ဗျားတို့ကို မှတ်မိမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် သွားမှာက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မန်နီလားလ် ပါပါသေးတယ်’

‘ဟင်း၊ ဟို ခပ်အအ ဖက်တီးလား’
အက်ရှ်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဖက်တီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတော့ မအဘူးဗျာ၊ ဒါတော့ သေချာတယ်၊ သူ့ကို လူတွေက ခပ်အအ ခပ်နဲ့နဲ့လို့ ထင်ကြတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင့်ကို စိတ်ချတယ်၊ သူ ပါရင် ကျွန်တော့် အဖို့ လုံခြုံပါတယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ ပိုက်ဆံ ရေတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ခုနစ်ရာ၊ ခုနစ်ရာ ရှစ်ဆယ်၊ ရှစ်ရာ၊ ကိုးရာ’

အက်ရှ်သည် ပိုက်ဆံရေခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကြီးကို သူ မြင်းစီးအင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျန်ပိုက်ဆံများကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး ဝူးလ်ဘတ်ကို ပေးလိုက်၏။ ဝူးလ်ဘတ်က မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ သေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ရော အဲဒါကို ခင်ဗျား ယူထား၊ ကျွန်တော် ပြန်လာသည် အထိတော့ အိမ်စရိတ်တွေ လောက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘သခင်ဆပ် ပြန်မလာဘူး ဆိုရင်ကော’

‘ကျွန်တော် စာနှစ်စောင် ရေးပြီး စားပွဲအံ့ အပေါ်ဆုံးမှာ ထည့်ပစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်လခွဲလောက် ကြာလို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မရောက်လာဘူး၊ သတင်းပလင်းလည်း ဘာမှ မကြားရဘူး ဆိုရင် ရာဇဝတ်ဝန် ပက်စီဂရူးဆပ်ကို သွားပေးပါ၊ ဒီစာကို ရရင် သူ လုပ်စရာ ရှိ

တာကို လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မပူပါနှင့်လေ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာမှာပါ။

‘မန်နီလာလ် ဆိုတဲ့ ကောင် နိုးလာရင်သာ ပြင်စရာ ရှိတာကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဆာဂျီအိမ်ကို လိုက်ခဲ့လို့ ပြောပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်လို့၊ သူ့ မြင်းက ကျိုးနေပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့် မြင်းနီကြီးကို စီးလိုက်ခဲ့လို့၊ ပြီးတော့ ကူလူရန်းကိုလည်း ပြောလိုက်၊ အို နေပေစေတော့၊ ကျွန်တော့် ဘာသာပဲ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မယ်’

‘ခုလို သွားတာကို သူလည်း ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ’

‘အင်း မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကဲဗျာ၊ ဒါတွေ သိပ် ပြောမနေပါနှင့်တော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်စရာ ရှိတာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ’

‘အေးလေ၊ ရေးပြီးသား စာဟာ ရေးပြီးသားပဲပေါ့၊ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့’ ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြောနေသည်။ ဂူးလ်ဘတ်သည် နောက်ထပ် အငြင်း မပွားတော့။

ဉာဏ်ကျယ်ကို ကုန်းနှိုးတင်ပြီး ဆင်ဝင်သို့ ဆွဲလာခဲ့ဖို့ ကူလူရန်းကို ပြောရန် ဂူးလ်ဘတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ သခင်ဆပ် သောက်ရန် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်ကို ယူလာသည့် အခါ၌ အေးစက်နေလေပြီ။ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ် သေနတ်ကို ယူလာသည့် အခါတွင်မူ အက်ရှ်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း မလိုကြောင်း ပြောပြကာ

‘ဆေးဆရာက ဒီလက်နက်ကြီး ကိုင်သွားလို့ ဖြစ်မလားဗျ’

‘ဒါဖြင့် ကျည်ဆန်တွေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ယူသွားတာလဲ သခင်ဆပ်’

‘ကျည်ဆန်တော့ လိုလိမ့်မယ်ဗျ၊ ပြည်နယ်တပ်တွေ သုံးတဲ့ ကျည်ဆန်က အဲဒီလို ကျည်ဆန်မျိုးတွေပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ အတွင်း အစိုးရ သေနတ်တော်တော်များများဟာ သူတို့တွေ လက်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီပြင် သေနတ်ကိုပဲ သုံးတော့မယ်’

အက်ရှ်က မြင်းတပ်သုံး ကာဘိုင် သေနတ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရကာ နှစ်လုံးပြုပြီး သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့် ငါးဆယ်ကို ယူ၏။

ဂူးလ်ဘတ်က နှစ်လုံးပြုပြီး သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလာကာ ရွက်ဖျင် အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂူးလ်ဘတ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်စီးသွားသော အက်ရှ်ကို ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျောက်သလင်းလို ကြည့်လင်နေသော လင်းအရုဏ် အောက်တွင် အက်ရှ်သည် သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကို ဒုန်းစီး၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ မာဒူးသာ ရှိလျှင် မည်သို့ ရှိလေမည် မသိ။

မာဒူးသည် သခင်ဆပ်ကို မသွားအောင် တားဆီးနိုင်ပါမည်လော။ တားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂူးလ်ဘတ် မထင်။ သို့ရာတွင် မာဒူး မရှိတော့သည့် အတွက် ပထမဆုံး အကြိမ် ဂူးလ်ဘတ် ဝမ်းသာမိသည်။

အကယ်၍ မာဒူးသာ အသက် ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် သခင်ဆပ် တစ်ယောက် သေမင်း နှုတ်ခမ်းဝသို့ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားသည်ကို အကျယ် အကျယ် ရှင်းပြ နေရဦးမည်။ အကြိမ်ကြိမ် တားဆီးသော်လည်း မရကြောင်းကို ရှင်းပြနေရဦးမည်။ ယခု ရှင်းပြစရာ မလိုတော့။

mgyoe.com

အခန်း ၃၉

အက်ရှ်သည် ဘိသောသို့ မထွက်ခင် ရာဇဝတ်ဝန်၏ အိမ်သို့ ဝင်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်မှာ အဝတ်အစားပင် မလဲရသေး။ ညဝတ် အင်္ကျီနှင့် လွှာဖိနပ်ကို စီးလျက်။ ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ ချိုတာဟာဇရီ (မနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့် သစ်သီး) ကို စားသောက်လျက် ရှိ၏။

နေသည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းမှ ပေါ်မလာသေး။ သဘောကောင်းသည့် ရာဇဝတ်ဝန် ပက်တီ ဂရူးသည် သည်လောက် စောစောစီးစီး ဧည့်သည် လာလိမ့်မည်ဟု မထင်။ ပက်တီ ဂရူးသည် အက်ရှ် ပြောနေသည်တို့ကို ကောင်းစွာ နားမထောင်ဘဲ ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ပန်းကန် တစ်လုံးနှင့် ကော်ဖီ ယူလာရန် အစောင့်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။

‘နေပါဦးလေ၊ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက် သွားစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သင်္ဘောသီးစိတ်ကလေး၊ သရက်သီး ကလေးလည်း စားစမ်းပါဦး၊ ဘာလဲ ဟိုကိစ္စလား၊ ဟင့် အင်း၊ ဘာမှ အကြောင်း မပြန်သေးဘူးဗျ၊ သူလည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသလားမှ မသိတာ၊ ကြေးနန်း ရိုက် ထားတာတော့ အကြောင်းပြန်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါ ပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနှင့်ဦးလေ၊ သူက ရောက်လာတဲ့ စာ တွေကို အံ့ဆွဲထဲ ထိုးထည့်ထားတတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကိုယ်တိုင် ဘိသောကို သွားပြီး ကြည့် နေသလားမှ မသိတာ၊ ကော်ဖီ ထည့်ဦးမလား’

အက်ရှ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက်

‘တော်ပြီ ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် မှာ ကိစ္စကလေး တစ်ခု နှစ်ခု ရှိသေးလို့ သွားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တောပစ်ထွက်မလို့၊ နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်မယ်’

‘ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် လိုက် ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခွင့်က ဩဂုတ်လထဲကျမှ ရမှာဗျ၊ ကဲ တောကောင် များများ ရပါစေဗျာ’

ကြေးနန်းရုံးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အက်ရှ်အဖို့ ထူးမခြားနား။ တာဝန်ကျသည့် စာရေးက သူ့အတွက် ကြေးနန်း မရောက်ကြောင်း၊ ရောက်လျှင် ဘန်ဂလိုသို့ ချက်ချင်း ပို့လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

‘စိတ်ချ ဗိုလ်လေး၊ ကြေးနန်း ရောက်ရင် ကျွန် တော်တို့ အမြန်ဆုံး ပို့လိုက်ပါမယ်၊ ဆိုင်းမထားပါဘူး၊ သူတို့ မပို့ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပို့လိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း လှစ်ခနဲ ရောက်လာစေရမယ်၊ စိတ်သာချ’

စာရေးလည်း သူ နားပူလွန်းသဖြင့် စိတ်ညစ် လှပြီ။ အက်ရှ်သည် သူ့ကို တောင်းပန်ကာ ကြေးနန်း ရုံးမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အက်ရှ် စိတ်ညစ်ခြင်းမှာ သူ ထံ အကြောင်းပြန်ချက် မရရှိချည်း မဟုတ်။ သည်ကိစ္စ မျိုးကို လူသိရှင်ကြား ကြေးနန်းရိုက်၍ မဖြစ်ကြောင်း ကို သူ သိပြီးသား။ သို့ရာတွင် ကြေးနန်း ရကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကလေးမှ မရသည့် အတွက်မူ စိတ်ပူသည်။

အမြန်ရိုက်သည့် ကြေးနန်းမျိုးပင်လျှင် ချောင် ထဲသို့ ထိုးထားသည့် သာဓကတွေကလည်း ရာဇဝင် တွင် တစ်ပုံကြီး။

ဥပမာ စစ်ဗာရီ သူပုန်ကြီး ထမည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို ဒေလီသို့ ကြိုတင် ကြေးနန်း ရိုက်ပါလျက် ညစာ စားပွဲတွင် ရောက်နေသော အရာရှိကြီး တစ်ဦး က ပွင့်မဖတ်မီဘဲ အိတ်ထဲတွင် ထိုးထည့်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဖတ်မိကာ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်မျိုး။

ယခု လောလောဆယ်တွင် သူ့ကြေးနန်းကို ရ သည် ဆိုသည့် အကြောင်းပြန်ချက်ကလေးလောက်ကို ရလျှင်ပင် ကျေနပ်ပြီ။ သည်လောက် ဆိုလျှင် စိတ်သက် သာရာ ရသည်။

ဆာဂျီ နေသည့် ရွာမှာ အမှာဒဗတ်ရှိ သူတို့ တပ်နယ်မြေ၏ မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် ရှိ၏။ သူ့ရွာ အနီးတွင် ဆဗ္ဗမတီ မြစ်က ရစ်ခွေ စီးဆင်း လျက်။ ဆာဂျီ၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် နေ အတော် မြင့်နေလေပြီ။

သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိနေကြသော အစေခံ များက သူတို့သခင် ဆာဂျီသည် မနက် အစောကြီး ကတည်းက အိပ်ရာမှ ထကာ သားဖောက်သည့် မြင်းမ ကြီးကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု မနက်စာ စားနေကြောင်း၊ ခဏ စောင့်နေစေလို ကြောင်းဖြင့် ပြောကြ၏။

ထို့ကြောင့် အက်ရှ်သည် ဖဲဝတ်လုံနက်ကြီး လွမ်း ထားသည့် သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကို မြင်းထိန်း တစ် ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။ ဝတ်လုံကြီးမှာ ဖုန်တွေ ပေနေ သဖြင့် မီးခိုးရောင် ပေါက်နေလေပြီ။

အက်ရှ်ကိုမူ ကိုယ်လက် သန့်စင် ဆေးကြောရန် ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ပြီး ပုလဲ ပုတီးစေ့များ သီထားသည့် ကန့်လန့်ကာ တစ်ခု ချထားသည့် ဘေးအခန်းငယ် ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ပို့ကာ စားသောက်ဖွယ်များကို ကျွေးမွေးကြသည်။

သူ့ကို ဆာဂျီနှင့် အတူ စားသောက်ရန် ဖိတ် ခေါ်ခြင်း မပြုကြ။ အက်ရှ်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိပြီးသား။ ဆာဂျီသည် ဇာတ် အစွဲအလမ်း ကြီးသူ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင်၊ တောပစ်ထွက်သည့် အခါ စခန်း ထွက်သည့် အခါများတွင် ဖြစ်သလို နေ ထိုင် စားသောက်ခြင်း ပြုသည့်တိုင် မိမိအိမ် မိမိ မိသား စု ကိုးကွယ်သည့် ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီး၏ ရှေ့တွင်မူ စည်း ကမ်းများကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာ၏။

ထိုဟိန္ဒူ ဇာတ်မြင့်တို့ ထုံးစံမှာ ဇာတ်မဲ့သူ၊ သို့ မဟုတ် ဇာတ်နိမ့်သူများနှင့် အတူ စားသောက်ခြင်း မပြု ရသည့် အတွက် သူ့အင်ဂရေစီ မိတ်ဆွေ အက်ရှ်ကိုလည်း အတူ စားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုဘဲ သတ်သတ် ကျွေးမွေးလေ့ ရှိ၏။ အက်ရှ် လာလျှင် အသုံးပြုသည့် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကိုလည်း သတ်သတ်ထားလေ့ ရှိ၏။

ဆာဂျီနှင့် သူသည် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေက မိတ်ဆွေတခြား ဖြစ်ပြီး ဇာတ်က ဇာတ်တခြား ဖြစ်လေရာ ဆာဂျီသည် သူ့ထုံးစံကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာသည်။

အက်ရှ်ကမူ ထိုအရာများကို တွေ့တိုင်း အံ့အား လည်း သင့်သည်။ အောင့်သက်သက်လည်း ဖြစ်မိသည်။ အခြားသော ဘီလပ်သားများနှင့် စာလျှင် အက်ရှ်သည် အိန္ဒိယပြည်၏ ထုံးစံလေ့များကို နားလည်သည့်တိုင် ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်မှ အတူထိုင်၍ စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်။ စားသောက်မိသူသည် ကာလ အတန်ကြာ အထိ ဝိုင်းပယ်ခြင်းခံရသည် ဆိုသည့် အဖြစ်ကို သူ လက်မခံနိုင်။

အက်ရှ်သည် ဆာဂျီ၏ အိမ်အောက်ထပ် အခန်း ထဲတွင် ရေခဲရေ၊ ရှာလပတ်ရည်၊ ဘာဂျီနှင့် ဟာလဝါ တို့ကို စားသောက်ရင်း နာဂျီသည် သူတို့ ဇာတ်မြင့်တို့ ထုံးစံကို မကြာခဏ ချိုးဖောက်ခဲ့ကြောင်း ဟိန္ဒူ ဘုန်း ကြီးသာ သိခဲ့လျှင် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်းဟု တွေး မိ၏။

ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းသွား ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် အခါတွင် အက်ရှ်သည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မီးခိုးကွင်းကလေးများ ဖြစ်အောင် မှုတ်ထုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆာဂျီ၏ တောလိုက် မုဆိုး ဘူတားနှင့် သူ တစ် ခါက တောပစ် ထွက်ခဲ့စဉ် ဘိသော ပြည်နယ်သို့ သွား ရာတွင် အတိုဆုံး အနီးဆုံး ဖြတ်လမ်း ရှိကြောင်း၊ ထို ဖြတ်လမ်းမှာ တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြော ဖူးသည်ကို အမှတ်ရသည်။

ထိုလမ်းမှာ လျှိုဝှက်လမ်း ဖြစ်၍ ကင်းများ၊ နယ်စပ် အစောင့် စခန်းများကိုလည်း မတွေ့ရကြောင်း၊ ထိုလမ်းမှာ သူ့မိတ်ဆွေ ဘိသော နယ်သား တစ်ဦး တွေ ခဲ့သည့် လမ်းဖြစ်ပြီး ဘိသောမြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ တိုက်ရိုက် ပေါက်သွားကြောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေသည် ထို လမ်းမှ နေ၍ ပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုသွင်းခြင်း၊ မှောင်ခို ထုတ်ခြင်းတို့ကို လုပ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောဖူးသည်။

ဘူတားက ပြုံးလိုက်ရင်း 'မှောင်ခို ထုတ်တာကတော့ အများအားဖြင့် မြင်းတွေကို ခိုးထုတ်တာ များပါတယ်၊ ဂူဂျာရတ်တို့ ဘာရီဒါတို့မှာ မြင်းဈေးက သိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ် လား သခင်ဆပ်ရုံ၊ ဘိသောနယ်က မြင်းတွေကို ခိုးလာ ပြီး အဲဒီတောင်ကြားကနေ ထုတ်တာပဲ၊ ဒီလမ်းကို ဒီက ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

'အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ငယ်ငယ် ဆိုတော့ မိုက်လို့ ကောင်းတုန်းပေါ့ သခင်လေးရယ်၊

ဥပဒေတွေ ဘာတွေကို ဘယ်နားလည်လိမ့်မတုံး၊ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် အတူ မြင်းတွေကို ခိုးထုတ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ နောက်တော့ သူလည်း သေသွားရှာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ တောလိုက် မုဆိုး လုပ်ခဲ့တာပဲ။

‘ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ခဲ့တာ တော်တော်လေးတော့ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသေးတယ်၊ ခုနေ ပြန်သွားကြည့်ရင် ရပါသေးတယ်၊ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို ဒီလမ်းကို မပြလိုက်တာကတော့ သူတို့လို အဘိုးကြီးတွေ သွားလို့ သိပ်မကောင်းလို့ မပြလိုက်တာပါ’

အက်ရှ်သည် ဘူတား ပြောခဲ့သည့် စကားများကို အမှတ်ရကာ စဉ်းစားလျက် ရှိသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဆာဂျီ ဝင်လာသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

ဆာဂျီက သူ့ကို အစောင့်ခိုင်းထားရသည့် အတွက် တောင်းပန်သည်။ အက်ရှ်သည် လန့်သွားရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ဘာမှတော့ မထူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဘိသောကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားဆီကို အကူအညီ လာတောင်းတာ၊ ဘိသောကို သွားရင် ဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ မြန်မြန်လည်း သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ တောတွေ တောင်တွေထဲက ဖြတ်လမ်းကို သိတဲ့ လမ်းပြ တစ်ယောက် လိုချင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား တောလိုက် မုဆိုး ဘူတားကို ထည့်ပေးနိုင်မလား’

‘ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်တော့ ထွက်ချင်တာလဲ’ ဟု ဆာဂျီက မဆိုင်းမတွ ပြော၏။

‘ခုဟာက တောပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရေးကြီးတယ်’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်လေ၊ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ခင်ဗျား မျက်နှာကို မြင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်ဗျ၊ ဘိသော ပြည်နယ်ထဲကို ရုပ်ဖျက်ဝင်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ဆိုရင် ဟိုမှာ နေရတာလည်း ခင်ဗျား အတွက် အန္တရာယ် များလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

အက်ရှ်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်၏။ မည်သို့မျှ မပြော။ ဆာဂျီက

‘ခင်ဗျား မပြောချင်မှန်း သိတဲ့ အတွက် ဘိသော ပြည်နယ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ မမေး

ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတုန်းက သမားတော် တစ်ယောက်ကို ပို့ဖို့ ဆိုပြီး ဘူတားကို လမ်းပြ အထည့် ခိုင်းတာရယ်၊ ခိုတွေ တောင်းတာရယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ပေါ်လာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ရင် မပြောဘဲ နေလို့ရပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အတင်း မမေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ် တောထဲကို သွားမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ချင်တယ်၊ ဓားတစ်ချောင်းတည်း ရှိတာထက် နှစ်ချောင်း ရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ နှုတ်လုံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား မသိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ပါ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတွေလည်း ပေးခဲ့တယ်၊ ခုလည်း ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီလောက် ကျေးဇူးပြုတဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်စရာ ဘာမှ...’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ပြောသည် ဖြစ်စေ မပြောသည် ဖြစ်စေ အတူတူပါပဲ၊ မထူးပါဘူး’

‘ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ မပေးခင်မှာ ကျွန်တော် သွားမယ့် ကိစ္စဟာ ဘာကိစ္စလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားကို အသိပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် ခု ကျွန်တော် သွားမယ့် ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးအနေနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလေးအမြတ် ထားတဲ့ ထုံးစံ ဓလေ့ကြီး တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေလေတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပြောဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်၊ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးနော်’

ဆာဂျီ၏ မျက်လုံးသည် ပြူးသွား၏။

‘ဒီမှာ ခြောက်လို့တော့ သိပ် မကောင်းဘူးဗျ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြရအောင်ဗျာ၊ လာ’

ဆာဂျီက ခြံထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ခြံထဲတွင် နင်းဆီ၊ စံပယ်၊ မြတ်လေး စသည့် ပန်းများသည် နေရိုန်တွင် ညှိုးနေကြ၏။

လူသူ ကင်းရှင်းရာတွင် အက်ရိုက ဘိသော
စော်ဘွားနှင့် လက်ထပ်ပွဲသို့ လိုက်ပို့ရသည့် ရာဇ
ကုမ္မာရီ သတို့သမီး နှစ်ယောက်နှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိ
ကလေး တစ်ယောက်တို့၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် တကွ ဘိ
သောသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ကိစ္စ
နှင့် ပတ်သက်၍ စကား များကြပုံ၊ သစ္စာ ဖောက်ခံရပုံ၊
ယခု သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် အန္တရာယ် စသည်တို့ကို
အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

သူ ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်က မပြည့်မစုံ။
တချို့နေရာများတွင် မတိမကျ။ အက်ရိုသည် သူ ငယ်
ငယ်က ကာရိုကုတ်တွင် နေခဲ့ရသည့် အကြောင်းကိုမူ
ပြောပြခြင်း မပြု။ ပြောဖို့ လိုသည်ဟုလည်း သူ မထင်။
ဇူလီနှင့် သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ပြောပြခြင်း မပြု
လို။ ဘိသောသို့ သွားသည့် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို
လည်း မသိစေချင်။

မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်လျှင် သူ့ကြင်ရာတော်
များ ဆတ္တီး လုပ်မည့် ကိစ္စကို တားဆီးရန် ဆိုသည့်
ဒုတိယ အကြောင်းရင်းကိုသာ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း
ပြုသည်။ ထိုအကြောင်းကို ပြောလျှင် ဟိန္ဒူ တစ်ယောက်
ဖြစ်သည့် ဆာဂျီသည် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း ပြုမည်
မဟုတ်။

ထိုထုံးစံသည် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ လိုက်နာ
ကျင့်သုံးသည့် ထုံးစံဖြစ်ပြီး ယခုအချိန်ထိအောင်ပင် မြင့်
မြတ်သည့် ထုံးစံလေ့ကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဟိန္ဒူ
ဘုန်းကြီးများနှင့် လူပေါင်းများစွာက လက်ခံထားကြဆဲ
ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ထိုအကြောင်းများမှ လွဲလျှင် အက်ရို ပြောပြ
သည့် အဖြစ်အပျက်များသည် အရင်းတိုင်း ဖြစ်၏။ ထို
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ပွန်ဖရက်ထံ သွား
ရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ အရေးပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်
တို့ထံ သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ ကြေးနန်းများ ပို့၍
တိုင်ကြားခဲ့ရသော်လည်း ပြန်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ပုံ။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆာဂျီ၊
ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့် မနေနိုင်ဘူး၊ ဗြိတိသျှ
ရပ်ဂျိက ခပ်နှေးနှေးနှင့် အလွန် သတိထားပြီး လုပ်နေ
တာ၊ အထူးသဖြင့် စော်ဘွားတွေရဲ့ ကိစ္စကို စွက်ဖက်ဖို့
ဝန်လေးနေတယ်၊ အစိုးရ အရာရှိတွေက ဆတ္တီး လုပ်မယ်
ဆိုတာကို အထောက်အထား ရှာဦးမယ်၊ အထောက်
အထားတွေ တွေ့တော့မှ အရေးယူမှာ။’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အထောက်အထား ဆိုတာ
မီးကျွမ်းနေတဲ့ အရိုးတွေရယ်၊ ပြာတွေရယ်ပဲ ရှိတာပဲ၊
အဲဒါတွေမှ အရေးယူတော့ကော ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ သေ
တဲ့လူကို ပြန်ရှင်လာအောင် သူတို့ လုပ်နိုင်ဦးမှာလား၊
မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စင်ကို မီးစွဲတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာမှ
လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ နောက်ကျသွားပြီ၊ အလွန်ဆုံး
လုပ်နိုင်ရင် လူတချို့ကို ထောင်ချပြီး အဲဒီပြည်နယ်ကို
ဒဏ်ငွေ ရိုက်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့မှာ၊ သူတို့မှာ
အစီရင်ခံစာ မပြည့်စုံလို့ အရေးယူတာ နောက်ကျရသ
လေး ဘာလေးနှင့် ပြောရုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ မိန်းမတွေ
သေပြီးပြီ’

အက်ရိုက ရပ်လိုက်၏။
‘ဒီမှာ ဆာဂျီ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘိသောကို
ပို့ခဲ့တာ ကျွန်တော်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပို့ခဲ့တာ၊ ဒါက
တာဝန်အရ လုပ်တာပဲလို့ ခင်ဗျားက ပြောကောင်း ပြော
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်
အရှင်လတ်လတ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံရရင် ကျွန်တော် သေသည်
အထိ ဘယ်မှာ လိပ်ပြာသန့်ပါတော့မလဲ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စ
မှာ ခင်ဗျား ဘာမှ မပါပါနှင့်၊ ပါစရာ မလိုပါဘူး၊
ခင်ဗျား ရှောင်နေရင်ကိုပဲ တော်ပါပြီ’

‘ဒီမှာ သခင်ဆပ်၊ ဒီရက်စက်တဲ့ ထုံးစံလေ့
ကြီးဟာ ကျွန်တော် မမွေးခင်ကတည်းက ပျက်ခဲ့ပြီးသား၊
ဒီလေ့ဟောင်းကြီး လေ့ဆိုးကြီး ပြန်အသက်ဝင်လာ
တာကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာလည်း
ဒီလောက် အယူသီးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ဒါပေမဲ့ ရောင်းရင်း တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ၊
ခေတ်ကြီးဟာ ပြောင်းနေတယ်ဗျ၊ လူတွေဟာလည်း
ခေတ်နှင့်အတူ ပြောင်းနေတယ်၊ အဲဒီ ပြောင်းတဲ့ အထဲ
မှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိန္ဒူတွေလည်း ပါပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်
တော် မေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘီလပ်မှာ စုန်းမလို့ အယိုး
ခံရတဲ့ လူတွေကို ရှေးခေတ်ကလိုပဲ မီးတင်ရှို့ကြသေး
သလား၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည် ထုံးစံ မဟုတ်လား၊
ဒါပေမဲ့ ခုခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဒီထုံးစံ ရှိသေးလို့လား’

‘ရှိတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...’

‘ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကျတော့ အလား
တူ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား
ပြောမလို့လား၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးဟာ
အမြင်ချင်း တူချင်မှ တူမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ
လည်း တိုးတက်မှုတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့်

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ မုဆိုးမ တစ်ယောက် မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းတာကို ဘယ်နည်းမှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

‘အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက သူ့ယောက်ျားကို ချစ်မြတ်နိုးလှချည်ရဲ့၊ သူ့ယောက်ျား မရှိရင် သူ့ဘဝဟာ အချည်းနှီးပါပဲလို့ ယူဆပြီး သူ့စိတ် သဘောနှင့်သူ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မတားဘူး၊ ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန် တော် ကွဲလိမ့်မယ်။’

‘မိန်းမ တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ သေချင်ပါတယ်လို့ သူ့ဘာသာသူ ဆုံး ဖြတ်ပြီး သူ့နည်းလမ်းကို သူ့ရွေးတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ တားဆီးနိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့က ဘဝကို မြင်ပုံချင်းမှ မတူကြဘဲကိုး။’

‘ခင်ဗျားတို့ကတော့ လူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ပဲ လူဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့က တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူ့ဘဝကို ပြန်ပြီး ကျင်လည် ကြရတယ်၊ အကြိမ်ပေါင်း ထောင်သောင်း အကြိမ်ပေါင်း သိန်းသန်း ပြန်ပြီး ကျင်လည်ကြရတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဘဝကို သူ့သဘောနှင့်သူ အဆုံးသတ်တယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ သိပ် အရေးမကြီး လှဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု...’

‘ဒါက ခင်ဗျားတို့ အမြင်ကိုး၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုမှ မထင်တာ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်လေး၊ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ဘဝ ကျွန် တော့် အသက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပိုင်တယ် ခင်ဗျ၊ သူ တစ်ပါးကို သွားသတ်ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ။’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကာရိုကုတ်က သမား တော်ကို ကျွန်တော် စကား ပြောခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒီတော့ ဘိသောက မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော်များဟာ သူတို့ အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ဆတ္တိး လုပ်ခံရတော့မယ်လို့ သူ ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ယုံတယ်၊ ဒီဆရာကြီးဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်၊ လိမ်ညာပြောမယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုရော ကြင်ရာ တော် နှစ်ဦးကိုရော ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလိုသလဲ ပြော’

မန်နီလာလ်သည် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရောက်လာ၏။ ဆာဂျီနှင့် သူ မမှတ်မိသော လူစိမ်း တစ်ယောက်ထံသို့ ဘူတားက သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ အဘယ်မှာလျှင် မှတ် မိနိုင်မည်နည်း။ ဆာဂျီနှင့် ဘူတားတို့သည် အက်ရှ်ကို ရုပ်ဖျက်ပေးခဲ့ကြ၏။ သုံးတတ်လျှင် သစ်ချစေးသည် အလွန် ကောင်းသည့် ဆိုးဆေး တစ်မျိုး။

အက်ရှ်သည် သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ရိတ်ပစ် လိုက်ပြီ။ ဆာဂျီ၏ မိတ်ဆွေ တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးဟု မည်သူမျှ မထင်ဘဲ မနေနိုင်။ အိန္ဒိယ တောင်ပိုင်းသား များထက် အသားလတ်သည့် မြောက်ပိုင်း တောင်ပေါ် သား မိဘ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည့် အလယ် အလတ်တန်းစား အိန္ဒိယ အမျိုးသား တစ်ယောက်။ အဝတ်အစားကလည်း အတော်အတန် အဆင့်ရှိသည့် ပညာသည် တစ်ဦး။ ဘုံဘောတို့၊ ဘာရီဒါတို့မှ ဆင်းလာ သည့် ရှေ့နေ တစ်ယောက် လိုလို၊ ဆေးဆရာ တစ် ယောက် လိုလို။

တော်တော်တန်တန်ကို တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည့် မန်နီလာလ်ပင်လျှင် သူ့ကို ကြည့်၍ ပါးစပ် အဟောင်း သား ဖြစ်နေသည်။

‘အယိုယို၊ တယ်လုပ်လိုက်ပါလား သခင်ဆပ်၊ အဝတ်အစားကလေး လဲ မှတ်ဆိတ်ကလေး ရိတ်လိုက် တာနှင့် ဒီလောက်တောင် ပြောင်းသွားရသလား သခင် ဆပ်’

အက်ရှ်က ပြုံးလိုက်ရင်း

‘သခင်ဆပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ အရှေ့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီအဝတ်အစားနှင့် ဆိုရင် နာမည်ကိုလည်း ပြောင်းရမယ်၊ သခင်ဆပ် မဟုတ်ဘူး၊ အရှေ့ရယ်’

‘ဒါဖြင့် အရှေ့က ဟိုရောက်တော့ ဘာလုပ် မှာလဲ’

အက်ရှ်က ပြောပြသည့် အခါတွင် မန်နီလာလ် သည် သံသယဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိ၏။ အက်ရှ် စကား ဆုံးသွားသည့် အခါတွင်မူ အောင်မြင်မည် ဆို လျှင်လည်း အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဘိသော ပြည်နယ်သားများသည် သုန်မှုန်၍ လူစိမ်း မြင်လျှင် သူလျှို ဒလံဟု ထင်တတ်ကြကြောင်း၊ ယခုလို အချိန် မျိုးတွင် ဆိုလျှင် ပို၍ပင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ဦးမည် ဖြစ် ကြောင်း ပြောပြ၏။

ဒီလို အချိန်မျိုး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပိုပြီး တောင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ဦးမယ် ခင်ဗျာ၊ အကယ်၍ မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ လမ်းမှာ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတယ် လို့ ထင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို လည်လှီးကြမှာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့ ပွဲတော်ကြီးကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုလား၊ မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော် နှစ်ဦးက မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ၊ ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ ချောလည်း ချောတယ်၊ ဒီလို အမျိုးကောင်းသမီး ငယ်ငယ်ချောချော နှစ်ယောက် ခေါင်းမြီးမခြံ ဘာမခြံနှင့် မီးပုံထဲ ဆင်းတာ ကို သူတို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး မျက်စိ အရသာ ခံရမှာကို ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးရပါ့မလား ဆိုပြီး တို့ကို လည်လှီးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

အက်ရှ်က စက်ဆုပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ မဟာရာဇာရဲ့ ကြင်ရာတော် တစ်ဦးကို မျက်နှာကိုလည်း သေသေချာချာ မြင်ရတယ်၊ သူ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတာကိုလည်း ကြည့်ရတယ် ဆို တာ သူတို့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ မြင်တဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့အဖို့ ပွဲတော်ကြီးပေါ့၊ တချို့ ကျတော့လည်း ဒါဟာ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကြီး၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကြီး တစ်ခုကို တစ်သက် တစ်ခါ ကြုံရတာမျိုး လို့ အောက်မေ့ကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနှင့်ကြည့် ကြည့် ဒီကိစ္စကို လာပြီး နှောင့်ယှက် ဟန့်တားသူ ဆို ရင် ဒေါသ ထွက်ကြမှာပဲ၊ ဒါကို တားနိုင်တာ ဆိုလို့ လက်နက် အပြည့်အစုံ တပ်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျ်ရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်နှင့် ပုလိပ် အဖွဲ့ပဲ ရှိတယ်၊ လူနှစ် ယောက် သုံးယောက်ကတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အသက်ကို အလကား အသေခံသလို ဖြစ်မှာပဲ’

အက်ရှ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစား ပြီးပါပြီ၊ ခုကိစ္စက ငါ မသွားရင် မဖြစ်လို့ သွားရတာပါ၊ ငါ့တာဝန် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်လူတွေ အဖို့ မသွားဘဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ မသွားလည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ ဒီငါ့မိတ်ဆွေ ဆာဂျီ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်’

‘ဉာဏ်ကျယ်လို့ မြင်းကို စီးသွားတဲ့ လူဟာ အဖော် မပါ မြင်းထိန်း မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်း သိ တယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖော် အနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ်

မြင်းထိန်း အနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ် နှစ်မျိုးစလုံး အနေနှင့် ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် လိုက်မယ်’

ဆာဂျီက ပြော၏။ အက်ရှ်က ရယ်လိုက်ရင်း

‘ကဲ မန်နီလားလ်၊ ဆာဂျီရဲ့ ဆန္ဒကို မင်းသိပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့ဘာသာသူ လိုက်တာကို ငါ တားပိုင် ခွင့် မရှိဘူးနော်၊ သူ့ကို ငါ တားလို့ မရသလို ငါ့ကို လည်း မင်း တားလို့ မရဘူး၊ ဘူတားကို ခေါ်တာကတော့ တောထဲ တောင်ထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားမနေအောင်၊ ဖြတ်လမ်းကနေ အမြန်ဆုံး ရောက်နိုင်အောင်၊ လမ်းမှာ မေးလား မြန်းလား လုပ်မယ့် ကင်းတွေနှင့် မတွေ့အောင် သူ့ကို ခေါ်သွားရတာ၊ လမ်းရှင်းပြီ ဆိုတာနှင့် သူ့ကို တို့ မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ပြန်ချင်ရင် ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ အဲဒီတော့ တို့ကို ပို့ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ပြောင်ပြောင်တင်း တင်းပဲ ပြန်လို့ရပါပြီ၊ လျှို့ဝှက် ပြန်နေစရာလည်း မလို တော့ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သခင်ဆပ် ဘိသောကို ရောက်ရင် ဘာ လုပ်မှာလဲ’

မန်နီလားလ်က မေး၏။

‘ဒါကတော့ ဘုရား အလိုတော် အတိုင်း လုပ်ရ မှာပေါ့ကွာ၊ ဟိုက အခြေအနေကိုလည်း မသိ၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ် နှင့်လည်း မတွေ့သေးဘဲနှင့် ငါ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောနိုင် မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်မယ် ဆိုတာကိုလည်း မသိသေးတော့ ငါ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့’

‘တကယ်လို့ သူတို့က တစ်ခုခု လုပ်ပြီးပြီ ဆို ရင်ကော’

‘ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာ ငါ ရောက်အောင် သွားချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ ငါ စောစော ရောက်သွားရင် တချို့ဟာတွေကို တားတန် တားနိုင်မှာပေါ့’

မန်နီလားလ်သည် ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီးနောက် အလျှော့ပေးလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဘိသောသို့ ရောက်လျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ် ကို သတိထား၍ ဆက်ဆံဖို့ လိုကြောင်း၊ ဂိုဗင်ဒတ်စ်မှာ ဘိသောတွင် ‘မလိုလားအပ်သောသူ’ ဖြစ်နေကြောင်း၊ မဟာရာဇာ၏ မှူးမတ်များနှင့် ဟော်နန်းသူ ဟော်နန်းသား များက စကတည်းက သူ့ကို လိုလားခြင်း မရှိကြကြောင်း ဖြင့် ပြောပြ၏။

‘ဆရာကြီးမှာ ရန်သူတွေက အများကြီးနော် သခင်ဆပ်၊ တချို့ကတော့လည်း ဆေးကုတဲ့ နေရာမှာ

သူတို့ထက်သာလို့ မုန်းကြတယ်။ တချို့ကတော့လည်း အပြင်လူစိမ်း ဖြစ်လျက်သားနှင့် မဟာရာဇာရဲ့ နားကို ပေါက်အောင် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်တဲ့လူ ဆိုပြီး မုန်းကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတပည့် ဆိုပြီး မုန်းကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်အအ ဆိုပြီး ဒီလောက် အရေးမထား ကြပါဘူး။ ဒီတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက် အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဈေးထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းတင်း တန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့လို့ ရတာပေါ့။

သူတို့ သုံးယောက်သည် အစီအစဉ်များကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ဆွေးနွေးကြ၏။

ထို့နောက်တွင် မန်နီလာလ်သည် အက်ရ်၏ မြင်းနီမကြီးကို မစီးတော့ဘဲ ဆာဂျီ ရှာပေးသည့် ရွာစောင်းမှ ပေါက်သည့် မြင်းနက်ကြီး တစ်ကောင်ကို စီး၍ ထွက်သွားနှင့်သည်။

အက်ရ်၏ မြင်းနီမကြီးမှာ ခုံညားလွန်းသည့် အတွက် သမားတော် တစ်ယောက်၏ အစေခံနှင့် မလိုက်သောကြောင့် မြင်းပြောင်း၍ စီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်နီလာလ်သည် ဘိသောသို့ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းအတိုင်း သွားမည် ဖြစ်ပြီး အက်ရ်နှင့် ဆာဂျီတို့က မူ မှောင်ခိုကုန်သည်များ သွားသည့် ဖြတ်လမ်း၊ တောလမ်း အတိုင်း စီးကြမည် ဖြစ်၏။ အက်ရ်တို့က ဘိသောသို့ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် စော၍ ရောက်လိမ့်မည်ဟု မန်နီလာလ် ထင်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ငါးရက်ခန့် စောလိမ့်မည်။ ဘူတားလောက် တောတောင် ကျွမ်းကျင်သူ ဆို၍ ဂျာဂရတ် ပြည်နယ်တွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ခပ်ငယ်ငယ်က ဂျာဂရတ် ပြည်နယ်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ဘူတား၏ အဖေ (သို့ ထွက်ပြေး လာခဲ့ခြင်းမှာ အိန္ဒိယ အလယ်ပိုင်းရှိ သူတို့ပြည်မှ တန်ခိုးဩဇာကြီးသူ တစ်ယောက်ကို သတ်မိသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဘူတားက ဆိုသည်။) က သူ့သားငယ် ဘူတားလမ်းသွားတတ်သည့် အရွယ်မှ စ၍ တောထဲ တောင်ထဲတွင် အမဲလိုက် သင်ပေးခဲ့သည်။

ဘူတားသည် မန်နီလာလ် ထွက်သွား၍ တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် သူတို့ကို အစောင့်ခိုင်းထားသေး၏။ သို့နောက်ကျ၍ ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် နေဝင်ပျိုးဖျ အရောက်တွင် သူတို့သည် တောခြေသို့ ကပ်မိလာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးက ကြမ်းတမ်းသည့်တိုင် သူတို့သည် ခြောက်နာရီခွဲခွဲ အတွင်းတွင် မိုင်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနှုန်းအတိုင်း သွားလျှင် မနက်ဖြန်လောက်တွင်ပင် ဘိသောသို့ ရောက်မည်ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ဘူတားက ခေါင်းယမ်းပြကာ ယခုအချိန် အထိ လမ်းသာနေသေးသည့်တိုင် တောထူထပ်သည့် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အသွားအလာ ခက်ခဲကြောင်း၊ အချို့နေရာများတွင် တစ်လှမ်းချင်းသာ သွားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု အနီးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် မောမောဖြင့် နားကြရင်း အိပ်ပျော်သွားကြ၏။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ကျားနှင့် ကျားသစ်များ ပေါသဖြင့် မြင်းများ အတွက် စိုးရိမ်ရသောကြောင့် အလှည့်ကျ အိပ်ကြရသည်။

ထိုညတွင် နောက်ဆုံး အစောင့်ကျသည့် ဆာဂျီသည် လင်းရောင် ပျို့လာသည်နှင့် သူတို့ကို နှိုးကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်လောက် ရောက်သည်နှင့် တောမှ ထွက်လာကြကာ ပြောင်ချောသည့် တောင်စောင်းများပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ဘူတား ပြောသကဲ့သို့ ရှေ့နောက်တန်းကာ တစ်လှမ်းချင်း စီး၍ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်ရ်တွင် အိမ်မြှောင် တစ်ခု ပါလာခဲ့သော်လည်း တောတောင် ထူထပ်လှသဖြင့် အကယ်၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုပါက အိမ်မြှောင် ပါသည့်တိုင် မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မျက်စိလည် လမ်းမှား သွားနိုင်ကြောင်းကို ယခုမှ အက်ရ် သဘောပေါက်မိသည်။ တောင်ကြောများ၊ လျှိုမြှောင်များကလည်း ဟိုကွေ့သည်ကောက်ဖြင့်။ ဝက်ပါကြီး တစ်ခုနယ်။

သို့ရာတွင် ဘူတားကား ထိုတော တစ်ဝိုက်ကို ကျွမ်းနေလေပြီ။ ရှေ့မှ စီး၍ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သဖြင့် သူ့ကို မနည်း အမိ လိုက်ယူရ၏။

ဘူတားသည် မြင်းစီး၍ ရသည့် နေရာတွင် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် စီးသည်။ မြင်းစီး၍ မရသည့် နေရာမျိုးသို့ ရောက်လျှင် အောက်မှ ခြေကျင်ဆင်းပြီး မြင်းကို ဆွဲသွား၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောက် ကမ်းပါးကြီးတွေ အောက်က ငုံ့လျှိုးလျက်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြက်တို့ ဖုံးနေသည့် တောင်စောင်းကြီးများ အတိုင်း လျှောက်ဆင်း

လျက်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ကျောက်ချပ် တောင်
စောင်းကြီးများ အတိုင်း တွယ်ကပ်ဆင်းလျက်။

တစ်ခါတွင် ကျောက်ဆောင် လျှိုမြောင်ကြီးတွေ
ကြားတွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု
အနီးတွင် နားကြသည်။ ညနေစောင်း၍ ကျောက်ကမ်း
ပါးကြီးများ၏ အရိပ်များ ရှည်လျားလာသည့် အချိန်တွင်
သူတို့သည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကမ်းပါးစောက်
ကြီးကို လျှောဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် မိုင်ဝက်ခန့်ကျယ်သည့်
တောင်ကြားကလေး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်၌ မြေသည် ပြန့်ပြူးလျက်
ရှိရာ သစ်ပင်တို့ကင်းသည့် ကျောက်ဆောင် ကြားကြီး
ထဲတွင် အိုအစစ်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အခြား စမ်းချောင်း တစ်ခုသည် ကျောက်ကမ်း
ပါးကြီးမှ စီးကျကာ ရေတံခွန်ကြီး ဖြစ်လျက် ရှိပြီး
အောက်ခြေတွင် မြက်ပင် ပေါင်းပင်တို့ ဝိုင်းရံလျက်
ရှိသော ရေအိုင်ကလေး တစ်ခု ထွန်းလျက်ရှိ၏။ တစ်
နေကုန် နေပူထဲတွင် ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရသည့် သူတို့အဖို့
ကျောက်ချပ် ကြိုကြားတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် ရိပ်သာ
ကလေး။

ထိုအချိန်၌ကား လူတွေလည်း ပန်းလှပြီ။ မြင်း
တွေလည်း ရေငတ်နေကြပြီ။ ရေအိုင်သို့ ရေသောက်
ဆင်းလာကြသော တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာများကို တွေ့
ရသည်။ သို့ရာတွင် လူခြေရာများကို မတွေ့ရသဖြင့်
ဘူတား စိတ်အေးရသည်။

သူတို့လာခဲ့ရာ လမ်း တစ်လျှောက်တွင်လည်း
ကာလ အတန်ကြာ လူသူ အသွားအလာ ရှိခဲ့ဟန် မတူ။
ရှိလျှင် မြင်းခြေရာ မြင်းချေးနှင့် မီးဖိုရာများကို တွေ့ရ
မည် ဖြစ်၏။ ယခုမူ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရ။

တစ်နေရာတွင် တည်ပင်ရိုင်းပင်ကြီး တစ်ပင်၏
တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသော အမြစ်များ ကြားတွင်
အမှတ်မဲ့ တူးဆွကြည့်စဉ် မည်းနက်နေသော ကျောက်ခဲ
အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘူတား ဝမ်းသာသွားသည်။
တစ်ခါတုန်းက သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ မှောင်ခိုကုန်သည်
တို့ မီးဖို၍ ထမင်းချက်ခဲ့သည့် နေရာ မဟုတ်လော။

‘အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ငယ်ငယ် ရှိသေး
တယ် ခင်ဗျ။ သခင်ဆပ်တို့တောင် မွေးဦးမှာ မဟုတ်
သေးဘူး၊ ဒီနေရာကို တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေမှ အပ
လူသူရယ်လို့ မရောက်ဖူးသေးဘူး ထင်တယ်၊ ဒီတော့
ဒီနေရာမှာ စိတ်ချလက်ချ မီးဖိုလို့ ရပြီ’

သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုနေရာတွင် ညစခန်း
ချကြ၏။ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ မလာအောင် မီးကို
တစ်ညလုံး ဖိုထားကြရသည်။

မနက် မိုးသောက်တွင် ထိုနေရာမှ ခရီးပြင်း နှင်
ခဲ့ကြပြန်သည်။ သည်နေ့တွင်လည်း ယမန်နေ့ကနှင့်
အတူတူပင်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ လမ်းပန်းခရီးမှာ မြင်း
စီးနိုင်လောက်အောင် လမ်းသာသည့် အတွက် တော်သေး
သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ညနေမိုးချုပ်သည့်
တိုင် အက်ရှ် မနားချင်သေး။ လမ်းသာတုန်းတွင် ခရီး
ပြင်း နှင်ချင်သည်။

သို့ရာတွင် ဘူတားက သဘောမတူ။ သူတို့
အားလုံးမှာ တစ်နေကုန် မြင်းစီးလာခဲ့ကြသဖြင့် ပင်ပန်း
လှပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လူပင်ပန်းပြီ ဆိုလျှင် အမှားတွေ့
တတ်ကြောင်း၊ မြင်းများလည်း ပန်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့်
အလဲလဲ အချော်ချော် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သူတို့ ရှေ့ခရီး
မှာ အကြမ်းတမ်းဆုံး အခက်ခဲဆုံး ခရီး ဖြစ်သည့်
အတွက် ညကြီး မင်းကြီး ဇွတ်အတင်း ဆက်စီးလျှင်
မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်ကြောင်းဖြင့်
ပြော၏။

လမ်းပန်း မရှိသော တောတောင် လျှိုမြောင်
ကြားထဲတွင် ဘူတားက တလည်လည် မဖြစ်ချင်။ ထို့
ပြင် နေဝင်ပြီ ဆိုလျှင် ဘိသော မြို့တံခါးသည် ပိတ်ထား
သည်ဟုလည်း မန်နီလာလ်က ပြောခဲ့သည် မဟုတ်
လော။

သို့ဆိုလျှင် မြင်းကို အတင်းစီး၍ ဘိသောမြို့
အနီးသို့ ရောက်သွားလျှင်လည်း ဘာအကျိုး ထူးဦးမည်
နည်း။

နားနားနေနေ သွားလျှင် မနက်ဖြန် ညနေ မိုး
ချုပ်တွင် ဘိသော ရောက်မည်။ ထိုအခါတွင် မြို့ပတ်
လည် စားကျက်များမှ ကျွဲနွားတွေ၊ သိုးတွေ၊ ဆိတ်တွေ
ခြံသွင်းချိန် ရောက်ပြီ။ မိုးတိုးမှောင်တောင်တွင် နွား
ကျောင်းသား ကျွဲကျောင်းသားများနှင့် ရောလိုက်သွား
လျှင် သူတို့ကို မည်သူမျှ အမှတ်ထားမိမည် မဟုတ်။

ဆာဂျီက
‘သူ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲဗျ။ ညနေ ဆိုရင်
ချက်ကြ ပြုတ်ကြတော့ မီးခိုးတွေ နှင်းမြူတွေကြောင့်
အလင်းရောင်လည်း နည်းသွားပြီ၊ လူတွေကလည်း နားဖို့
စားဖို့လောက် စိတ်စောနေကြတော့ ကျန်တာတွေကို
ဘာမှ သတိ ထားမိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

နောက်ဆုံးတွင် အက်ရှ်သည် သဘောတူလိုက်ရ၏။ ထိုညက တောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်ရှိ ဂူကြီးထဲတွင် သူတို့ နားကြသည်။ မြင်းများကို မြက်ကျွေးကြ၏။ မီးရောင် မြင်မည် စိုးသည့် အတွက် မီးကိုမျှ မဖိုရဲဘဲ အေးစက်နေသည့် အစာကို စားကြ၏။ မနက် လင်းသည်နှင့် ထိုဂူမှ ထွက်ကာ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

သို့တိုင် လမ်းကြောင်းဟူ၍ မရှိ။ တောင်စောင်းပေါ်တွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းစ ဖြူပြီ ဖြစ်၍ ဆောင်းတွင်းတုန်းက ကျန်ခဲ့သော တောင်စောင်းမှ မြက်ကလေးတွေ ညိုရောင်သန်းစ ဖြူပြီ။ သို့တိုင်အောင် တောင်စောင်းတစ်လျှောက်တွင် ဆိတ်သွား လမ်းကလေးကိုသော်မျှ မတွေ့ရ။

သို့ရာတွင် ဘူတားမှာ ရှေ့မှ အသွား မပျက်။ အက်ရှ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးကြီးများ တစ်လျှောက် နောက်က ခြေကျင် လိုက်ကြရ၏။

ချောနေသည့် မြက်ခြောက်တွေ ပေါက်နေသည့် ကုန်းလျှော အတိုင်း မြင်းရော လူပါ လျှောကျသွားသည့် အခါများကလည်း မရေတွက်နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ကျိုးပဲ့နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးများ ကြားတွင် ဖြတ်သွားကြရသည်။ တောင်ကြား လျှိုမြောင်တွေထဲ ရောက်မှ တစ်ယောက်စီ တန်း၍ မြင်းစီးနိုင်ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး စမ်းချောင်း ဟူ၍ မတွေ့ရသေး။ ညနေစောင်းတွင် တောင်ကြောကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်တက်လာခဲ့ရသည့် အခါ၌မူ သူတို့ သုံးယောက်လုံး အာခေါင်တွေ ခြောက်ကာ ရေငတ်လှပြီ။

တောင်ကြောပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ဟိုအဝေး ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲတွင် ရေအိုင်ကလေး တစ်အိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ ကြေးပြားပေါ်တွင် ကျောက်တစ်လုံး တင်ထားသကဲ့သို့ ရေအိုင်ကလေးက နေရောင် အောက်တွင် တဖြတ်ဖြတ် တောက်လျက်။ ရေအိုင်ဘေး ကျောက်ဆောင်ကို တွယ်လျက် ထန်းပင်ကလေး တစ်ပင်။

ရေအိုင်ထဲက ရေက အေးမြလျက်။ မောပန်း နှမ်းနယ်လာသည့် သူတို့ သုံးယောက်နှင့် မြင်းများ အဖို့ သော်မူ နတ်သုဒ္ဓါရည်ကို သောက်ရသည့်နယ်။ ရေကို ဝအောင် သောက်ကြပြီးနောက် ဘူတားက နာရီဝက် နားခွင့်ပေးသည်။

ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် တောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကြရပြန်သည်။ နောက် ပြန်ဆင်း။

နောက် တစ်နာရီခန့် စီးမိသည့် အခါ၌ ကမ်းပါးစောက်ကြီးများ ကြားတွင် မြွေတစ်ကောင် တွန့်နေသကဲ့သို့ ကွေ့ကောက် စီးဆင်းနေသော သဲချောင်းပြင်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ထိုနေ့အဖို့ မြင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် မြေပြင်တွင် ခပ်သွက်သွက် စီးနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုချောင်းပြင်သည် ဘာမျှ မရှည်။ တစ်မိုင်လောက် သွားလိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ရှေ့၌ ကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျနေကာ ချောင်းသည် ရုတ်တရက် ဆုံးသွား၏။ သူတို့ အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ပေလေးဆယ်ခန့် မြင့်သည့် ကျောက်တောင်ကြီး။

အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီသည် ကျောက်တောင်ကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဘူတားသည် သူတို့ကို လမ်းမှားခေါ်လာပြီး နောက်ပြန် ဆုတ်ရတော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိကြ၏။

သို့ရာတွင် ဘူတားသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းကို ရှေ့မှ ဆွဲသွားပြီး လိုက်လာရန် အချက်ပြသည်။ မယုံမရဲဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြသည်တွင် အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ရှိသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ကာ နောက်ထပ် နှစ်ခုလောက် ကျော်ပြီး နောက် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ရှည်သော ကျောက်ဆောင်ကြားလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုနေရာ၌ကား ကျောက်ဆောင်သည် လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် မြင်းကုန်းနှီးများနှင့် နံရံများမှာ ပွတ်တိုက်လျက် ရှိ၏။

အတန်ကြာ သွားမိလျှင် ရှေ့တွင် ကျောက်ကြားသည် ဆုံးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ဘူတားသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်၍ အတန်ကြာ သွားမိလျှင် 'စောစောက ချောင်းပြင်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနေရာကား အခြား မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က ကာရီကုတ်မှ ရာဇကုမ္မာရီများ လိုက်ပို့စဉ် သူတို့ လှည်းတန်းကြီး စခန်းချခဲ့သည့် နေရာ။

ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် တစ်ခါက လှည်းတန်းကြီး စခန်းချခဲ့သည့် အမှတ်အသား ဟူ၍ များစွာ မကျန်တော့။ ဆင်များနှင့် မြင်းများအား နေပူရှိန်ကာရန် အတွက် မူးလ်ရတ် ဆောက်ခဲ့သည့် ဆင်တင်းကုပ်များနှင့် မြင်းစောင်းများသာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင်

လေဒဏ် မိုးဒဏ် နေဒဏ်နှင့် ခြေဒဏ်တို့ကြောင့် ပြုလုပ် ပျက်စီး နေကြလေပြီ။

အက်ရှ်က တအံ့တသြဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ ဘူတားက လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဒီလမ်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါဘူးလို့ သခင်ဆပ် ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကျောက် တောင်ကြီးတွေ ကြားမှာ လမ်းရှိတယ်လို့ ဘယ်သူ ထင် မလဲ သခင်ဆပ်၊ ရောက်ဖူးတဲ့ လူမှပဲ သိမှာပေါ့’

အက်ရှ်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်။ သူ့နောက်တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေချည်း။ သည် နေရာကို သူ အခါတစ်ရာလောက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ခဲ့ ဖူးပြီ။ မကြာခဏ မြင်းဖြတ် စီးခဲ့ဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေ ကြားထဲတွင် သွား၍ ရသည့် လမ်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

အက်ရှ်သည် အရေးရှိလျှင် အသုံးပြုရန် အတွက် မှတ်မိအောင် ထိုနေရာကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ တောင် ထိပ်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင်လို ဖြစ်နေသည့် တောင်သုံးလုံး မှအပ အခြား မှတ်စရာ ရှာမတွေ့။ တောင်အောက်ခြေ တွင် မြားခေါင်း သဏ္ဍာန် သလင်း ကျောက်ပြားကြီး။

သည် သလင်း ကျောက်ပြင်ကြီးကိုမူ အဝေးမှပင် မြင်နိုင်သည်။ မြားခေါင်းထိပ် အချွန်းကလေးက သူ ရပ်ကြည့်နေသည့် နေရာနှင့် တည့်တည့်။ ကိုက် အနည်း ငယ်ခန့်တွင် ဆယ့်နှစ်ပေလောက် မြင့်သည့် ကျောက် ဆောင် တစ်ဆောင်။

ကျောက်ကြို ကျောက်ကြားတွင် ပေါက်နေသည့် မြက်ပင် သစ်ပင်ကလေးက ထိုးထွက်လျက်။ ကျောက် ဆောင်ပေါ်တွင် ငှက်ချေးတွေက အဖွေးသား။ သည် ကျောက်ဆောင်ကိုလည်း သူ မှတ်မိနိုင်သည်။ ကျောက် ဆောင်တွင် ငှက်ချေး အစင်းစင်း ထင်လျက်။ သစ်ပင် မြက်ပင်ကလေးများက သံဖိုခနောက် တစ်လုံးတွင် စိုက် ထားသည့် ငှက်တောင်များသဖွယ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

အက်ရှ်သည် ကျောက်ဆောင်၏ အနေအထား ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင် ကြားထဲသို့ ဝင်ရ မည့် အနေအထားကို လည်းကောင်း သေချာစွာ မှတ် ထားလိုက်၏။

ဘူတားက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း
‘သခင်ဆပ်က အမှတ်အသား လုပ်ပုံတော့ တော် တော် ကောင်းသားပဲ၊ တခြားဘက်ကနေ ကြည့်ရင် ဒီ

လမ်းကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ဒီအတိုင်း လိုက်သွားရင် မြို့ကို ရောက်မှာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျည်ဆန် အတောင့် ငါးဆယ်လောက် ပေးခဲ့ပေတော့၊ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့် တွေပါ ပေးခဲ့လေ၊ လက်နက် တစ်မျိုးထက် ပိုပါသွားရင် ပြောစရာ ဆိုစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ သခင်ဆပ်တို့ ပြန် လာသည် အထိ ကျွန်တော် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ စောင့်နေ မယ်’

‘ကျွန်တော်တို့က ကြာချင် ကြာနေမှာ’ ဟု အက်ရှ်က ပြော၏။

ဘူတားက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် လက်ခါပြ လိုက်လျက်

‘ကိစ္စ မရှိဘူးလေ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရေရယ် မြင်းစားဖို့ မြက်ရယ် ရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အတွက် ရိက္ခာလည်း ရှိတယ်၊ ဆပ်သခင်လေး ပေးထား တဲ့ အင်ဂရေစီ သေနတ် အသစ်လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန် တော့် ကိုယ်ပိုင် သေနတ်လည်း ပါသေးတယ်၊ ကျည်ဆန် ကလည်း အပြည့်အစုံနှင့်၊ ငတ်မှာကိုလည်း မကြောက် ရတော့ဘူး၊ ရန်သူကိုလည်း မကြောက်ရတော့ဘူး၊ သခင် ဆပ်တို့ကို အကြာကြီး စောင့်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အရေးအကြောင်း ရှိလို့ ဒီနယ်ထဲက မြန်မြန် ထွက်ချင် တယ် ဆိုရင်လည်း ဘေးကင်းတဲ့ လမ်းဆိုလို့ ဒီလမ်းပဲ ရှိတယ်၊ ဒီလမ်းကို ကျွန်တော် မပါဘဲ သခင်လေး မသွားတတ်ပါဘူး’

ဆာဂျီက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ

‘သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ ဘာမှ လုပ် မနေနှင့်၊ ဒီနေရာကနေ စောင့်နေတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့အဖို့ ဒီနယ်ထဲက မြန်မြန် ထွက်ဖို့ လည်း လိုလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

ဘိသော စော်ဘွား စံရာ မြို့တော်မှာ မိုင် အနည်း ငယ်သာ ဝေးတော့သည်။ နေလုံးကြီးသည် အနောက် ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မေးတင်နေပြီ။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြကာ အနည်းငယ် မှောင်သွားသည် အထိ စောင့်နေကြ၏။ ခဏကြာသည့် အခါ၌မူကား သူတို့ နောက်တွင်ရှိသည့် တောတန်းကြီးများ၏ အရိပ်များသည် ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်ကို လွှမ်းခြုံလိုက်လေပြီ။ မျက်နှာချင်း ဆိုင် တောင်တန်းများပေါ်တွင်သာ ရွှေရောင်တို့ စင်း နေကြသည်။

ထိုအခါကျမှ သူတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ မြင်းများကို လေချွန်၍ ခေါ်လိုက်ကြပြီး ကျောက်ဆောင်ကြားမှ ထွက်လာခဲ့ကြကာ မြင်းများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘူတားကို နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ကြား မြေပြန့် အတိုင်း ဘိသော မြို့တော်ဆီသို့ စီးလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းက ဖုန်လျက်။

ထိုနေရာကား တစ်ခါက ကာကာဂျီ၊ မူးလ်ရတ်တို့နှင့် အတူ ဘိသော ဧကရာဇ်၏ မှူးမတ်များနှင့် ဆွေးနွေးရန် သူ မကြာခဏ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားခဲ့သည့် နေရာ။

တောင်ကြား တစ်ဝိုက်တွင် ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ တောင်ထိပ်ပေါ်က ခံတပ်ကြီးကလည်း တောင်ကြားကို ငဲ့မိုးကြည့်နေဆဲ။ မြို့ရိုးကြီးနှင့် တကွ နိမ့်မြင့် ရှိနေသော အိမ်ခေါင်မိုးများကလည်း မြို့တစ်ဖက်အစွန်မှ ရေကန်ကြီးကို ဖုံးကွယ်ထားဆဲ။ ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။

ပြောင်းလဲသည့် အရာ ဆို၍ သူ တစ်ဦးတည်းသာဟု အက်ရှ် နာကြည်းစွာ တွေးမိသည်။ အနည်းဆုံး သူ ရုပ်သည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

နေရောင်ခြည် တောက်ပ နေသော နွေဦးတစ်မနက်တုန်းက သည်တောင်ကြား တစ်ဝိုက်တွင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးခဲ့သော ပျိုရွယ်သည့် ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ရန်းမဟာဟော်နန်းသို့ ရောက်သွားကာ ဇူလီ၏ ကြင်ရာတော်လောင်း ဖြစ်သည့် အရပ်ဆိုးဆိုး မဟာရာဇာကို ပထမဆုံး အကြိမ် မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဗြိတိသျှ အရာရှိကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။

ထိုစဉ်က သူသည် နယ်ခြားစောင့်တပ်၏ ယူနီဖောင်းကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ကာ ဓားလွယ်သံ တချပ်ချပ်၊ ဖိနပ် သံဆူးသံ တချင်ချင်ဖြင့်။ သူ့နောက်တွင် တပ်သားကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ကျော်။

ယခုမူ သူ့တွင် အဖော် တစ်ယောက်တည်းနှင့် မျှသာ။ သူ ဟန်ဆောင်လာခဲ့သလိုပင် မထင်မရှားအလယ် အလတ်တန်းစား အိန္ဒိယ အမျိုးသား တစ်ဦး။ မုတ်ဆိတ်ကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်ထားကာ ခရီးရှည်ကြီးကို လာခဲ့ရသည့် ခရီးသည်များ သဏ္ဍာန်။

လက်နက်ကလည်း လူဆိုး ဓားပြရန်ကို ကာကွယ်ရန် အဆောင်မျှလောက်သာ ယူလာခဲ့သည့် သံချေးတက် ကာဘိုင် သေနတ် တစ်လက်မျှသာ ပါသည်။

ဟောင်းသဖြင့် စစ်တပ်များတွင် သုံးခွင့် မပြုတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကိစ္စ မရှိ။ ကာဘိုင် သေနတ် ကောင်းကောင်းကို ကိုမိုရင် အငူမှ ကိုင်ဗာ တောင်ကြား အထိ အိန္ဒိယပြည် အနှံ့အပြားရှိ သူခိုးဈေးများတွင် ဈေးကောင်းကောင်းပေးလျှင် ဝယ်နိုင်သည်။

စင်စစ် ထိုသေနတ်ကို သံချေးတက်နေသည့် မီးကျိုးမောင်းပျက် တစ်လက် သဏ္ဍာန် ဖြစ်အောင် မနည်း ပုံပျက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

လူနှင့် သေနတ်ကိုမျှမက သူ့မြင်းကြီး ဉာဏ်ကျယ်ကိုလည်း အက်ရှ်သည် ရုပ်ပျက်လာခဲ့သည်။ မြင်းကြီးကို မှတ်မိမည် စိုးသည့် အတွက် မထွက်လာခင်တုန်းက မြင်းကို နီညိုရောင် ဆိုးရန် ဘူတားက တဖွဖွ ပြောသဖြင့် မြင်းကိုလည်း ရုပ်ပျက်လာခဲ့သည်။

အာရပ် မြင်းနက်ကြီး၏ အရောင်မှာ ဖုန်မှုန့်တွေ လိမ်းကပ်နေသဖြင့် နဂိုရောင်လည်း ပျောက်နေလေပြီ။ ကုန်းနီးကိုလည်း အဖိုးတန် အင်္ဂလိပ် ကုန်းနီး အစား ဆာဂျီ၏ မြင်းထိန်းများ သုံးသည့် တိုင်းရင်းသားဖြစ် ကုန်းနီးကြမ်း မာမာကြီးကို တင်လာခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် သခင်ရော မြင်းကိုပါ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲ နေခဲ့လေပြီ။

သူတို့ကို မည်သူကမျှ အမှတ်ထားကြမည် မဟုတ်တော့။ သူလို ကိုယ်လို ခရီးသည် တစ်ဦးမျှသာ ထင်ကြလိမ့်မည်။ မြင်းကျမ်းကြောသူတို့ကမူ မြင်းမျိုးကောင်းဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း သိကြမည် ဖြစ်သည့်တိုင် သာမန်လမ်းသွားလမ်းလာကမူ ထိုသို့သော မြင်းမျိုးကို နောက်တစ်ခါပင် ကြည့်ချင်မည် မဟုတ်။

နေဝင်လုပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြို့အပြင်ဘက် လယ်ကွင်းများတွင် အလုပ် လုပ်သူတို့လည်း အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ဆာဂျီ ပြောသကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် ကိုယ် အလုပ်များကာ အိမ်အရောက် ပြန်ဖို့လောက်သာ စိတ်စောနေကြ သည့်အတွက် သူတို့ကို မည်သူကမျှ ဂရုမပြုကြ။

လေထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များနှင့် မီးခိုးတို့ဖြင့် ပျံဝဲလျက် ရှိပြီး ဆိတ်နဲ့၊ သိုးနဲ့နှင့် အိမ်များမှ ဟင်းချက်သည့် အနံ့များသည် မျောပါလျက် ရှိကြ၏။

ဟတ္တီ တံခါး မုခ်ဦးကြီး အောက်တွင် ချိတ်ထားသည့် ကြေးမီးအိမ်ကြီးကို ထွန်းညှိလိုက်လေပြီ။

အစောင့် နှစ်ယောက် သုံးယောက်သည် အစောင့်တဲ လှေကား ခြေရင်းတွင် သေနတ်များ ချကာ စကား

ပြောလိုက် ကျားထိုးလိုက် လုပ်နေကြသည်။ မြို့တွင်း သို့ ဝင်လာသူများကို သတိပင် မထားမိကြ။

နောက်တစ်ယောက်ကမူ မြို့ရိုး တံခါးတိုင်ကို ဝင်တိုက်သဖြင့် လှည်းသမား တစ်ယောက်ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။

အိမ်ပြန်သူများနှင့် အတူ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွား ကြသော ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည့် ခရီးသည် နှစ်ဦးကို မည်သူကမျှလည်း စစ်ဆေးခြင်း မပြုကြ။

သူတို့ကို မြင်မိသူများကလည်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်မိမည် မဟုတ်။ လူစိမ်း သူစိမ်း လာလျှင် တောရွာများတွင်သာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော်လည်း လူဦးရေ သုံးသောင်းလောက် ရှိသည့် ဘိသောတွင်မူ မည်သူမျှ သတိပြုကြမည် မထင်။

ဟော်နန်းနှင့် နီးစပ်သူမှာ တစ်မြို့လုံးတွင် ဆယ်ပုံ တစ်ပုံလောက်သာ ရှိပြီး သူတို့မှာလည်း ဟော်နန်း မြို့ရိုး အတွင်းသာ ကျင်လည်ကြသဖြင့် သာမန် ဆင်းရဲသား များ မသိနိုင်။ မြို့စွန် မြို့ဖျားက လူများမှာမူ ဟော်နန်း သားတို့ကို သိဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ မြင်ဖူးဖို့ပင် ခက်ဘိခြင်း။

အက်ရှ်သည် ရန်းမဟာ ဟော်နန်းသို့ မြင်းဖြင့် အခါခါ သွားဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းကွေ့ လမ်းကောက် တိုင်းကို သိနေလေပြီ။

သို့ရာတွင် မြို့တွင်းလမ်းများကိုမူ ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိ။ မန်နီလားလ် ပြောပြလိုက်သည့် အတိုင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်သာ သွားရ၏။ မြို့ထဲတွင် ရပ်ဝေးမှ ခရီးသည်တို့ ညအိပ် ညနေ တည်းခိုနိုင်သည့် ထမင်းဆိုင် ဟူ၍လည်း မရှိ။

အက်ရှ်နှင့် ဆာဂျီတို့ အဖို့ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရသည်က ဘာမျှ မခက်။ တည်းခိုစရာ ရှာရသည်က ပိုခက်နေသည်။ သို့ဖြင့် တလည်လည် လိုက်ရှာကြသည်တွင် နောက်ဆုံး ၌ မီးသွေးဆိုင် တစ်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်း ကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းကို ရလိုက်၏။ မြင်းများ အတွက် လည်း ဝင်းထောင့်က မြင်းဇောင်းတွင် နားနေရာ ရကြ သဖြင့် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

မီးသွေးဆိုင်ရှင်က အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘိသော ပြည်နယ်သားများ ထုံးစံ ငှက်ခွဲသုံးစွဲခြင်း မြင်လျှင် မသက်သာချင်။ မျက်စိမူန် နားထိုင်း ငွေလည်း လောဘ ကြီးလိုက်သည်ကလည်း အလွန်။ ငွေဒဂါးသံ တချွင်ချွင်နှင့် ဒဂါးရောင် လက်လက်တို့ကို မြင်သည့် အခါ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

ဘာမျှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့။ တစ်နေ့စာ ကြိုတင်ပေး လျှင် ကြိုက်သလောက် နေနိုင်ပြီ။

သဘောတူကြ၍ တစ်နေ့စာ ငွေကြိုတင် ရလိုက် သည်နှင့် အဘိုးကြီးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင် စားခြင်း မရှိတော့ပြီ။ သူ့အိမ်သားများကလည်း ဧည့် သည် နှစ်ယောက်ကို စပ်စုခြင်း မရှိ။

အိမ်သားများမှာ မိန်းမ သုံးယောက် (စကားနည်း သော သူ့ဇနီး၊ စကားနည်းသော သူ့ယောက္ခမကြီးနှင့် အစေခံ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်) နှင့် ခပ်ထူထူ ခပ်အအ သူ့သားတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အဖေကို ဈေးကူရောင်းပေးသည့် သူ့သားသည် စကား တစ်လုံးမျှ ပြောသံ မကြားရ။ ဆွဲအ နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်မြို့လုံး နဲ့အောင် တည်း စရာ ရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်ဘဲ တလည်လည် ဖြစ် နေသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မီးသွေးဆိုင်သို့ လမ်းညွှန် ပေးလိုက်သူကိုမူ သူတို့ ကျေးဇူးတင်သည်။ သည်ထက် ကောင်းသည့် တည်းခိုစရာကို ရနိုင်မည် မထင်။ အိမ်ရှင် သည် သူတို့အား ဘယ်က လာသည်ဟုလည်း မမေး၊ ဘာကိစ္စ လာသည်ဟုလည်း မစူးစမ်း။ အိမ်နီးချင်းများ နှင့်လည်း စပ်စပ်စုစု မလုပ်။

အစတုန်းကမူ သူတို့ကို ဟိုမေး သည်မေး လုပ် လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဒီလို နေရာကလေးကို ရတာ ကံကောင်းတယ် လို့ ပြောရမယ်ဗျို့၊ ခု ကျွန်တော်တို့ တည်းတဲ့ အိမ်ရှင် က သိပ်ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလှပေမဲ့ မန်နီလားလ် ပြော သွားသလောက်တော့ မဆိုးသေးဘူး၊ အနည်းဆုံး ကျွန် တော်တို့ အတွက် အန္တရာယ် မရှိဘူး’ ဟု ဆာဂျီက ပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံ ပေးနေသေးသမျှတော့ အန္တရာယ် မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လို အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ တို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိသောက လူတွေက ဒီလိုပဲ ဘာသိဘာသာ နေတတ်ကြတာပဲလို့ မထင်လိုက်နှင့် ခင်ဗျို့၊ အမှန်က ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အစစ အရာရာ သတိ ရှိနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်၊ အပြင်တို့ ဘာတို့ ထွက်ရင်လည်း အမှတ်တမဲ့ မထွက်နှင့်၊ သူတို့တစ်တွေက အာရုံစိုက် လာတာကို ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်ဘူး’

နောက်ရက်များ အတွင်း၌ မနက်ခင်းနှင့် ညနေ ခင်းတွင် မြင်းများကို အညောင်းပြေ စီးသည့် အချိန်မှ

အပ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲ အနံ့ လျှောက်သွားကာ အခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်ကြသည်။ ဘုံဆိုင်များတွင် လည်းကောင်း၊ ဈေးထဲတွင် လည်းကောင်း အခြေအနေကို စနည်းနာ ကြည့်ကြသည်။

သူတို့ကို မေးလားမြန်းလား လုပ်သူများကိုမူ သူတို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားကြသည့် လုပ်ဇာတ်ကို ပြောကြ၏။ မိမိတို့မှာ အာဘူးတောင်ရှိ ဘုရားကျောင်းသို့ ဘုရားဖူး လာသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ အဖော်များနှင့် ကွဲကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ တောထဲ တောင်ထဲတွင် တလည်လည် ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ကို လိုက်၍ မမိတော့ကြောင်း၊ အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဘိသောသို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာမိကြောင်း၊ လူများရော မြင်းများပါ ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြို့တွင် ရက်အနည်းငယ် ကြာ နားနေပြီးမှ ခရီး ဆက်မည် ဖြစ်ကြောင်း...။

သူတို့ လုပ်ဇာတ်က ယုတ္တိ ရှိသည့် အတွက် အားလုံးက အမေးအမြန်း မရှိ လက်ခံ ယုံကြည်သွားကြသည်။

ဤတွင် အက်ရ် အဖို့ စိတ်ပျက်စရာ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ သူတို့စကားကို ကြားသူက အက်ရ်တို့ ဤမြို့မှ ရုတ်တရက် ခွာ၍ ရဦးမည် မဟုတ်သေးကြောင်း၊ သူတို့ မရောက်ခင် တစ်ပတ်ခန့်က အမတ်ချုပ်ကြီး၏ အမိန့် တစ်ရပ် ထွက်လာကြောင်း၊ ထိုအမိန့်အရ နောက်ထပ် အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း ဘိသောမြို့မှ ထွက်ခွာခွင့် မပြုကြောင်း၊ မဟာရာဇာ နာမကျန်း ဖြစ်နေသည့် အတွက် အမတ်ချုပ်ကြီးက ကိုယ်စား အမိန့်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားဖူး ဆက်ချင်ရင် ချက်ချင်းတော့ သွားနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်တစ်လလောက် ရှိမှ သွားလို့ ရမှာ’

အက်ရ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကာ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ဘာကြောင့် ထွက်ခွင့်မပြုတာတဲ့လဲ’

အားလုံး ထိုမေးခွန်းကို ကြားလျှင် ပခုံးတွန့်ပြဲ သွားတတ်ကြ၏။ ‘ဒါတော့ ဘုရားမှ သိမယ်လေ’ ဟု ဆိုသူက ဆို၏။ သို့ရာတွင် သစ်သီးဆိုင်တွင် ဖျော်ရည် သောက်ရင်း သူတို့ ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရသည့် လူတစ်ယောက်၏ အဖြေကမူ ရှင်းသည်။

ထိုလူက အကြောင်းမှာ လူတိုင်း နားလည်နိုင်ကြောင်း၊ မဟာရာဇာ ကံကုန်တော့မည် ဆိုသည်ကို အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဘိသော မြို့သူမြို့သား အားလုံး သိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသတင်းကို အင်ဂရေစီ အရာရှိများ မသိစေလိုကြောင်း၊ သူတို့ သိလျှင် ပြည်နယ် အတွင်းတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ကာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်အောင် သွေးထိုးပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမတ်ချုပ်ကြီး အနေဖြင့် ‘တံခါးပိတ်’ ဝါဒကို ကျင့်သုံးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ ပိတ်ထားလိုက်လျှင် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရ၏ သူလျှိုဒလန်များ လာရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြည်နယ်တွင်းတွင် ဖြစ်နေသည့် ကောလာဟလများလည်း အက်ဂျမာရီ အစိုးရ အာဏာပိုင်များ နားသို့ ရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း...။

‘ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်ရဲ့ အတွင်းရေး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျကြိုက်ရာကို လုပ်မယ်၊ မလုပ်ချင်တဲ့ အရာကို မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ဘိသောမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေ ဝင်စွက်တာကို မခံချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် မြို့က ဘယ်သူမှ မထွက်ရလို့ အမိန့်ထုတ်တာ’

လက်စသတ်တော့ ဤသို့ပါတကား။ အမတ်ကြီးနှင့် သူ့မှူးမတ်များသည် သူတို့ စိတ်ချရသည့် လူများကိုသာ ပြည်နယ် အပြင်သို့ ထွက်စေချင်သည်။ သူတို့ ပြည်နယ် သတင်းကို သူတို့ လူများမှ တစ်ဆင့်သာ အပြင်သို့ ရောက်စေချင်သည်။ အခြားသူများ ယူဆောင်သွားသည်ကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိ။

သို့ဆိုလျှင် မန်နီလာလ် တစ်ယောက်ပင်လျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခွင့် ရပါမည်လော မဆိုနိုင်။ သူ မရှိလျှင် မြို့ထဲတွင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်နှင့် မည်သို့ ဆက်သွယ်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ဤသည်က ကိစ္စ မရှိ၊ အသေးအဖွဲ့မျှသာ။

ခက်သည်က ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရက လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်နှင့် ပုလိပ်တပ်များကို စေလွှတ်ခြင်း မပြုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ အစိုးရက ဘိသော ပြည်နယ် ပြည်တွင်းရေးကို စွက်ဖက်ရန် အရိပ်အယောင် မပြုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုးရ နိုင်ငံရေး ဌာနသည် ရာဇပုတ်နယ်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ‘မြင်လည်း မမြင်လို၊ ကြားလည်း မကြားလို’ ဆိုသည့် ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားကြောင်း အတွေ့အကြုံ အရ အက်ရ် ကောင်းကောင်း သိ၏။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး ဌာနမှ အရာရှိ အများစုသည် အိန္ဒိယပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ကျေအောင် အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြပြီ။ ဘိသော ပြည်နယ်၏ လက်ရှိ အခြေအနေ အကြောင်းကို သတင်း သန့်သန့်သာ ကြားခဲ့လျှင် လုပ် စရာ ရှိသည်တို့ကို မဆိုင်းမတွ လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံ ကြည်သည်။

မိမိနှင့် ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာ ပက်တီ ဂရူးတို့ သည် အထက် အာဏာပိုင်များ သိအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြ ပြီ။ သည့်အတွက် ဘိသောသို့ မိမိ ရောက်သည့် အချိန် တွင် လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်သော် လည်းကောင်း၊ ပုလိပ် အဖွဲ့သော် လည်းကောင်း ရောက်နေတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

အနည်းဆုံး နိုင်ငံရေး ဝန်ထောက် စပီးလား ရောက်ရှိကာ မဟာရာဇာ၏ ဧည့်ရိပ်သာ တစ်ခုခုတွင် တည်းခို နေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူ ဘိသောသို့ ရောက်သည့် အချိန် အထိ ဗြိတိသျှ ရပ်ဂျီကို ကိုယ်စားပြုသည့် လူပုဂ္ဂိုလ် သော် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ကိုင်တပ်သော် လည်း ကောင်း မရောက်သေး။

ယခု မြို့တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့မည်။ သို့ဆို လျှင် မိမိ၊ ဆာဂျီနှင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်တို့သည် ပြင်ပ ကမ္ဘာ ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ရတော့မည်။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ထံသို့ သတင်း ပို့ချင်သည် ဆိုလျှင် အခက်အခဲ တွေ့ရတော့မည်။ ဘူတား ပြသည့် လမ်း အတိုင်းသာ အက်ဂျမာသို့ သွားရမည် ဆိုလျှင် ဝေးလံ လှချည်၊ သီခေါင်လှချည်၊ ခက်ခဲလှချည်။

ရာသီဥတု ပူပြင်းလာပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် မဟာရာဇာ ကွယ်လွန်သည် ဆိုလျှင် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်း သင်္ဂြိုဟ်ရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဇူလီနှင့် ရှုရှိ လာတို့လည်း သူနှင့် အတူ မီးပုံထဲသို့ ပါသွားရတော့ မည်။

အက်ရှ်သည် လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားသည့် ဝံပုလွေ တစ်ကောင်လို မီးသွေးဆိုင် အပေါ်ထပ် အခန်း ကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း

‘ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကြေးနန်း တစ်စောင် မရောက်ဘူး ဆိုရင် ထားပါတော့၊ ကြေးနန်း လေးစောင် ရိုက်တာ လေးစောင်စလုံး မရောက်ဘူး ဆို တာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကာကာဂျီနှင့် ကိုယ်တော်လေး ဂျီတီတို့ဟာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်၊ ဘိသောက လူ

တွေ အကြောင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း သိတာပဲ၊ သူတို့က မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တောင် မူးလ်ရတ်က တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်၊ အနည်းဆုံး ဆင်းမလားမှာ ရှိတဲ့ ရပ်ဂျီကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ ဘုရင်ခံချုပ်ကိုရော၊ ရာဇပုတ် မှာ ရှိတဲ့ လက်ထောက် ဘုရင်ခံချုပ်ဆီကိုရော ကြေး နန်း ရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားမှာ အမှန်ပဲ၊ ခုတော့ ကြည့်ရတာက ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ တုတ် တုတ်မှ မလုပ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် နား မလည်နိုင်ဘူးဗျာ၊ လုံးလုံး နားမလည်နိုင်ဘူး’

‘နေပါဦးလေ၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစား သေးတာပေါ့၊ သမားတော်ကြီးက ဘိသော မြို့ထဲမှာ သူ လျှိုတွေ၊ အထောက်တော်တွေ လွှတ်ထားတာလည်း ရှိ ပါသေးတယ်’

အက်ရှ်က စိတ်တိုတိုဖြင့်

‘အထောက်တော် သုံးလေးယောက်နှင့် ဘာလုပ် မှာလဲ၊ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတော့ကော ဘိသောမှာ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အလကားပဲ၊ တကယ် ရှိဖို့ ကောင်းတာက နိုင်ငံရေး ဌာနက တာဝန်ရှိတဲ့ အရာရှိ တစ်ယောက် လိုတယ်ဗျာ၊ သူနှင့် အတူ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ် အဖွဲ့ ပါရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စစ်တပ်ရင်လည်း ရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန် အထိ ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယ အစိုး ရက ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး၊ ခုဆိုရင် နယ်စပ်တွေ အား လုံးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ၊ အစိုးရက အထောက်တော် တွေ လွှတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတောင်မှ သူတို့လည်း မြို့ထဲ ကို ဝင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်တည်းလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားပဲ’

‘အေးလေ၊ ဆင်းမလားနှင့် အက်ဂျမာမှာ ရှိတဲ့ ဘရားဆပ်တွေက တစ်ခုခု အရေးယူဖို့ သတိရလာသည် အထိ သမားတော်ကြီးက မဟာရာဇာကို ဆွဲကုနိုင်ပါ စေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပေါ့’

ဆာဂျီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြော၏။

ဆာဂျီသည် အခန်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည့် အက်ရှ် အနီးမှ ခွာ ကာ မြင်းများကို ကြည့်ရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ထို့နောက် သတင်း စနည်းနာရန်နှင့် ဈေးထဲမှ လူအုပ်များ ကြားတွင် ခပ်ဝဝ ထုံထုံ ထိုင်းထိုင်း လူ တစ်ယောက်ကို ရှာရန် ဈေးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဤ ရာတွင် မန်နီလားလ်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။

ဆာဂျီသည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် မီးသွေးဆိုင် ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သမားတော်ကြီး ဂိုဗင်ဒတ်စ် ၏ တပည့်ကျော်သည် လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လေ ပြီလော။

သို့ဆိုလျှင် အက်ရှ်သည် သူ လာအောင် မစောင့် တော့ဘဲ ဂိုဗင်ဒတ်စ်ထံသို့ သွားတွေ့တော့မည်။ သို့သွား တွေ့သည် ဆိုလျှင် ဂိုဗင်ဒတ်စ်၏ ရန်သူများက သူ့ကို သတိ ထားမိကြတော့မည်။ မဟာရာဇာက မျက်နှာသာ ပေးသဖြင့် ဂိုဗင်ဒတ်စ်ကို မုန်းနေကြသော သမားတော် များ၊ မှူးမတ်များ၊ ဟော်နန်း အမှုထမ်းများက သူ့ကို သတိ ထားမိကြတော့မည်။

ဘိသော ပြည်နယ်သို့ ဆာဂျီ ရောက်သည်မှာ ငါးရက် ရှိသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် နှစ်ရက်လောက် နေ လိုက်ရုံနှင့် ဘိသော ဇော်ဘွားနှင့် ဘိသော ပြည်နယ် သားများ နှင့် ပတ်သက်၍ အက်ရှ် ပြောသည့် စကား သည် အကျယ်ချဲ့ ပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သိလိုက် လေပြီ။

မူလက သည်မျှ အန္တရာယ် မကြီးဟု ထင်ခဲ့သော် လည်း ယခု မိမိတို့ နှစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်သည် သူ ထင်သည်ထက် အဆများစွာ အန္တရာယ် ကြီးကြောင်း၊ မန်နီလာလ်သာ ဘိသောသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့လျှင် မိမိ တို့ နှစ်ယောက် ဘိသော ပြည်နယ်ထဲမှ အသက်နှင့် ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ ပြန်ထွက်လာရေးသည် အပုံ တစ် ရာ ပုံလျှင် တစ်ပုံမျှလောက်သာ ရှိကြောင်းကို ထိုနေ့ ညတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ဆာဂျီ သဘောပေါက်ခဲ့လေ ပြီ။

ဆာဂျီသည် အမှောင်ထဲတွင်ပင် လဲလျောင်းရင်း အက်ရှ်၏ ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း အသက်ရှူသံနှင့် ဆိုင်အောက် ထပ်မှ ဆွဲအနေသည့် သူငယ်ကလေး၏ ဟောက်သံကို နားထောင်ကာ သူ့အိမ်ကို ရုတ်တရက် သတိရလာ၏။ လုံခြုံ စိတ်ချရသည့် ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ သူတို့ရွာနားက စိမ်းမြနေသော လယ်ကွင်းကြီးများနှင့် ငှက်ပျောခြံများကို မြင်ချင်လှပြီ။ ဘဝ ဆိုသည်မှာ ပျော် စရာ ကောင်းဘိခြင်း။

သူ မသေချင်သေး။ အထူးသဖြင့် ခေတ်နောက် ကျနေသည့် ဘိသော ပြည်နယ်သားများ၏ လက်တွင် သူ မသေချင်သေး။

မြင်းစောင်းထဲမှ ခွာရှပ်သံ နှာမှုတ်သံတို့ကို ကြား ရသည်။ ဉာဏ်ကျယ်၏ အသံလော၊ သို့မဟုတ် မိမိ

မြင်းကြီး မိုတီရက်ဂျီ၏ အသံလော၊ ကြွက်တို့ မြေပါ တို့ မြင်းစောင်းထဲ ဝင်၍ အစာ ရှာသဖြင့် စိတ်ဆိုးသော ကြောင့် ခွာရှပ်ခြင်း နှာမှုတ်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုမြင်းခွာသံကို ကြားရသည့် အခါတွင် သူတို့ အဖို့ လွတ်လမ်း ရှိသေးသည်ဟု သူ တွက်လိုက်သည်။ ဘူတား ပြထားသည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှင် ဖြစ်နိုင် သေးသည်။ ထိုလမ်းကမူ မပိတ်သေး။ မနက်ဖြန်တွင် မန်နီလာလ် ရောက်မလာသေးဟု ဆိုလျှင် ပြန်တော့ မည်။ ပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ထိုအကြောင်းကို အက်ရှ်အား ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ် တော့မည်။ ဘိသောတွင် မိမိတို့ ဆက်လက် နေခြင်းဖြင့် အခြေအနေ ဘာမျှ မထူးကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ မိမိ တို့ လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း အက်ဂျမာသို့ ဖြစ်စေ၊ ဒီဆားသို့ ဖြစ်စေ၊ ဆီရိုဟီသို့ ဖြစ်စေ ထွက်သွားသည် က အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောရတော့မည်။

ကွေ့ပတ်သွားရသဖြင့် ခရီးရှည်ကောင်း ရှည် လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ထိုနေရာများသို့ ရောက်လျှင် အက်ရှ်သည် ထိုအကြောင်းများကို နိုင်ငံ ရေး ဌာနနှင့် ပုလိပ် အဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြားနိုင်သည် မဟုတ်လော။

(အကယ်၍သာ သက်ဆိုင်ရာတို့ မသိသေး ဆို လျှင်) ဘိသော ပြည်နယ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ဘိသောမှာ အခိုင်အလုံ ဆောက်ထား သည့် ခံတပ်ကြီး တစ်ခုနယ် ဖြစ်ကြောင်းကို အသိပေး နိုင်မည် မဟုတ်လော။

ဆာဂျီသည် ကြေးနန်းရိုက် ဆက်သွယ်ခြင်း စသည့် ခေတ်သစ် ဆက်သွယ်ရေး နည်းလမ်းများကို များစွာ အယုံအကြည် မရှိလှ။ ထို့ကြောင့် အက်ရှ်၏ ကြေးနန်းများ ပြန်မလာခြင်းကိုလည်း ဘာမျှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်။

စိတ်ချရသည့် လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ စာပေး ရသည်ကို ပို၍ ခရီး ရောက်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံ စကား ပြောရလျှင်ကား ဆိုဖွယ် မရှိ တော့။ အမှားအယွင်း အကျအပေါက် မရှိနိုင်ပြီ။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့တွင် မန်နီလာလ် ရောက်လာသည့် အတွက် သူတို့အဖို့ အက်ဂျမာသို့ သွားဖို့ မလိုတော့ပြီ။ မြို့တံခါးများ ပိတ်ကာနီး ညနေ မိုးချုပ်တွင် မန်နီလာလ်သည် ဘိသောသို့ ရောက်လာခဲ့ ၏။